

Onsdag den 10. april 2013 (D)

1

78. møde

Onsdag den 10. april 2013 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministrene (spørgetid).

1) Til finansministeren af:

Per Clausen (EL):

Vil ministeren i forlængelse af angrebet på lærernes arbejdstidsregler igangsætte andre koordinerede angreb sammen med KL på andre grupper af offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold?
(Spm. nr. S 1554).

2) Til finansministeren af:

Per Clausen (EL):

Mener ministeren, at systematiske og koordinerede angreb på de offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold er vejen til at skabe en bedre offentlig service?
(Spm. nr. S 1556).

3) Til justitsministeren af:

Inger Støjberg (V):

Vil ministeren oplyse, om han før Ekstra Bladets afsløringer havde kendskab til, at kriminelle udlændinge på tålt ophold ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark?
(Spm. nr. S 1563).

4) Til justitsministeren af:

Inger Støjberg (V):

Hvad agter ministeren at gøre fremadrettet for at undgå, at kriminelle udlændinge på tålt ophold fortsat ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark?
(Spm. nr. S 1564).

5) Til beskæftigelsesministeren af:

Bent Bøgsted (DF):

Hvad kan ministeren oplyse om, hvornår præcis arbejdet gik i gang med det reviderede skøn over, hvor mange ledige der stod til at miste deres dagpengere?
(Spm. nr. S 1543).

6) Til beskæftigelsesministeren af:

Bent Bøgsted (DF):

Hvad kan ministeren oplyse om, hvornår præcis Finansministeriet blev involveret i arbejdet med det reviderede skøn over, hvor mange ledige der stod til at miste deres dagpengere?
(Spm. nr. S 1544).

7) Til social- og integrationsministeren af:

Mette Hjerminde Dencker (DF):

Er ministeren bekendt med de misforhold, der har præget familieplejen i Hjørring Kommune i forbindelse med kritik af døgncenteret Motellet og det private dagtilbud Drejepunktet, og som har fået massiv omtale i Nordjyske Stiftstidende, og hvilke tanker gør ministeren sig i den anledning?
(Spm. nr. S 1545).

8) Til social- og integrationsministeren af:

Mette Hjerminde Dencker (DF):

Er ministeren indstillet på at ændre rammerne for kommunernes familiepleje, således at det ved hjælp af løbende og hyppige evalueringer udarbejdet i samarbejde med folkeskolerne sikres, at anbragte børn passer deres skolegang?
(Spm. nr. S 1549).

9) Til social- og integrationsministeren af:

Karina Adsbøl (DF):

Hvad er ministerens holdning til forholdene på Handicapcenter København, en enhed under Københavns Kommunes socialforvaltning, der gennem flere år har været præget af massive fejl og svigt, med frustrerede børn og forældre til følge, og vil ministeren gå ind i sagen, så forholdene kan blive normaliseret?
(Spm. nr. S 1546, skr. begr.).

10) Til social- og integrationsministeren af:

Eyvind Vesselbo (V):

Mener ministeren, at der med udgangspunkt i den aktuelle situation er brug for en øget indsats på det sociale område med det formål at undgå en fortsat optrapning af bandekonflikten?
(Spm. nr. S 1547).

11) Til social- og integrationsministeren af:

Eyvind Vesselbo (V):

Har ministeren til hensigt at opprioritere den tidlige sociale indsats i familier, daginstitutioner og skoler med særlig fokus på de områder og miljøer, hvor bandekriminaliteten er mest udbredt, for at forebygge rekrutteringen til banderne?
(Spm. nr. S 1548).

12) Til social- og integrationsministeren af:

Hans Andersen (V):

Hvad mener ministeren om, at lovens krav om dokumentation ifølge Københavns socialborgmester (Politiken, den 30. marts 2013) står i vejen for, at Københavns Kommune kan nedbringe ventetiden for og sikre en ordentlig behandling af familier med børn med autisme?
(Spm. nr. S 1567).

13) Til social- og integrationsministeren af:

Hans Andersen (V):

Hvad synes ministeren er en rimelig behandlingstid for sager om tilskud til familier med børn med handicap?

(Spm. nr. S 1569).

14) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Jane Heitmann (V):

Hvad er ministerens holdning til danskernes stigende medicinforbrug?

(Spm. nr. S 1542).

15) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Sophie Løhde (V):

Hvordan mener ministeren, at danske læger udskrifter medicin for at påvirke aktiekurser på bekostning af deres patienters helbred, siden ministeren vil forbyde læger at købe aktier i selskaber, der producerer lægemidler, og har ministeren ikke tillid til myndighedernes godkendelse af læger, der ønsker at investere i medicinalbranchen, hvor lægerne kun får en tilladelse, hvis Sundhedsstyrelsen vurderer, at aktieposten ikke gør dem inhabile i deres faglige virke som læge?

(Spm. nr. S 1570).

16) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Sophie Løhde (V):

Hvordan mener ministeren, at en læge kan påvirke aktiekursen for Novo Nordisk ved at udskrive medicin fra det børsnoterede selskab, nu, hvor ministeren mener, at læger tilgodeser selskaber, de selv har aktier i, på bekostning af patientsikkerheden?

(Spm. nr. S 1572).

17) Til forsvarsministeren af:

Nikolaj Villumsen (EL):

Mener ministeren, at Danmark har levet op til sit moralske ansvar over for de afghanske tolke ved at forsøge at undgå et arbejdsgiveransvar – og dermed på længere sigt at give asyl til et større antal personer, som det skete med de irakiske tolke i 2007 – når Danmark i modsætning til andre lande har valgt at indskyde henholdsvis en enhed under det britiske militær (Labour Support Unit) og et privat firma fra USA (Mission Essential Personnel) mellem det danske militær og tolkene, og vil ministeren anbefale en anden konstruktion ved fremtidige danske militærinterventioner?

(Spm. nr. S 1562. Medspørger: Frank Aaen (EL)).

18) Til forsvarsministeren af:

Nikolaj Villumsen (EL):

Hvilke elementer mener ministeren, der skal indgå i det »evalueringsforløb med forsvaret« i sagen om de afghanske tolke, som ministeren bebudede i dagbladet Information den 4. april 2013?

(Spm. nr. S 1565. Medspørger: Frank Aaen (EL)).

19) Til ministeren for ligestilling og kirke af:

Fatma Øktem (V):

Anerkender ministeren, at homoseksuelle fra etniske minoritetsmiljøer er en særlig udsat gruppe sammenlignet med f.eks. kristne og etnisk danske homoseksuelle?

(Spm. nr. S 1568, skr. begr.).

20) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Hans Kristian Skibby (DF):

Answer ministeren det som værende rimeligt, at Danmark yder over 6.000 kr. om året i udviklingsstøtte pr. statsborger, når eksempelvis USA blot donerer 590 kr. pr. indbygger, Tyskland donerer 900 kr. pr. indbygger, og vort naboland Sverige donerer omkring 3.400 kr. pr. indbygger?

(Spm. nr. S 1571).

21) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Hans Kristian Skibby (DF):

Har ministeren ikke forståelse for, at der er flere og flere danske skatteborgere, som har svært ved at forstå regeringens prioritering, når man bruger flere danske skattekrone i udlandet og sparer på kernevefærden herhjemme?

(Spm. nr. S 1573).

Kl. 13:00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Lovforslag nr. L 205 (Forslag til lov om socialtilsyn),

Lovforslag nr. L 206 (Forslag til lov om ændring af lov om social service, lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om forpligtende kommunale samarbejder. (Konsekvensændringer som følge af lov om socialtilsyn m.v.)) og

Lovforslag nr. L 207 (Forslag til lov om ændring af børneloven, lov om adoption, retsplejeloven og forskellige andre love. (Medmoderskab m.v.)).

Stine Brix (EL) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Beslutningsforslag nr. B 116 (Forslag til folketingsbeslutning om fjernelse af transkønnede fra sygdomslisten over psykiske lidelser).

Henning Hyllested (EL) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 117 (Forslag til folketingsbeslutning om ændring af loven om Rejsegarantifonden).

Finn Sørensen (EL) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 118 (Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en socialkommission).

Titlerne på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål til ministre til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Kl. 13:00

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget justitsministeren og social- og integrationsministeren.

Til justitsministeren er anmeldt følgende spørgsmål:

Hans Christian Schmidt (V)
 Inger Støjberg (V)
 Flemming Damgaard Larsen (V)
 Christian Langballe (DF)
 Karsten Nonbo (V)

Kl. 13:03

Til social- og integrationsministeren er anmeldt følgende spørger:
 Karin Nødgaard (DF)

Er der flere, der ønsker at melde sig?

Det er der ikke.

Jeg skal gøre opmærksom på, at i første runde har spørger og minister hver 2 minutters taletid. Derefter følger to runder, hvor spørger og minister hver gang har 1 minuts taletid.

Jeg giver ordet til hr. Hans Christian Schmidt for spørgsmål til justitsministeren. Værsgo.

Kl. 13:01

Spm. nr. US 111

Hans Christian Schmidt (V):

Tak for det. Jeg har tidligere spurgt ministeren i et § 20-spørgsmål, S 1471, om ministeren er enig i, at det er en god idé at chartre et fly til 300.000 kr. til 53 romaers hjemrejse til Beograd. Spørgsmålet gik på, om ministeren syntes, at det var en god idé, at man brugte 300.000 kr. på det. Ministeren har svaret, og det vil jeg selvfølgelig kvittere for, og han slutter med at sige:

»Derfor er jeg også meget tilfreds med, at politiet på en dag sendte 53 afviste serbiske asylansøgere hjem til Serbien. Udsendelsen sender efter min opfattelse også et meget klart signal til denne gruppe om, at de ikke har noget at gøre i Danmark.«

Det er jeg faktisk enig med ministeren i, men det, jeg gerne ville have at ministeren svarede på, var, om det er rimeligt at bruge 300.000 kr. på det. Når jeg spørger om det, er det, fordi man i den avisartikel, hvor man jo bl.a. kan finde de her oplysninger, også bliver oplyst om, at en enkeltbillet direkte til Beograd kun koster 762 kr. pr. passager. Derfor kan man jo spørge sig selv: Er det så rimeligt, at man bruger 300.000 kr.? Det vil jeg så gerne give ministeren mulighed for at svare på i dag.

Kl. 13:02

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:02

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Ja, det er det, og det er det af den simple årsag, at vi alle sammen har en interesse i, at det misbrug, der har fundet sted, af det danske asylsystem, ved at der er serbiske borgere, som er kommet hertil og fejlagtigt har søgt om asyl og for nogles vedkommende også efterfølgende forsøgt at få humanitært ophold, stoppes, og at de hurtigst muligt kommer ud af landet igen. Så jeg er da, må jeg sige, noget overrasket over, at Venstre øjensynlig mener, at vi skulle holde på dem i længere tid, for det er det, der er konsekvensen af det, hr. Hans Christian Schmidt her siger.

Regeringen har den klare holdning, at misbrug af vores asylsystem skal stoppes, derfor griber vi konsekvent og kontant ind, og derfor har der fundet store udsendelser af serbere sted. Der har fundet to store udsendelser sted af serbere indtil videre, og der vil temmelig sikkert komme flere.

Kl. 13:03

Formanden:

Hr. Hans Christian Schmidt.

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen nu gik spørgsmålet jo slet ikke på, om de skulle blive her, og jeg forstår også, at det ikke ville være konsekvensen. Man behøver vel ikke at leje fly til 300.000 kr. for at sikre, at nogen forlader landet. Ministeren skriver selv i sit svar:

»Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt – hvad man jo altså faktisk skal – drager politiet omsorg for udrejsen.«

Vi kan vel godt forestille os, at politiet drager omsorg for udrejsen ved at sørge for, at folk kommer med det fly, som man i øvrigt kan gå ind og finde på hjemmesiden, hvis man har lyst. Det er afgang kl. 17.10, der flyves hele tiden, og det foregår med serbernes eget flyselskab, Jat, så det er bare at være ude i lufthavnen og så tage med det flyselskab, som hører det land til, som de skal hen til.

Så jeg vil bare sige til ministeren: Kunne vi ikke godt komme til det resultat, at man da i hvert fald ikke behøver at bruge 300.000 kr. på det? Man kunne da bare bruge 762 kr. pr. passager og så sørge for, at de forlod udlandet, som de i øvrigt – det er jeg helt enig i – skulle gøre frivilligt.

Kl. 13:04

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:04

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg har fuld tillid til, at dem, vi har sat til at varetage den her opgave, løser den så godt som overhovedet muligt. Det, det her handler om, ud over at dem, der ikke har noget grundlag for at få asyl, skal ud, er at sende et meget klart og kraftigt signal om, at man lige så godt kan opgive at komme til Danmark og få asyl eller humanitært ophold, hvis ens sag er, som det hedder, åbenbart grundløs og man kommer fra Serbien. Derfor håndteres det på den her måde, hvor vi sender ret store grupper ud, og det er den måde, vi gør det på.

Det skal i øvrigt også lige, synes jeg, bemærkes, at vi faktisk har et ret godt samarbejde med de serbiske myndigheder om at få folk tilbage igen. Så det er den måde, man kan føre en konsekvent politik på på det her område. Men hvis Venstre har en interesse i, at de skal blive her lidt længere, så må Venstre jo selv forklare det. Det er ikke en interesse, regeringen har. Vi mener, at de skal ud, når de ikke har noget grundlag for at opholde sig her.

Kl. 13:05

Formanden:

Hr. Hans Christian Schmidt for det sidste spørgsmål.

Kl. 13:05

Hans Christian Schmidt (V):

Nu kan man jo have et forskelligt forhold til penge, og jeg accepterer fuldt ud, at justitsministeren siger: Herregud, 300.000 kr. – når man tænker på, hvor mange penge vi bruger, så betyder det jo ikke noget. Men for nogle mennesker er 300.000 kr. alligevel mange penge. Og det beder jeg bare om at justitsministeren alligevel har i sin erindring, når han svarer her.

Jeg tror, at de fleste, der følger den debat, synes, at når det drejer sig om 53 mennesker og man kan købe en billet for 762 kr. – det vil altså sige, at det kunne gøres for ca. 50.000 kr. – kunne man spørge, sådan som jeg spurgte: Hvorfor så bruge 300.000 kr.?

Det er jo sådan, at der i Jyllands-Posten står:

I går udviste Danmark 53 romaer til Serbien. Om 1 måned er de tilbage igen, i hvert fald hvis man skal tro dem selv.

Så det er jo ikke sådan, at ministeren har en garanti for, at de ikke kommer igen. De kan fint komme igen, og så kører hele showet en gang til. Og det eneste, jeg bare sagde til ministeren, og som jeg sy-

nes ministeren skulle tage med i sine overvejelser, var: Hvis det her sker og måske også sker igen, så lad os da gøre det på den almindelige, sunde danske manér, altså at vi gør det for det, vi behøver at give for det. Men vi behøver da ikke at give en overpris på 250.000 kr.

Det var såmænd bare det hele. Og det håber jeg stadig væk ministeren kan være enig i.

Kl. 13:06

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:06

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Alt foregår efter bogen, og det er helt tydeligt, at signalet er sendt. Det gode budskab er, at når vi ser på personer fra Serbien, som søger asyl, er signalet helt åbenlyst taget ned: Der er tale om et kraftigt fald. Og det er jo også en del af beskeden, når man gør det på den her måde; vi skal sende et kraftigt signal til folk, der tror, at de kan komme til Danmark og få asyl. Det kan de ikke, hvis de ikke har noget grundlag for det, og det er der ikke tale om her. Derfor er signalet kraftigt, det er også sendt i en meget hård tone, og derfor foregår der udsendelser af det her omfang. Flere store grupper bliver sendt ud, og i et godt samarbejde med de serbiske myndigheder har vi løst et problem her, som vi har set vokse, og som der har været behov for at sætte ind over for.

At Venstre så har andre hensigter, må man jo selv redegøre for. Jeg har den interesse, at misbrug af vores asylsystem ikke finder sted, og hvis det finder sted, skal de hjem. Og kan vi så sikre, at folk kommer ud hurtigst muligt, således at de bliver mindst mulig tid i vores asylcentre, så gør det jo bare den samlede regning endnu mindre, og det er faktisk ret godt.

Kl. 13:07

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til justitsministeren er fra fru Inger Støjberg, værsgo.

Kl. 13:07

Spm. nr. US 112

Inger Støjberg (V):

Tak for det. Ministeren og jeg har ad flere omgange diskuteret sagen om den 6-årige dreng Fimm Na Thiban, og om han skal sendes ud af Danmark, eller om han skal have lov til fortsat at blive hos sin stedfar her i Danmark. Ministeren har ved hver given anledning fralagt sig alt ansvar og mener ikke, at han på nogen måde personligt kan drages ind i den her sag.

Der er bare en ting, der har undret mig meget, og det er det moralske i sagen. Nu er det sådan set ikke det juridiske, jeg gerne vil diskutere med ministeren i dag, men mere den moral, der ligger til grund for sagen, i det øjeblik Udlændingenævnet vælger at anke den afgørelse, som byretten i Kolding i sin tid traf. Byretten traf en afgørelse, der betød, at Fimm Na Thiban kunne få lov til at blive i Danmark, men den kærede man så fra Justitsministeriets side til landsretten.

Det, som jeg gerne vil stille spørgsmål om i dag, er, hvordan ministeren egentlig personligt har det med, at man, allerede dagen efter at dommen var afsagt, besluttede sig for at anke den her sag. Det besluttede man sig for allerede dagen efter. Alligevel venter man 13 dage, ja, man venter faktisk så længe, så der er 27 minutter til, at ankefristen udløber, inden man anker. Det betyder jo, at vi har med en familie at gøre, der med god ret, synes jeg, har troet, at sagen var afgjort, og at drengen fik lov til at blive i Danmark. Men 27 minutter inden fristen udløber, vælger man så at anke sagen!

Så mit spørgsmål går på, hvordan ministeren selv synes den her sag er håndteret, hvis vi skal se det ud fra familiens side.

Kl. 13:09

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:09

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Jeg er ganske klar over, at der også på udlændingeområdet er tale om vanskelige sager en gang imellem. Spørgeren har selv siddet herovre på disse bænke og temmelig sikkert ikke fået samme spørgsmål, men fået spørgsmål, som har vedrørt afgørelser, som er truffet, spørgsmål, som også vedrører sager, der har verseret eller verserer ved domstolene, og derfor ved spørgeren også, hvad svaret er, for det har vi været igennem et par gange. Og det er, at jeg af principielle årsager hverken kan eller vil kommentere sager, der verserer eller har verseret ved domstolene, herunder, og det er det, spørgeren spørger til, kommentere beslutninger om at anke eller kære afgørelser, som er truffet af domstolene. Det er et helt grundlæggende princip, og jeg ved, at spørgeren er ganske opmærksom på, at det er den måde, man som minister selvfølgelig må håndtere den her type af sager på.

Kl. 13:10

Formanden:

Fru Inger Støjberg.

Kl. 13:10

Inger Støjberg (V):

Jeg spørger jo netop ikke ind til sagen, jeg spørger ind til moralen i den her sag. Vi har med en familie at gøre, hvis dreng på nu 6 år først fik lov til at blive i Danmark, men derefter anker Udlændingenævnet så den afgørelse. Det kan man mene om, hvad man vil, men jeg synes ærlig talt ikke, man kan mene, hvad man vil, om, at Udlændingenævnet vælger at anke sagen, 27 minutter før ankefristen udløber. Det vil sige, at familien jo har været i den tro i de her 14 dage, der er gået, at de kunne forvente, at drengen fik lov til at blive her, men 27 minutter inden fristen udløber, ankes sagen så!

Jeg synes faktisk ikke, det her er et spørgsmål om politik, jeg synes, det er et spørgsmål om moral, og det er nu altså engang sådan, at Udlændingenævnet er under Justitsministeriet, og derfor bør justitsministeren også kunne give sin holdning til kende her. Alt andet synes jeg simpelt hen ikke er i orden.

Kl. 13:11

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:11

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Som sagt ved fru Inger Støjberg ganske udmærket, at jeg som minister af principielle årsager hverken direkte eller indirekte kan kommentere sager, der verserer ved domstolene; det vil simpelt hen ikke være rigtigt. Fru Inger Støjberg ved også ganske udmærket, at Udlændingenævnet er et uafhængigt nævn, som træffer sine beslutninger uafhængigt.

Derfor er det sådan, at det er en beslutning, der er truffet af Udlændingenævnet, og at jeg af principielle årsager hverken vil eller kan kommentere hverken direkte eller indirekte spørgsmål om sager, der verserer ved domstolene.

Kl. 13:12

Formanden:

Fru Inger Støjberg for sidste omgang.

Kl. 13:12 holde pause 2 minutter kortere, end han skulle have gjort, nu bliver fradømt det at udøve sit hverv som chauffør.

Kl. 13:15

Inger Støjberg (V):

Selvfølgelig kan ministeren sige sin mening i en sag som den her. Selvfølgelig har man som minister ret til at sige sin mening om, hvordan en familie er blevet behandlet, hvad man synes om det.

Jeg kan godt sige, at jeg synes, det er en dybt kritisabel behandling, den her familie har fået. De har et barn på 6 år, der først får lov til at blive i Danmark, og kan som familie ikke tro andet, end at drengen får lov til at blive i Danmark, fordi man venter med at anke den her dom, indtil 27 minutter før ankefristen udløber.

Det virker nærmest, som om man går direkte efter familien i stedet for at gå efter sagen, for man har vidst, lige fra den dag afgørelsen faldt, at man ville anke. Det siger landsretsdommer Michael Kistrup jo selv i JyskeVestkysten. Han siger, at det har man vidst allerede fra dagen efter. Og i øvrigt kommer der en fuldstændig kold og kynisk betragtning om, at man har overholdt alle fristerne, og at man sådan set bare kunne vente med at anke, indtil 1 minut før ankefristen udløber.

Men det er mennesker, vi har med at gøre, vil jeg sige til ministeren, og jeg synes simpelt hen ikke, det er anstændigt.

Kl. 13:13

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:13

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Fru Inger Støjbergs mere eller mindre direkte anklager mod et uafhængigt nævn må stå for fru Inger Støjbergs egen regning. Udlændingenævnet er som sagt et uafhængigt nævn, og det tilkommer ikke mig, ikke mindst af principielle årsager – fru Inger Støjberg ved ganske udmærket godt, hvilke rammer man har som minister at arbejde inden for – hverken direkte eller indirekte at svare på spørgsmål om sager, der verserer ved domstolene.

Kl. 13:14

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til justitsministeren er af hr. Flemming Damgaard Larsen, værsgo.

Kl. 13:14

Spm. nr. US 113

Flemming Damgaard Larsen (V):

Tak for det. Næsten hver uge, måske hver dag, er der lastvogns-chauffører og buschauffører i dette land, som kommer til at overtræde køre-hvile-tids-reglerne – også i meget lille målestok. Og der er så nogle sanktioner over for det, som er utrolig hårde over for de pågældende chauffører – endda urimelig hårde. Jeg skal komme med et par eksempler på det.

Det, jeg er inde på, er altså ikke Lovforslag nr. L 128 om ændring af færdselsloven, som ministeren har fremsat, omkring betjening af kontrolapparater og lignende, men det er den situation, at der f.eks. er et helt konkret eksempel på, at en chauffør har holdt to pauser på 14 og 18 minutter. Og på grund af at det ikke var 20 minutter, men kun 18 minutter, bliver vedkommende fradømt sit kørekort og mister dermed sin mulighed for en indtjening som chauffør. Det er jo helt urimeligt. Havde han holdt ikke de 18 minutter, men 20 minutter, så havde han fået en bøde på 1.500 kr.

Det står jo i et skærende misforhold til al sund fornuft. Der vil jeg godt spørge ministeren, om ikke ministeren kan se, at det altså er galt, at en ganske almindelig chauffør, der uforvarende kommer til at

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:15

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg forstod spørgsmålet sådan, at der var tale om en konkret sag, og det er ikke muligt for mig at bedømme en konkret sag her. Jeg kan sige så meget, at regeringen – som hr. Flemming Damgaard Larsen rigtigt nok siger – har fremsat et lovforslag, som jo har taget højde for noget af den bekymring, der har været bl.a. i transporterhvervet, og det håber jeg da også. Sådan fornemmede jeg det også på det samråd, vi havde på et tidspunkt om emnet, og det faktum, at partiet Venstre rent faktisk bakkede op om det fremsatte lovforslag.

Kl. 13:16

Formanden:

Hr. Flemming Damgaard Larsen.

Kl. 13:16

Flemming Damgaard Larsen (V):

Jamen nu er det slet ikke det lovforslag, jeg vil tale om, for det vedrører noget helt andet. Det vedrører betjening af kontrolapparatet, så det er én side af sagen.

Den anden side af sagen er der, hvor en chauffør kan se, at han kan nå frem til en rastepads eller lignende, hvor han kan få foretaget sit hvil, men på grund af kødannelser på motorvejen eller andre steder når han ikke frem, og dermed får han ikke holdt det hvil, som han skal i henhold til reglerne. Der er reglerne så rigide, og sanktionerne også så store over for den pågældende chauffør, at det kan ske, at vedkommende bliver fradømt sit kørekort – altså uden videre bliver fradømt sit kørekort – og dermed også muligheden for at være i sit erhverv og tjene til sit udkomme ved det til både sig selv og sin familie.

Det er det, jeg prøver at få ministeren til at forstå: Det er ikke en holdning til en konkret sag, men kan ministeren ikke se, at det ligger langt ud over sund fornuft, at en ganske almindelig chauffør, der prøver på at passe sit job, bliver straffet utrolig hårdt på den måde her? Altså, der er ikke nogen proportionalitet mellem lovovertrædelsen og sanktionen.

Kl. 13:17

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:17

Justitsministeren (Morten Bødskov):

De skærper af indsatsen, der har været – eksempelvis over for overtrædelse af køre-hvile-tids-bestemmelserne – er jo skærper, som er blevet gennemført under den tidligere regering. Jeg tror, at hele Folketinget rent faktisk stod bag, hvis jeg ikke husker galt, og det gjorde partierne, fordi der var tale om, at der jo her var et problem.

Derfor mener regeringen jo på den ene side, at der selvfølgelig skal sættes ind over for brud på køre-hvile-tids-bestemmelserne. Det er klart. Det udgør en risiko, hvis de ikke bliver overholdt. Det er også derfor, at sanktionerne for overtrædelse af dem selvfølgelig skal være skarpe. De skal være hårde, for det er personer, som transporter eksempelvis meget tungt gods, og hvis vi har en situation, hvor der ikke er skarp justits med overholdelse af køre-hvile-tids-bestemmelserne, så forringer vi jo færdselssikkerheden og kan så at sige

komme i en situation, hvor der vil ske flere ulykker og flere færdselsuheld, og det kan ingen have en interesse i.

Så derfor står regeringen selvfølgelig fast på det, men hvis hr. Flemming Damgaard Larsen har et mere specifikt spørgsmål til hørner af det her område, så vil jeg opfordre til, at han stiller et skriftligt spørgsmål. Så vil jeg sagtens kunne redegøre nærmere for forholdet i de lidt mere specifikke regler, som hr. Flemming Damgaard Larsen her spørger til.

Kl. 13:19

Formanden:

Hr. Flemming Damgaard Larsen, sidste omgang.

Kl. 13:19

Flemming Damgaard Larsen (V):

Jeg er på vegne af de mange danske lastvognschauffører og danske lastvognmænd og i og for sig også busvognmænd og buschauffører ked af og skuffet over, at ministeren ikke forstår alvoren af det her. Det handler jo ikke om at sætte færdselssikkerheden over styr, overhovedet ikke, det handler om, at nogle ganske få sekunder eller måske minutter kan betyde forskellen på at få en bøde på 1.500 kr. og så på at miste sit kørekort og dermed ikke kunne udøve sit erhverv.

Det, jeg gerne vil have ministeren til at forstå, og det, jeg vil tale for, er en større proportionalitet imellem selve lovovertrædelsen og så sanktionen. Og så vil jeg godt spørge ministeren helt konkret, for nu er det jo ministeren, der er minister, og ikke den tidligere regerings minister, om ministeren vil tage initiativ til, at vi får en større proportionalitet mellem lovovertrædelse og sanktion.

Kl. 13:20

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:20

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg synes, at det regelgrundlag, der er, fungerer efter hensigten. Det her skal tages alvorligt. Som sagt, og som hr. Flemming Damgaard Larsen også sagde, er det jo noget, vi har diskuteret i et samråd for nylig. I forlængelse af det samråd – jeg er godt klar over, at det var et andet forslag, det er bare for at gøre opmærksom på, at der sker noget på området, altså med kontrolapparaterne – har regeringen fremsat et lovforslag, som er med til at øge fleksibiliteten på området.

Det, jeg tror der er vigtigt at få sagt, er, at de regler, der er indført, jo er regler, som blev indført, fordi der var behov for, at der blev strammet op. Vi har set for mange tilfælde af sager, hvor kørehvile-tids-reglerne ikke er blevet overholdt, og hvor vi inden for vognmandsbranchen, altså for busser og lastbiler, har set store problemer. Derfor er man helt generelt selvfølgelig nødt til at sikre, at der både er, kan man sige, en effektiv kontrol, og der gør færdselspolitiet et rigtig godt stykke arbejde, og at vi har et effektivt og klart regelgrundlag på området, det er der behov for. Så det er det, der er regeringens holdning til det.

Kl. 13:21

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til justitsministeren er af hr. Christian Langballe. Værsgo.

Kl. 13:21

Spm. nr. US 114

Christian Langballe (DF):

Tak, formand. Jeg har et spørgsmål, som vedrører den her sag med tre kristne asylansøgere, som nu er blevet anbragt på et sted for sig

selv. Årsagen har været, at de blev forfulgt og chikaneret af de muslimer, som bor på de her asylcentre. Det er jo faktisk sådan, og det ved vi, at i mange muslimske lande er der dødsstraf for at konvertere til kristendommen, og det er jo så den trusselskultur, der er kommet herop.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, hvad regeringen har tænkt sig gøre i forhold til at beskytte de her mennesker. Jeg synes, at det initiativ, der er taget der, er godt, men jeg synes faktisk, at man bør gøre noget mere, for det er et meget, meget alvorligt problem, som jeg ikke synes man kan se hen over. Det er noget, der kræver handling, så jeg vil godt høre ministerens kommentarer til det her spørgsmål.

Kl. 13:22

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:22

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Må jeg ikke starte med at slå fast, at regeringen selvfølgelig ser med meget stor alvor på enhver form for chikane, både indbyrdes mellem asylansøgere og chikane, som eksempelvis bunder i religiøse eller andre forhold. Det skal der ikke være nogen som helst tvivl om. Det bekræftede spørgeren og jeg også hinanden i, da vi var i samråd om selv samme emne.

Det er jo, som spørgeren også godt ved, Udlændingestyrelsen og centeroperatørerne, der driver asylcentre, og deres vurdering er, altså her fra starten af september 2012, at der kun i meget begrænset omfang finder chikane sted af kristne asylansøgere. Centeroperatørerne, som altså er dem, der har ansvaret for de enkelte lokale centre, har kun kendskab til enkelte tilfælde inden for de seneste år, hvor der kan siges at have fundet chikane sted af kristne asylansøgere. Men det er klart, at vi selvfølgelig ikke skal finde os i det, det er selvfølgelig uacceptabelt, og derfor bliver der også set på det med stor alvor.

Så har jeg, som jeg måske også kan sige, så sent som den 18. marts i år fra Udlændingestyrelsen modtaget et brev, der bekræfter, at chikane af kristne asylansøgere på asylcentre udgør et meget begrænset problem. Så det er det, der er Udlændingestyrelsens og jo altså også centeroperatørernes vurdering af det. Er det så ensbetydende med, at vi ikke skal gøre noget ved det? Nej, og det er man selvfølgelig helt opmærksom på. Det er jo også det initiativ, som hr. Christian Langballe roser, netop at man er opmærksom på det i centersystemet, og det skal man selvfølgelig blive ved med at være.

Kl. 13:24

Formanden:

Hr. Christian Langballe.

Kl. 13:24

Christian Langballe (DF):

Altså, jeg ved, at der for nylig blev holdt en konference om det her spørgsmål, nemlig om forfølgelse af de kristne konvertitter. Her deltog bl.a. Massoud Fourouzandeh, en iransk præst, der er konverteret fra islam til kristendommen. Hans beskrivelse af det her er altså anderledes. Han mener, at det er et alvorligt problem. Jeg har i øvrigt selv kendskab til personer, som ikke tør sige, at de er konverteret til kristendommen – det er ikke engang på asylcentre, det er faktisk uden for centrene – af frygt for reaktionen fra deres omgangskreds.

Jeg synes jo nok, at vi bør se på det her med stor alvor, for hvis ikke man tør sige noget om det, kan man jo så at sige heller ikke gøre opmærksom på, at der er et problem. Så jeg mener, at der kunne gøres noget mere for at undersøge sagen og beskytte de her kristne konvertitter, end der gøres i forvejen.

Formanden:
Justitsministeren.

Kl. 13:25

Det næste og sidste spørgsmål til justitsministeren er fra hr. Karsten Nonbo. Værsgo.

Kl. 13:28

Kl. 13:25

Spm. nr. US 115

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Som sagt er det noget, Udlændingestyrelsen og centeroperatørerne selvfølgelig er opmærksomme på. Det skal de selvfølgelig også være. Som sagt har jeg så sent som den 18. marts fået et brev fra Udlændingestyrelsen, hvor de altså bekræfter, at chikane af kristne asylansøgere på vores asylcentre udgør et meget begrænset problem. Det er jo ikke ensbetydende med, at der ikke kan være problemer enkelte steder, og det er jo også det, man siger. Og der er man selvfølgelig opmærksom på det. Det skal man selvfølgelig også være, for det er ikke acceptabelt.

Dem, der kommer og søger asyl, skal have asyl, hvis de har behov for det. Mens deres sag behandles i vores asylcentersystem, skal der selvfølgelig være ordnede forhold for dem. Det betyder også, at der selvfølgelig skal sættes ind, hvis der finder chikane sted, både mellem asylansøgere som gruppe, og hvis det eksempelvis bunder i forskellige religiøse tilhørsforhold.

Kl. 13:26

Formanden:

Hr. Christian Langballe, sidste spørgsmål.

Kl. 13:26

Christian Langballe (DF):

Tak. Jeg vil så sige, at jeg i den pågældende sag synes man har reageret alt, alt for sent. Jeg synes, at ledelsen i det her asylcenter ikke har været sin opgave voksen. Det er jo sådan, at der er tre af de her kristne asylansøgere, der har boet i præstegården hos den lokale præst, fordi de mente, de ikke kunne bo på centrene. Det har de altså gjort i mange, mange måneder.

Jeg synes måske også – når det nu er sådan, at man er så sløv i optrækket og så i øvrigt har gjort det rigtige nu – at det vidner om, at man ikke anerkender, at det her faktisk er et mere alvorligt problem, end man lige selv går og regner med. Jeg vil i hvert fald godt minde om, at det er sådan, at det at konvertere til kristendommen i nogle af de her islamiske lande altså er med livet som indsats, fordi de simpelt hen kan blive slået ihjel på grund af det, henrettet for det.

Kl. 13:27

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 13:27

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Der er jo ingen tvivl om, at i andre lande, herunder muslimskprægede lande, kan der for nogle, der vælger at konvertere, være alvorlige problemer, som spørgeren rigtigt nok redegør for. Det er der ingen, der kan være uenige i. Det, der er virkeligheden i vores asylcentersystem som sådan, er, at der er opmærksomhed på det. Det bekræftede vi hinanden i, da spørgeren havde mig i samråd om selv samme emne. Jeg er glad for, at man trods alt opfattede initiativerne positivt, for det skal vi ikke finde os i.

Derfor er både Udlændingestyrelsen og de enkelte centeroperatører opmærksomme på det. Hvis der generelt finder chikanerier sted i gruppen af asylansøgere, skal der gribes ind over for det. Og det skal der også, hvis chikanerierne bunder i forskellige religiøse opfattelser eller tilhørsforhold.

Kl. 13:28

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil i forhold til den her sag, som jeg griber fat i, som jeg har grebet fat i før, og som justitsministeren har svaret på engang, for at formilde justitsministerens hjerte sige, at det ikke er justitsministeren her, der har været sløset. Der er så mange justitsministre før ham, der har været det, og så vil jeg jo gerne hjælpe den siddende justitsminister med ikke at fortsætte dette sløseri.

Det drejer sig om, at man helt tilbage i 1977 tog en fornuftig beslutning, idet man sagde, at alle spritbilister skulle betale for sagens omkostninger: Når man kører spritkørsel, må man betale for sagens omkostninger; når man kører galt, må man betale for ulykkerne, men man må så sandelig også betale for den læge, som kommer og skal tage blodprøven. Derfor blev det besluttet i 1977, at spritbilister skulle betale 125 kr., hvis de fik taget blodprøven på skadestuen, og at de skulle betale 300 kr., hvis lægevagten skulle komme ud på politistationen, og sådan har det været lige siden.

Men lægens regning til politiet er altså vokset gevaldigt siden. Det er faktisk sådan i dag, at lægen kræver 697 kr., hvis det er på hverdage mellem kl. 8 og 16, at lægen kræver 1.045 kr., hvis det er om aftenen, og at lægen, hvis det er om natten i weekenderne, kræver 1.394 kr. Da vi ikke har justeret de her tal, får sådan en spritbilist, kan man sige, altså indirekte 1.000 kr. i statsstøtte for at køre spritkørsel. Det synes jeg vi skal have stoppet.

Jeg skrev til justitsministeren for ½ år siden og fik det svar, at en arbejdsgruppe med repræsentanter fra ministeriet og fra politiets og anklagemyndighedens side er ved at se nærmere på spørgsmålet om opkrævning af sagsomkostninger i straffesager, herunder bl.a. overveje muligheden for at justere taksterne i den her gamle bekendtgørelse.

Jeg synes egentlig, det burde være så nemt. Altså, man besluttede i 1977, at spritbilisten skulle betale for sagens omkostninger. Jamen så skal regningen jo sådan set bare sendes videre fra lægen til spritbilisten, uden at politiet skal betale penge.

Mit spørgsmål til justitsministeren skal kort og godt være: Skal vi ikke se at få gjort noget ved det her?

Kl. 13:30

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 13:31

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg er glad for, at jeg kan opleve en spørger fra partiet Venstre, som ikke skyder regeringen alle problemer i skoene, så det er sådan set rigtig godt. Så vil jeg også sige, at hvis vi nu er indstillet på, at det er noget, som det er godt at der bliver set på, kan vi lige så godt vente, til arbejdsgruppen er færdig. Så har vi rig lejlighed til at diskutere det her spørgsmål, og så sker det også på et veloplyst grundlag og ikke mindst på et velovervejet grundlag. Så tager vi en diskussion af det, når arbejdsgruppen har gjort sine overvejelser færdige.

Kl. 13:31

Formanden:

Hr. Karsten Nonbo.

Kl. 13:31

Karsten Nonbo (V):

Jamen det er så der, vandene skiller. Jeg har det sådan, at når man opdager en fejl, når man opdager, at vandet fosser ud eller ind, så

skal man da se at få stoppet hullet, hvis ikke vandet skal fosse. Her har vi altså noget, hvor svaret jo egentlig er ret enkelt. Ånden i 1977 var, at spritbilisten skulle betale for sagens omkostninger, så nu skal vi passe på, at vi ikke laver den samme fejl en gang til, ved at vi bare forhøjer gebyrerne, så det er i overensstemmelse med, hvad der sker nu, og at vi lægger sagen væk i endnu 36 år. Jeg synes egentlig, det er ret nemt bare at sige, som intentionerne var: Lad være med at sætte takster på, men lad det stige, i forhold til at lægerne lader deres takster stige, og så lader vi spritbilisten betale.

Derfor behøver man altså ikke at nedsætte nogen kommissioner, der skal arbejde med det i lang tid. Jeg var lige ved at sige, at hvis de ikke har andet at lave, så er det jo et spørgsmål om, om vi ikke også kunne spare flere penge dér.

Kl. 13:32

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 13:32

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg må sige, at jeg er helt tryk ved, at der i arbejdsgruppen her, som jeg har svaret hr. Karsten Nonbo, finder de her overvejelser sted, og det gør der jo, fordi der kan være god grund til at se på straffesagsomkostningerne. Man skal jo være opmærksom på – det ved hr. Karsten Nonbo også – at det, når det gælder straffesagsomkostningerne, så nogle gange er nemt bare lige at hive et enkelt hjørne ud og sige, at det selvfølgelig skal ændres. Men hr. Karsten Nonbo ved også, ikke mindst på grund af sin fortid inden for dansk politi, at den her type af forhold jo ofte skal ses som en balance. Man skal måske finde et nyt niveau, finde en ny balance i de forskellige omkostninger, der er, når det handler om straffesager.

Så jeg er helt overbevist om, at arbejdet er i trygge hænder. Og jeg er glad for, at hr. Karsten Nonbo jo fik sagt, mere eller mindre indirekte, at han trods alt var tilfreds med, at regeringen har valgt at sikre, at den her arbejdsgruppe fortsætter, og at vi forhåbentlig snart kan tage en diskussion af det.

Kl. 13:33

Formanden:

Hr. Karsten Nonbo, sidste runde.

Kl. 13:33

Karsten Nonbo (V):

Der må jeg så lige korrigere justitsministeren. Jeg er ikke glad for, at arbejdsgruppen fortsætter. Jeg ville nærmere være glad, hvis arbejdsgruppen fik afsluttet; det er jo det, der er sagens kerne.

Så må jeg lige til sidst spørge: Hvor lange er udsigterne? Altså, hvis nu vi lover, at dem i arbejdsgruppen ikke bliver arbejdsløse, når de er færdige med at lave det her arbejde, kunne vi så ikke se at få det afsluttet, så de kunne komme videre med noget andet arbejde? Er der en tidshorisont – og ikke bare som der står i det her forslag, i forhold til at man vil overveje muligheden og så engang komme til et resultat? Er der en tidshorisont?

Kl. 13:33

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:33

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det er der på alt. Jeg har desværre ikke den eksakte tidshorisont med her, men hvis hr. Karsten Nonbo vil driste sig til at stille et skriftligt spørgsmål, er jeg helt sikker på, at vi kan få sendt svar på det også.

Kl. 13:34

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet, og jeg siger tak til justitsministeren.

Det næste spørgsmål er til social- og integrationsministeren af fru Karin Nødgaard, værsgo.

Kl. 13:34

Spm. nr. US 116**Karin Nødgaard (DF):**

Tak. Som bekendt har vi jo lige afsluttet nogle satspuljeforhandlinger, og dem synes jeg godt jeg lige vil vende med ministeren. Der er ingen tvivl om, at udsattes ve og vel ligger os meget på sinde, og det tror jeg faktisk gælder alle partier. Jeg anerkender også, at vi har haft nogle gode og konstruktive forhandlinger i det her forløb. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti er temmelig bekymret for satspuljen fremtid.

Det er sådan, at vi ved, at der år for år bliver færre og færre resourcer at fordele til de mest udsatte grupper i det danske samfund. Jeg har ladet mig fortælle, at det tidligere var sådan, at man følte det, som om man delte gaver ud, når man sad i satspuljeforhandlingerne. Jeg vil sige, at de to gange, jeg nu har været med, i de to forløb, der har været, har jeg syntes, det har været en meget stor udfordring at afgøre, hvilke projekter man skulle tildele noget, og hvilke man måske så måtte skuffe fælt.

Jeg har prøvet at kigge lidt på nogle tal, og jeg kan se, at der er grund til en vis bekymring. Det er jo sådan, at igennem de seneste år har vi kunnet se, at puljen er raslet nedad simpelt hen. Vi kan se, at man for 2007 i det ene år har haft 1,1 mia. kr., for 2011 har man haft 483 mio. kr., og for 2013 har man haft 331 mio. kr.

Det synes jeg er tankevækkende, og derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren, om ministeren gør sig nogle tanker i forhold til satspuljens fremtid. Det er jo sådan, at den blev etableret i 1990 og revideret ved lov i 2003, og det er efterhånden ved at være mange år siden. Vi ved, at satspuljen bliver finansieret, ved at man faktisk tager fra nogle af de svageste i vores samfund, f.eks. kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, dagpengemodtagere, folkepen-sionister og sygedagpengemodtagere, og det er bare nogle eksempler på grupper.

Burde et velfærdssamfund som det danske egentlig ikke ændre på den model, således at vi fremadrettet kunne se, at vi alle sammen prøver at bidrage til en pulje, der kan hjælpe de mest socialt udsatte i vores samfund? Tak.

Kl. 13:36

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:36

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for et godt satspuljeforløb, som vi lige har afsluttet, og jeg er sådan set enig med fru Karin Nødgaard i, at det er svært. Det er rigtig svært, når man sidder med utrolig mange kvalificerede ansøgninger, som beskriver, hvordan de på en eller anden måde kan hjælpe en eller anden form for udsatte mennesker i Danmark, og man så skal sidde og ikke have penge til dem alle sammen. Jeg har også noteret mig, at nogle aviser har konstateret, at vi nærmest skulle skamme os, fordi der ikke er penge nok til at hjælpe alle.

Desværre er det jo sådan, at vi bliver nødt til at prioritere, fordi der bliver søgt om rigtig, rigtig mange penge, og det er også rigtigt, at satspuljen sådan set er blevet og bliver mindre, fordi lønudviklingen har været lille.

Jeg tror, at i stedet for at diskutere, hvordan satspuljen skal indrettes i fremtiden, handler det for mig at se først og fremmest om, at vi igen skal have folk til at tjene noget mere, sådan at satspuljen kan vokse.

Satspuljen er jo kendetegnet ved, at dem, som hader den, synes, at den er meget uretfærdig, samtidig med at dem, som ingen penge får, også synes, at den er uretfærdig, men omvendt er det for os, der er politikere herinde, virkelig en vigtig kilde til vores mulighed for at kunne give den hjælp, som vi gerne vil give.

Så uanset at nogen er utrolig kede af, at satspuljen findes, Enhedslisten står jo bl.a. uden for satspuljekredsen, er vi i de andre partier jo enige, når vi sætter os sammen, om, at de mange projekter, vi kan starte og kan finansiere med satspuljen, kan hjælpe rigtig mange mennesker.

Jeg synes, at det, der må være vigtigt at sige, er, at regeringen sidste år, da vi skulle lave en finanslovsaftale – også fordi satspuljen var så begrænset – valgte at prioritere det sociale område rigtig højt. Der ved jeg så godt at det ikke var satspuljeforligskredsen, der var med. Det var en aftale, vi lavede med Enhedslisten. Men da løftede vi faktisk de udsatte grupper med rigtig, rigtig mange millioner, ligesom vi gjorde, da vi lavede aftalen om førtidspension og fleksjob, hvor Dansk Folkeparti så heller ikke var med, men hvor vi faktisk sørgede for at lave en aftale om, at alle dem, som var på den gamle ordning, kunne få lov til at overgå til den nye.

Så det vil sige, at vi ud over de midler, vi har fra satspuljen, er gået andre veje for at hjælpe udsatte grupper både i forhold til den skatteaftale, vi lavede, reformen af førtidspension og fleksjob og finanslovsaftalen med Enhedslisten.

Kl. 13:38

Formanden:

Fru Karin Nødgaard.

Kl. 13:38

Karin Nødgaard (DF):

Jamen det er også vældig fint, men så forventer jeg sådan set også som medlem af et oppositionsparti, at ministeren vil gå forrest med hensyn til i de kommende års finanslove også at få afsat en masse penge, så det ikke bare er en enkeltstående begivenhed, at man nu har fundet nogle ekstra midler på finansloven. Det kunne jeg da egentlig godt tænke mig at høre ministerens kommentar til.

Det er rigtig, som ministeren siger, at der er søgt om mange penge, men det er jo også, fordi der er et stort behov. Derfor har jeg så et behov for at høre, om ministeren ikke synes, det var bedre, når man skal finansiere sådan en pulje til de mest udsatte borgere i det danske samfund, at man tog det på den store finanslov.

Jeg er ikke interesseret i, at ministeren nu svarer mig, at satspuljen også er en del af finansloven. Ja, den er en del af det, men der er en stor finanslov, som vi alle sammen som skatteborgere bidrager til, og jeg vil frygtelig gerne være med til at bidrage til en pulje, der kunne hjælpe de svageste i vores samfund. Det føler jeg ikke helt jeg kan, når man faktisk tager fra en gruppe af borgere, som i forvejen er dårligt bemidlet.

Det synes jeg altså er en stor problemstilling, og jeg vil meget gerne have ministerens tilkendegivelse af, om det egentlig ikke er en model, der kan bruges fremadrettet, for tiderne har ændret sig, og der er ikke de midler til rådighed, som der har været hidtil.

Det der med, at vi skal tjene noget mere, kan jeg godt følge ministeren i, men alligevel er det jo nok ikke virkeligheden. Tak.

Kl. 13:39

Formanden:

Socialministeren.

Kl. 13:39

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Satspuljen er jo indrettet, som den er, og det betyder, at man finder pengene ved at tage en del af den lønudvikling, som der ellers ville have været. Jeg kan godt forstå, at Dansk Folkeparti tænker over, om det egentlig er en rimelig måde gøre det på. Men det er jo op til de politiske partier selv at vælge, om de ønsker at være en del af satspuljeforligskredsen og dermed også ønsker at stå på mål for det. Vi har sagt til hinanden i fællesskab, at for at skabe den her ramme, hvor vi har nogle penge, vi kan uddele til udviklingsprojekter til udsatte grupper, står vi på mål for, at vi tager pengene ind, og så er vi til gengæld også dem, der vil bruge dem.

Der vil jeg sige, at det jo er op til Dansk Folkeparti selv at afgøre – det gør man hvert eneste år, når man starter med at møde frem til sættemøde i Finansministeriet – om man synes, at den måde at finde pengene på er i orden. Det synes Enhedslisten ikke. Derfor står de udenfor. De står dermed også uden for beslutningerne, når vi skal uddele pengene. Det er op til Enhedslisten, og det må også være op til Dansk Folkeparti, hvis man ikke længere ønsker at være en del af satspuljekredsen.

Så bliver jeg spurgt til, om jeg vil gå ind for, at man i de kommende finanslove vil prioritere socialområdet højt. Der vil jeg sige, at der ikke er noget, jeg hellere vil, for jeg synes virkelig, at det sociale område i den grad trænger. Vi trænger til udviklingsprojekter, vi trænger til at få løftet området, vi trænger til at gøre noget for de udsatte. Så der kan jeg roligt give mit ord på, at det vil jeg kæmpe for i alle finanslove, jeg kommer til at være med i fremover.

Kl. 13:41

Formanden:

Fru Karin Nødgaard, sidste runde.

Kl. 13:41

Karin Nødgaard (DF):

Så håber jeg i hvert fald, ministeren har nogle store muskler at spille med i de forhandlinger. Jeg ved selvfølgelig, at det bliver en stor udfordring. Det er selvfølgelig også derfor, jeg tager det her emne op, for jeg synes, det kunne være spændende, om man kunne tænke lidt anderledes.

Men jeg vil gerne slå fast, at Dansk Folkeparti altid er med ved bordet, når det drejer sig om de socialt udsatte. Vi har en stor interesse i at hjælpe de borgere. Men vi kan jo også altid gøre tingene bedre, og det er faktisk det, som vi gerne vil have at man også kigger på fra regeringens side.

I forbindelse med den skatteaftale, der blev indgået i juni 2012, blev satspuljeforliget jo sådan set opsagt, så vidt jeg er orienteret, med virkning fra efter næste folketingsvalg. Der kunne jeg meget godt tænke mig at høre ministeren kommentarer til det. Det vil jo sige, at vi egentlig står i en situation, hvor vi i princippet kunne lave nogle nye ting, hvis det var.

Kl. 13:41

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:42

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at jeg nu ikke er helt enig i, at Dansk Folkeparti altid er at finde omkring bordet, når det drejer sig om de socialt udsatte. Jeg medgiver, at man gerne vil være med, men man var jo faktisk ikke med, da vi skulle ende med at vedtage reformen vedrørende førtidspension og fleksjob. Da forlod Dansk Folkeparti forhandlingerne, 2 minutter før de lukkede, og gik ud og sagde det foran de rullende ka-

meraer. Så det er jo ikke altid, at Dansk Folkeparti er med hele vejen, i hvert fald ikke til at tage ansvar, også når det er svært.

Det håber jeg selvfølgelig at Dansk Folkeparti vil fremover, for jeg må egentlig være helt ærlig og sige, at min oplevelse af at forhandle med Dansk Folkeparti i satspuljeregi altid er, at det er sagligt, at vi møder hinanden, at vi imødekommer hinanden, og at der er stor forståelse for, at vi skal finde nogle løsninger. Så jeg kan kun sige, at jeg da håber, at man også fremover vil finde Dansk Folkeparti både i satspuljekredsen og omkring bordet, når der skal træffes nogle beslutninger, for jeg tror, det er i alles interesse, at så mange som muligt, som gerne vil kæmpe for de socialt udsatte, melder sig ind og tager ansvar og ikke melder sig ud.

Kl. 13:42

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Jeg skal her udsætte mødet. Mødet genoptages kl. 14.00.
Mødet er udsat. (Kl. 13:43).

Det sidste punkt på dagsordenen er:

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).

Kl. 14:00

Formanden:

Mødet er genoptaget.

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at vi har et teknisk problem med minuttælleren, men jeg ved, at hr. Per Clausen har det fuldstændig på rygmarven, så det går.

Kl. 14:00

Spm. nr. S 1554

1) Til finansministeren af:

Per Clausen (EL):

Vil ministeren i forlængelse af angrebet på lærernes arbejdstidsregler igangsætte andre koordinerede angreb sammen med KL på andre grupper af offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold?

Formanden:

Finansministeren starter.

Kl. 14:00

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Tak. Jeg skal lige vænne mig til det her med, at man ikke får spørgsmålet først, men skal svare på baggrund af det, man har læst sig til, men det går nok.

Som jeg forstår det, har hr. Per Clausen spurgt mig til, om jeg i forlængelse af det, hr. Per Clausen kalder for angrebet på lærernes arbejdstidsregler, sammen med KL vil igangsætte andre koordinerede angreb på andre grupper af offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold. Så ved vi alle sammen, hvad vi diskuterer.

Det, der er mit helt enkle svar på det, er, at der ikke er tale om noget koordineret angreb på lærernes arbejdstidsregler og derfor heller ikke i fremtiden på andre offentligt ansatte personalegruppers vilkår.

Der er tale om en overenskomstforhandling, og som jeg og hr. Per Clausen også har debatteret tidligere, er der jo en arbejdsgiverside – der står staten, der står kommunerne, og der står i øvrigt også regionerne – og der er en lønmodtagerside. Og man har forskellige interesser og forskellige roller i den situation. Min rolle som statslig arbejdsgiver er sammen med kommunerne, hvor det jo er borgmestre, der træder sammen, at få så meget velfærd som muligt for pen-

gene. Lønmodtagerrepræsentanternes rolle er at få så meget som muligt for det arbejde, de laver. Det er der jo ikke noget som helst forkert i. Så har man en forhandling, og det fører nogle gange, som vi har set her, til en konflikt. Det er rigtig uheldigt, men det er jo en del af den danske model, den danske måde at gøre tingene på.

Når vi ser på det krav, vi diskuterer lige i øjeblikket, er det jo blev fremført, som jeg ved en tidligere lejlighed har gennemgået for hr. Per Clausen, konsistent igennem 25 år på tværs af fire skiftende regeringer med det ene formål at få mere og bedre uddannelse til danske børn og unge. Så det er det, konflikten handler om, og det ser jeg bestemt ikke som noget angreb på nogen og heller ikke som et varsel om noget angreb på andre.

Kl. 14:02

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:02

Per Clausen (EL):

Jeg kan godt forstå, at ministeren bliver ved med at fastholde, at der intet nyt er sket i hans tid. Men det er heller ikke rigtigt i det her tilfælde. Faktisk ser vi jo i de her dage konsekvenserne af finansministerens politik, nemlig en omfattende lockout, som finansministeren jo selv står bag. Der er 17.000 statsansatte lærere, der er sendt ud i lockout med de alvorlige konsekvenser, som det har for AMU-centre og for dem, der skulle have en uddannelse på et AMU-center; det er SOSU-assisterter, der ikke kan gøre deres uddannelse færdig osv.

Så må man jo sige, at det rent faktisk fremgår af den resultatkontrakt, som Moderniseringsstyrelsen har lavet med Finansministeriet, at overenskomsten 2013 skal være løftestang for at fremme Moderniseringsstyrelsens dagsorden om at gøre løn og arbejdstid i staten til en væsentlig og integreret del af udgiftspolitikken. Så kan man stille sig selv spørgsmålet: Er det noget nyt? Og hvis det ikke er noget nyt, hvis det bare er det sædvanlige: Hvorfor står det så i resultatkontrakten som noget, man skal opnå i 2013? Så vidt jeg erindrer, har man ikke set tilsvarende formuleringer tidligere, og det står her som noget nyt.

Hvad angår fortsættelsen, kan vi sige, at når der nu står, at man i efteråret 2013 skal identificere potentialer på udvalgte områder, altså i forhold til overenskomsterne, med henblik på det samme og ud fra det samme hensyn, nemlig at skaffe ressourcer til enten at bevare velfærden eller skære lidt mindre ned på den, end det bliver nødvendigt, når man skal give lettelser i selskabsskatten, så er konsekvensen jo, at det, vi ser nu, er en forløber for, hvad vi vil se for andre grupper fremadrettet.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han virkelig mener, at der intet nyt er i det, at det hele bare er som sædvanlig, og at det, at man for første gang nogen sinde har en så omfattende lockout orkestreret af de to arbejdsgiverparter på det offentlige område, er der heller ikke noget nyt i. Jeg synes jo, at meget tyder på, at det er nyt, og at meget tyder på, at det, vi ser i 2013, vil blive gentaget også i fremtiden.

Kl. 14:04

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:04

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Der er jo ikke noget nyt i rollefordelingen, og der er ikke noget nyt i, at man som finansminister og som regering og i øvrigt også som kommune og borgmester skal løfte den opgave, at man skal få så meget for skatteydernes penge som muligt.

Så kan man selvfølgelig altid i en konkret forhandlingssituation, et konkret overenskomstforløb og i andre forløb have forskellige

problemstillinger, som man beskæftiger sig med. For 10-15 år siden var det helt store tema ny løn. Jeg er helt sikker på, at hr. Per Clausen husker det fra sin fortid som formand for magistrerne. Nu taler vi om arbejdstidsreglerne og om aftalebinding på arbejdstidsreglerne. Det er et tema, der har været dyrket i 25 år.

KL 14:07

Men det gennemgående er jo, at man har den opgave at få så meget velfærd for pengene som muligt, når man har ansvaret for at forvalte skatteborgernes penge. Det klare i vores økonomiske politik er, at vi ikke afsætter færre penge til velfærd i de kommende år, men afsætter flere penge, hvis vi i øvrigt kan bevare vores flertal for at løfte regeringsansvaret og få vores politik igennem.

KL 14:05

Formanden:

Hr. Per Clausen.

KL 14:05

Per Clausen (EL):

Det, der jo er en kendsgerning, er, at i modsætning til den lange tradition, man har for at indgå aftaler og kompromiser på det offentlige arbejdsmarked, så har vi den her gang set en arbejdsgiverfront, som på et område har været fuldstændig afvisende over for at forhandle andet end det, man har krævet. Hver eneste gang der er kommet et alternativ, har man sagt: Det er ikke det, vi har bedt om, vi vil have opfyldt vores krav.

Det mener jeg sådan set er usædvanligt – rigtig usædvanligt endda, vil jeg sige. Og når man så samtidig kan se i Moderniseringsstyrelsens resultatkontrakt, at det er noget, man skal forberede sig på også fremadrettet, så er der vel ikke noget at sige til, at der er mange offentligt ansatte, der nærer den frygt, at fremover bliver overenskomstforhandlingerne ikke frie forhandlinger, ikke frie aftaler, men skinforhandlinger, som kommer til at gå forud for, at der kommer et diktat.

Det er det, som jeg godt vil spørge finansministeren om. Er det ikke rigtigt, at det sådan set er planen: at hvis man kommer succesrigt ud af det her i forhold til lærerområdet, vil man forfølge den samme metode også fremadrettet, altså med ultimative krav, ingen reelle forhandlinger og efterfølgende indgreb?

KL 14:06

Formanden:

Ministeren.

KL 14:06

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Nej, jeg synes med al respekt, at det er en helt gal fremstilling af det, der foregår og er foregået. Der har været en forhandling, en meget langvarig forhandling, og den er foregået sådan, at der fra arbejdsgiversiden er stillet nogle klare krav – det her om aftalebinding på undervisningstid for at få bedre uddannelse som det primære – og så er der fra lønmodtagersiden stillet tilsvarende klare, ultimative krav, f.eks. om løn, altså det, der hedder reguleringsordningen for tjenestemænds vilkår.

Det, der er forhandlingssituationen lige nu, er, at de klare, ultimative krav, lønmodtagerne har stillet, er blevet indfriet af både kommunerne og de statslige arbejdsgivere. Så det er der aftale om. De tilsvarende klare krav, vi har stillet, er ikke blevet indfriet, de har ført til konflikt – dog sådan, at det faktisk er lykkedes at lave aftaler med gymnasielærernes repræsentanter og de lærere, der er organiseret i Ingeniørforeningen, fordi de er ingeniører.

Det er billedet af forhandlingssituationen. Det bliver varetaget på baggrund af en resultatkontrakt, og det ville da være simpel pligtforømmelse ikke at varetage den opgave.

Formanden:

Hr. Per Clausen, sidste omgang.

KL 14:07

Per Clausen (EL):

Jeg synes, at det er spændende, når finansministeren siger, at lønmodtagerne kom med ultimative krav, der blev accepteret. Det at afvise en forringelse er vel ikke at få en indrømmelse. Det var jo regeringen, Finansministeriet, som havde to-tre væsentlige krav, og det er korrekt, at det, der handlede om regeringsordningen, frafaldt man så, hvorimod man stod fuldstændig fast på det omkring arbejdstid. Det er jo ikke sådan, at fagforeningerne den her gang er kommet med nogen som helst krav om forbedringer, som har været ultimative. De har afvist nogle af de forringelser, regeringen og KL er kommet med.

Med hensyn til det andet vil jeg sige, at selv om det kan være svært for finansministeren at gennemskue alle elementer i det offentlige forhandlingssystem, tror jeg, at han skal være opmærksom på, at hvis det var sådan, at lærerne på erhvervsskolerne og lærerne på gymnasierne selv skulle tage stilling til det overenskomstresultat, som AC og IDA har presset ned over hovederne på dem, havde det ikke en chance for at blive vedtaget. Det er jo det, der er problemet her. Man forsøger at gennemføre forandringer, og hvis man ikke kan tvinge tingene igennem ved forhandlingsbordet, er man villig til at bruge diktater. Det er jo en klar oplevelse af, at det er et led i en strategi, som man første gang afprøvede i år, og som man har tænkt sig at bruge fremover. Et eller andet sted synes jeg jo heller ikke, at finansministeren sådan er afvisende over for, at den metode, man har brugt den her gang, også er den, man har tænkt sig at bruge næste gang.

KL 14:09

Formanden:

Finansministeren.

KL 14:09

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg forsøger såmænd bare at give en balanceret og ordentlig fremstilling af det, som jeg synes bliver fremstillet skævt fra spørgerens side. Det er jo sådan med reguleringsordningen, at den aftales fra gang til gang. Det er en indrømmelse at få den aftalt også fremover, en væsentlig indrømmelse. Det var jo et hovedkrav fra lønmodtagersiden, det blev stillet noget nær ultimativt, og det blev imødekommet ved forhandlingsbordet uden konflikt eller andet fra min side.

Hvordan det stiller sig med den måde, man organiserer sig på lønmodtagersiden, for så vidt angår gymnasielærerne, er jo ikke en sag, jeg skal blande mig i. Det er vel egentlig heller ikke en sag, som hr. Per Clausen skal blande sig i. Det er jo op til lønmodtagerne at organisere sig forhandlingsmæssigt, som man vil. Jeg kan bare konstatere, at i forhold til den opstilling, vi så mødte ved forhandlingsbordet, lykkedes det at indgå en aftale.

Der ligger ikke noget i den danske model, der handler om, at man undervejs, når man forhandler, nødvendigvis skal forhandle sådan, at man er enige på forhånd. Nogle gange brydes meningene ret heftigt, men det bedste er selvfølgelig, hvis man kan indgå aftaler. Det gjorde vi, for så vidt angår gymnasielærerne. Jeg synes ikke, at det tilkommer os her i Folketinget at sætte spørgsmålstegn ved, om det så er en legitim aftale. Det er den naturligvis, den er indgået.

KL 14:10

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål er også til finansministeren af hr. Per Clausen.

Kl. 14:10

Spm. nr. S 1556

2) Til finansministeren af:

Per Clausen (EL):

Mener ministeren, at systematiske og koordinerede angreb på de offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold er vejen til at skabe en bedre offentlig service?

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:10

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg skal igen vænne mig til formen, men her spørger hr. Per Clausen mig, om jeg mener, »at systematiske og koordinerede angreb på de offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold er vejen til at skabe en bedre offentlig service«.

Det korte svar er nej, og det hænger jo fint sammen med, at jeg synes, det er forkert, på alle måder forkert, at betegne den politik, der føres, og den plan, der er lagt for den økonomiske politik i de kommende år, som et systematisk og koordineret angreb på offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold. Den økonomiske politik, der er lagt frem, lægger op til, at vi midt i en økonomisk krisetid bevilger flere penge til offentlig service – uddannelse, sundhed og andre formål – der naturligvis må prioriteres. Og så lægges der op til, at vi finder ud af at gøre tingene bedre og smartere, sådan at vi får mere for de penge, vi bruger i forvejen, altså de 300 mia. kr., vi bruger om året af skatteborgernes penge på løn i den offentlige sektor.

Det er selvfølgelig vores pligt, selv om vi bevilger flere penge oven i de 300 mia. kr., at sikre, at de penge, vi i forvejen bruger, får vi så meget udbytte ud af som overhovedet muligt. Og det, der kan undre mig en lille smule, er, at det er kontroversielt i en situation som den nuværende – i øvrigt i bredere forstand. For hvis man vil drive et velfærdssamfund, skal man naturligvis tage ansvar for, at vi hele tiden bliver bedre til det, vi laver. Og det, der er lagt op til at prøve at gøre bedre i de kommende år, er jo ikke på et niveau, der står mål med de produktivitetsgevinster, man skal indhente i det private erhvervsliv. Det er på et langt lavere niveau.

Det, der ville være interessant og godt, ville være at få et samarbejde om de her ting, færre konspirationsteorier om det og en samling om det. Det er sådan set afgørende, i hvert fald for alle de medlemmer af Folketinget, der står vagt om, at det her skal være et velfærdssamfund, der fungerer – og fungerer effektivt – også om 10 og 20 år.

Kl. 14:12

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:12

Per Clausen (EL):

Nu ved jeg jo ikke, hvilke produktivetsforbedringer ministeren forventer der kommer i den private sektor i de kommende år. Hvis man kigger på serviceområdet, tror jeg, man må erkende, at der har været større produktivetsforbedringer i den offentlige sektor end i den private sektor i rigtig mange år.

Men det, der jo er interessant her, er, når man på den ene side kan se, at regeringen laver en resultatkontrakt med Moderniseringsstyrelsen, hvoraf det fremgår, at fremover skal overenskomsterne bruges til at skaffe flere ressourcer til at dække udgifterne i den offentlige sektor, og man samtidig kan konstatere i vækstplanen for 2013, at regeringen lige pludselig, uden noget argument, er i stand til at ef-

ektivisere den offentlige sektor med et relativt stort ekstra milliardbeløb i forhold til det, man har kunnet tidligere, uden at kunne forklare, hvor de penge stammer fra. Så kunne nogle jo godt få den tanke, at det er, fordi regeringen sådan set på baggrund af forløbet her omkring lockouten af lærerne vurderer, at der er rigtig, rigtig gode muligheder for at bruge de kommende overenskomstforhandlinger til at gennemføre nogle angreb på de arbejdstidsregler, som gælder på overenskomstområdet.

For det er jo sådan, at hvis finansministeren og KL kommer igen med deres angreb på arbejdstidsaftalerne på lærerområdet, vil lærernes arbejdstidsregler være så dårlige, at ministeren kan møde op næste gang og sige, at andre grupper også skal have normaliseret deres, og så henvise til, at de skal normaliseres ned på lærernes niveau. Så pointen er vel her, at det er svært at se, hvordan regeringen i grunden har tænkt sig at skaffe de midler, der skal bruges til de såkaldte effektiviseringer, på anden måde end ved overenskomsterne.

Det beskedne spørgsmål er så bare: Er det et godt udgangspunkt for at diskutere forandringer og forbedringer i den offentlige sektor? Altså, tror ministeren selv, at nogle arbejdstidsregler, som påtvinges lønmodtagerne – i det tilfælde, vi ser nu, lærerne – danner et rigtig, rigtig godt udgangspunkt for at diskutere, hvordan man efterfølgende får mere kvalitet i den offentlige sektor?

Kl. 14:14

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:14

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg kan da starte med at oplyse tallene. Det ambitionsniveau, vi har sat op, og hvor formålet jo er at bruge pengene på bedre offentlig service, altså velfærd, svarer til 0,3 pct. – altså 0,3 pct. – årligt i årene 2013-2020. Det, man regner med for den private sektor i den samme periode, er 1,25 pct. Det er i en helt anden liga.

Igen vil jeg sige, at jeg ikke synes, det er rimeligt overhovedet at tale om angreb i den her forbindelse. Jeg synes, det er fuldstændig rigtigt og naturligt og i overensstemmelse med vores politiske opgave at få så meget for pengene som muligt inden for rammerne af det system, vi kender.

Når det gælder lærernes arbejdstidsregler, kan jeg slet ikke genkende det billede, der hedder, at man i forlængelse af de krav, vi har rejst, og det, vi har aftalt med gymnasielærerne, skulle få personalegrupper, der har dårligere vilkår end andre personalegrupper på det danske arbejdsmarked. Det kan jeg ikke. Den aftalebinding, vi taler om, er noget ekstraordinært i forhold til det, man kender fra alle andre dele af det danske arbejdsmarked, og det er en forhindring for, at vi får den uddannelsesindsats, vi gerne vil have, i forhold til vores børn og unge. Det er derfor, vi har rejst det i forhold til de statsligt ansatte.

Kl. 14:15

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:15

Per Clausen (EL):

Pointen her er jo, om det, ministeren siger, når han siger, at det er vigtigt at få så meget som muligt for pengene, dækker over, at der, hvor der findes nogle potentialer ved den analyse, som Moderniseringsstyrelsen skal gennemføre her til efteråret, er man villig til at gennemtrumfe resultater, også med konflikt og efterfølgende regeringsindgreb, og dermed ændre vores aftalesystem til et system, hvor man dikterer forholdene. Det er det første spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren.

Det andet er: Er ministeren ikke enig med mig i, at når man går over til at have en årsnorm som det eneste, der regulerer arbejdstiden, så kan der findes rigtig, rigtig mange grupper, inklusive fuldmægtigene i ministerens eget ministerium, som har væsentlig bedre og mere trykke og aftalte arbejdsforhold, og at vi derfor kan se frem til, at de arbejdstidsaftaler, som regeringen og KL ønsker at påtvinge lærerne, vil blive brugt som argument for at forringe vilkårene for andre efterfølgende?

KL 14:16

Formanden:

Finansministeren.

KL 14:16

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jamen jeg synes faktisk, at svaret på begge spørgsmål må være afvisende. Jeg mener simpelt hen ikke, det er holdbart og rimeligt at sige, at man kan bygge nogen konspirationsteori om et brud med en bestemt model på arbejdsmarkedet op bag det forhold, at man som ansvarlig regering forbereder sig på at se via analyser og ved at udtaage krav, som vi har gjort rent konkret, hvordan man får mest muligt ud af skatteborgernes penge, og hvordan man i øvrigt løser den opgave, at alt for mange danske børn og unge ikke lærer det, de skal, for at de kan få en uddannelse og bagefter et job. Helt klart. Og jeg mener ikke, at arbejdsvilkårene for gymnasielærere efter den aftale, de selv har indgået, er af en karakter, der gør, at det er et billede på en forringelse, som placerer den gruppe i en væsentlig ringere situation end alle mulige andre grupper på det danske arbejdsmarked.

Det er ikke min oplevelse, at man som dansk gymnasielærer må se frem til at have vilkår, der ligger på et niveau, som er markant og dramatisk under, hvad man kender på det øvrige danske arbejdsmarked, det være sig offentligt eller privat.

KL 14:17

Formanden:

Hr. Per Clausen, sidste omgang.

KL 14:17

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på ministeren, at ministeren er uenig i, at arbejdstidsreglerne for gymnasielærere og for lærere fremadrettet bliver dårligere end for en række andre grupper på arbejdsmarkedet, hvis regeringen og KL kommer igennem med deres krav. Det vil selvfølgelig også føre til, at man vil stille krav om, at andre grupper, som man så vil udråbe til dem, der har utidssvarende og umoderne regler, skal have dårligere regler.

Men det spørgsmål, jeg afslutningsvis gerne vil stille ministeren, er en gentagelse af et spørgsmål, jeg har forsøgt at stille mange gange. Kan vi forvente, at et forhandlingsforløb fremover vil blive, som vi har set det i år, nemlig med ultimative krav fra Finansministeriets og KL's side, lockout og mulighed for, at man så fra regeringens side efterfølgende kan lave et regeringsindgreb? Er det den måde, man ser fremtiden for sig, hvis det er sådan, at de faglige organisationer ikke bøjer sig og accepterer?

Hvis vi nu lytter til, hvad f.eks. AC har sagt som begrundelse for, at de har accepteret aftalen på gymnasielærerrådet, så hører vi, at argumentet har været, at der ikke var noget alternativ, for hvis de ikke havde sagt ja, var de alligevel blevet påtvunget det. Den holdning og stemning, der er i de faglige organisationer, er, at der ikke længere findes nogen forhandlingsret, der findes ikke længere nogen aftaleret. Der findes muligheden for at indgå en aftale eller bare få det samme påduttet gennem et regeringsindgreb efterfølgende.

KL 14:18

Formanden:

Finansministeren.

KL 14:18

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Nej, jeg mener bestemt ikke, at gymnasielærerne nu er ringere stillet end andre personalegrupper i den offentlige sektor, og at deres personalevilkår nu vil blive brugt til at presse noget som helst andet igennem, det er bestemt ikke min opfattelse, og jeg tror, det fortsat vil være et selvfølgelig udfordrende og svært, men ganske udmærket job at være gymnasielærer i Danmark. Det er min opfattelse. Jeg tror, vi kan finde ganske mange andre personalegrupper på det danske arbejdsmarked, der måske har vanskeligere vilkår end gymnasielærere. Det er min opfattelse.

Den her konspirationsteori om ultimative krav, lovindgreb osv. står fuldstændig for hr. Per Clausens regning. Jeg taler ikke om lovindgreb i øjeblikket. Det synes jeg faktisk ikke ville være i orden. Det er Enhedslisten, der gør det, det er Dansk Folkeparti, der gør det, og det er vores modpart i forhandlingerne, der gør det.

KL 14:19

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet. Tak til finansministeren.

Det næste spørgsmål er til justitsministeren af fru Inger Støjberg.

KL 14:19

Spm. nr. S 1563

3) Til justitsministeren af:

Inger Støjberg (V):

Vil ministeren oplyse, om han før Ekstra Bladets afsløringer havde kendskab til, at kriminelle udlændinge på tålt ophold ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark?

Formanden:

Værsgo til justitsministeren for besvarelse.

KL 14:19

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for ordet, formand. Jeg er blevet spurgt om, hvorvidt jeg før Ekstra Bladets afsløringer havde kendskab til, at kriminelle udlændinge på tålt ophold ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark. Jeg kan naturligvis ikke kommentere den konkrete sag, som Ekstra Bladet har omtalt her i påsken, men jeg vil gerne slå helt fast, at personer på tålt ophold er personer, der er uønskede i Danmark som følge af de forhold, der har ført til, at de pågældende er på tålt ophold. Derfor er det sådan set meget enkelt: De skal rejse ud, skal ud af landet, så snart det bliver muligt.

Nu er spørgeren jo heldigvis ikke den eneste, der læser aviser. Det fremgik i øvrigt allerede i sommer af en række medier, at Rigspolitiet suspenderede anmeldelse af manglende overholdelse af meldepligt på baggrund af Højesterets dom i den såkaldte Karkavandis-ag. Det skete, med henblik på at sagerne om meldepligt kunne gennemgås i lyset af dommen og ministeriets efterfølgende instruks af 6. september 2012.

Afgørelse om meldepligt for personer på tålt ophold er i perioden selvfølgelig blevet opretholdt, og som det også fremgik af medierne i sommer, har Rigspolitiet fortsat registreret, om meldepligten overholdes. På den baggrund vil Rigspolitiet, når sagerne er gennemgået, kunne anmelde de personer, der i den mellemliggende periode altså ikke har overholdt deres meldepligt.

KL 14:21

Formanden:

Inger Støjberg.

Inger Støjberg (V):

Jeg ved simpelt hen ikke, om ministeren har fået fat i det forkerte svar på spørgsmålet, for det er i hvert fald ikke det, jeg har spurgt om. Det, jeg har spurgt om, er, om ministeren har kendskab til, at kriminelle udlændinge på tålt ophold ikke overholder reglerne. Så svarer ministeren, at ministeren ikke kan udtale sig i den konkrete sag. Altså, nu er der jo ikke nogen konkret sag. Det her er et helt generelt spørgsmål om, hvorvidt ministeren har kendskab til, om kriminelle på tålt ophold overholder reglerne eller ej. Så er det rigtigt nok, at det binder sig op på en artikel i Ekstra Bladet, men det, jeg spørger ministeren om, er det, jeg bare gerne vil have svar på, nemlig om ministeren har kendskab til, om reglerne er blevet overholdt eller ej.

Kl. 14:21

holdt, og svarede på, hvilket kendskab ministeren har haft til det, og hvornår ministeren har fået kendskab til det. Der nytter det altså ikke noget at henvise til en eller anden avisartikel, der ligger nogle måneder tilbage. Hvornår fik ministeren kendskab til, at reglerne ikke blev overholdt?

Kl. 14:24

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:22

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:24

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg har svaret fuldkommen på det, jeg er blevet spurgt om, og jeg henviste jo bl.a. til, at det forhåbentlig ikke kan komme som nogen overraskelse for spørgeren, at det forholder sig sådan, som jeg har gengivet. Jeg sagde, at nu er spørgeren jo ikke den eneste, der læser aviser, og så sagde jeg:

»Det fremgik i øvrigt allerede i sommer af en række medier, at Rigspolitiet suspenderede anmeldelse af manglende overholdelse af meldepligt på baggrund af Højesterets dom i den såkaldte Karkavan-disag.«

Så det har været kendt for alle og temmelig sikkert også for spørgeren, for jeg kan forestille mig, at spørgeren har beskæftiget sig med forholdene omkring tålt ophold før.

Det centrale er, at afgørelser om meldepligt for personer på tålt ophold i perioden er blevet opretholdt, og som det i øvrigt også fremgik af medierne her i sommer, har Rigspolitiet fortsat registreret, om meldepligten overholdes. På den baggrund vil Rigspolitiet, når sagerne er gennemgået, kunne anmelde de personer, der ikke i den mellemliggende periode har overholdt deres meldepligt. Så det har altså været kendt, og det har været kendt efter dommen. Det har været fuldt offentligt tilgængeligt. Så det går jeg da ud fra at fru Inger Støjberg selvfølgelig også er helt bevidst om var den procedure, der blev valgt efter den såkaldte Karkavandidom ved Højesteret.

Kl. 14:23

Formanden:

Fru Inger Støjberg.

Kl. 14:23

Inger Støjberg (V):

Nu er det jo ikke første gang, at ministeren ikke ønsker at svare. Det er vel ikke mere end en halv time siden, jeg havde ministeren i Folketingssalen om en anden sag, som ministeren heller ikke ønskede at svare på. Og man kan også se i Ekstra Bladets artikler her, at ministeren ikke engang har villet henvende sig eller vende tilbage med svar på forespørgslerne fra journalisterne. Jeg synes, det er blevet til en lidt kedelig vane, at næsten ligegyldigt hvordan man stiller et spørgsmål, får man sådan et svar, der handler om alt muligt og alting og ingenting i stedet for at gå lidt ned i substansen i det her.

Vi har en række regler om tålt ophold, og så kommer vi til at diskutere det lidt dybere i det næste spørgsmål, som jeg har anmeldt her, nemlig hvad ministeren agter at gøre fremadrettet. Men jeg synes ærligt talt, at det ville klæde ministeren, hvis ministeren gik lidt mere ned i substansen omkring de regler, der ikke er blevet over-

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Altså, jeg må med skam beklage, at jeg ikke kan se, at der er noget som helst drama i det. Der er afsagt en dom ved Højesteret, og Justitsministeriet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet har håndteret den, som det har været refereret. Det har sågar været omtalt i landsdækkende medier. Har jeg haft kendskab til, at den skulle håndteres på den måde? Ja, selvfølgelig har jeg det. Det har alle, der har kunnet og villet læse om den her højesteretsdom – det har stået sort på hvidt. Så jeg tror sådan set ikke, at der er noget drama.

Det centrale er som sagt, at det, når det handler om forholdene vedrørende meldepligten, er sådan, at de her afgørelser om meldepligt for personer på tålt ophold er blevet opretholdt i perioden. Og når sagerne er gennemgået, bliver de, som det følger af Højesterets dom, taget op igen. Det er jo således, at de personer, der ikke har overholdt meldepligten, kan blive anmeldt for det.

Undskyld, jeg kan simpelt hen ikke se dramaet i det, og jeg synes da også, at det lyder lidt på spørgsmålet, som om fru Inger Støjberg har lidt svært ved at se sig ud af det her. For det er sådan set helt straight: Hvis man ikke overholder sin meldepligt, mens de her sager kører, kommer Rigspolitiet så at sige efterfølgende tilbage. Det er meget enkelt.

Kl. 14:25

Formanden:

Fru Inger Støjberg, sidsterunde.

Kl. 14:26

Inger Støjberg (V):

Jeg kan forstå, at drama er blevet det helt store udtryk for regeringen. I går bad statsministeren alle i Danmark om at skru ned på dramaknappen, og i dag beder justitsministeren mig om at skru ned for dramaet.

Jeg siger sådan set ikke, at der er noget drama; jeg siger bare, at det er meget, meget mærkeligt, at ministeren henviser til en eller anden avisartikel om, at der er ændrede regler på det her område. Jeg går da ud fra, at ministeren bliver informeret på anden vis end igennem aviserne. Jeg går da ud fra, at der ligger ministersager til ministeren, når vi har med så alvorlige ting som det her at gøre. Jeg går da ikke ud fra, at ministeren udelukkende orienterer sig om sit eget område, nemlig Justitsministeriets love og regler, igennem tilfældige aviser i Danmark.

Så det, jeg spørger til, er: Hvornår vidste ministeren hvad? Hvornår vidste ministeren, at der var ændrede forhold, og hvordan foregik det?

Kl. 14:26

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:26

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Altså, jeg tjekker lige en ekstra gang, om mikrofonen rent faktisk er tændt her, for det lyder lidt, som om fru Inger Støjberg simpelt hen ikke lytter til, hvad der bliver sagt.

Nu sagde jeg jo rigtigt nok, at spørgeren ikke er den eneste, der læser aviser, men er det så ensbetydende med, at jeg kun får referater af, hvad der sker i Justitsministeriet og inden for Justitsministeriets ressort, fra aviserne? Nej, det er det ikke.

Som sagt fremgik det også af en række medier, at Rigspolitiet suspenderede anmeldelse af manglende overholdelse af meldepligt på baggrund af Højesterets dom i den så kaldte Karkavandisag. Så sagde jeg endvidere:

»Det skete, med henblik på at sagerne om meldepligt kunne gennemgås i lyset af dommen« – altså højesteretsdommen – »og ministeriets efterfølgende instruks af 6. september 2012.«

Altså, jeg må blankt indrømme – og jeg synes også, at jeg kan høre det lidt på fru Inger Støjberg – at den store konspirationsteori ikke helt er at finde heri. Der er afsagt en højesteretsdom, og den bliver gennemgået; det forløb er lagt helt åbent frem. Hvis der er personer, der ikke overholder deres meldepligt, så er det sådan, at Rigspolitiet, når sagerne er gennemgået, vil kunne anmelde de her personer. Det er sådan set meget enkelt.

Kl. 14:28

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål er også til justitsministeren af fru Inger Støjberg.

Kl. 14:28

Spm. nr. S 1564

4) Til justitsministeren af:

Inger Støjberg (V):

Hvad agter ministeren at gøre fremadrettet for at undgå, at kriminelle udlændinge på tålt ophold fortsat ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark?

Formanden:

Værsgo til justitsministeren.

Kl. 14:28

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for ordet, formand. Jeg er her blevet spurgt om, hvad jeg agter at gøre fremadrettet for at undgå, at kriminelle udlændinge på tålt ophold fortsat ikke overholder reglerne for tålt ophold i Danmark. Som sagt er der, når vi taler om personer på tålt ophold, tale om personer, som jo grundlæggende er uønskede i Danmark; og som følge af de forhold, der har ført til, at de enkelte personer er på tålt ophold, er det personer, der er uønskede i Danmark. Derfor skal de rejse ud af landet, så snart det bliver muligt.

Det er også sådan, at efter udlændingeloven træffer Udlændingestyrelsen – medmindre der er særlige grunde, der taler imod det – afgørelser om, at udlændinge på tålt ophold skal tage ophold i Center Sandholm. Rigspolitiet er dem, der træffer afgørelse om, hvorvidt personer på tålt ophold skal have meldepligt. De sagsskridt skal sikre, at personer, der befinder sig her i landet på tålt ophold, opholder sig på steder, som er myndighederne bekendt. Hvis personer på tålt ophold ikke overholder deres opholds- og meldepligt, kan de efter udlændingelovens regler straffes herfor, enten med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Regeringen har ingen planer om at ændre på vilkårene for tålt ophold. Det handler grundlæggende om personer, som er uønskede i Danmark, og som skal rejse ud af landet, så snart det er muligt.

Kl. 14:29

Formanden:

Fru Inger Støjberg.

Inger Støjberg (V):

Nu er problemet jo sådan set det, at der er en række mennesker på tålt ophold, der ikke overholder reglerne. Derfor ville det måske være meget godt, hvis ministeren havde nogle ideer til, hvordan man så at sige kunne skrue bissen på over for den her flok dybt kriminelle, som det jo handler om. Det handler om dybt kriminelle mennesker, der er blevet dømt til tålt ophold, og så overholder de ikke reglerne, og så vender man det blinde øje til. Når man så i øvrigt bliver spurgt til sagen, siger man, at det har man ingen kommentarer til, og at man i øvrigt ikke ønsker at udtale sig om konkrete sager.

Altså, det er jo en lillebitte smule svært at komme videre, kan man sige, som folketingsmedlem eller bare som almindelig borger i Danmark og komme lidt længere ned i materien i de her sager. Derfor ville det jo klæde ministeren meget, hvis ministeren i dag kunne komme med nogle håndfaste meldinger om, hvordan ministeren i fremtiden vil stille sig over for det her, og hvilke muligheder ministeren ser for at skærpe tingene over for de her mennesker.

Kl. 14:30

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 14:30

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg må med skam beklage, at jeg simpelt hen ikke igen kan se, at der skulle være grundlag for fru Inger Støjbergs bekymringer på området. Det her bliver selvfølgelig taget meget alvorligt. Der er en tilstand nu, hvor, som jeg sagde i mit tidligere svar, der er afsagt en højesteretsdom, sagerne er ved at blive gennemgået på baggrund af den instruks, som er sendt ud, og hvis der som sagt er personer, der ikke overholder opholdspligten og meldepligten, så er det selvfølgelig sager, der vil blive taget op.

Det er sådan, at hvis meldepligten, det gælder både opholds- og meldepligten, ikke bliver overholdt, ja, så er der bøder, og under særlig skærpende omstændigheder er der fængsel i op til 1 år. Helt grundlæggende er det jo, at vi må sikre, at de her personer forstår, at de er uønskede i Danmark, og at de skal rejse ud, når det er muligt. Der er ingen tvivl om, at det er personer, som har begået alvorlig kriminalitet. De har fået en fængselsdom, efterfølgende er de på tålt ophold, fordi vi ikke kan udvise dem, men det står dem jo frit for at rejse ud af landet, hvis de vil det.

Kl. 14:31

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Så er det spørgeren.

Kl. 14:31

Inger Støjberg (V):

Jamen jeg kan da nemt høre, at ministeren ingen bekymringer har, og sådan er det jo på udlændingeområdet. Ministeren har ingen som helst bekymringer, alt kører, lige som det skal, hvis man spørger ministeren. Hvis man så kigger lidt i medierne, eller hvis man hører noget fra politifolk eller hører noget rundtomkring, hvor man færdes, så vil man se og høre, at der er mange problemer. Der er problemer med folk på tålt ophold, der er problemer med kriminelle asylansøgere, der er masser af problemer på udlændingeområdet. Men det er det samme gang på gang: Ministeren vender det blinde øje til, stiller sig op i Folketingssalen og siger, at han i øvrigt ikke har nogen kommentarer til sagen, for det er konkrete sager, og at han ikke mener, der er problemer, for der føres en fast og fair udlændingepolitik – og så er den sag slut.

Men det er den jo bare ikke, vil jeg sige til ministeren. Jeg synes, det ville være rigtig godt, hvis ministeren og folk fra ministeriet ville

prøve at kigge lidt ud i den virkelige verden og se, hvilke problemer der egentlig er.

Kl. 14:35

Det får mig så bare til endnu en gang at stille spørgsmålet: Hvad har ministeren tænkt sig at gøre? Ministeren har nævnt bødestraf og eventuelt fængselsstraffe, men hvad med f.eks. diplomatiske forbindelser? Hvorfor sætter ministeren ikke mere håndfast ind på det område?

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:33

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Sagerne bliver selvfølgelig løbende vurderet, det er klart, og det er da ikke ensbetydende med, at der ikke er udfordringer og problemer på området, for selvfølgelig er der det. Ret beset er det her jo som sagt personer, som er uønskede i Danmark, og det står dem frit for at forlade landet, hvis de vil det, og det skal de gøre, hvis de vil. Vi har så det problem – i gæseøjne – at vi ikke kan sende dem tilbage, for det vil være brud på vores internationale forpligtelser.

Men man må sige, at spørgsmålene åbenbarer en pludselig interesse for et område, og hvis fru Inger Støjberg havde vist den selv samme interesse for samme område, da hun selv sad herovre på bænkene, ja, så havde der været mulighed for at gøre en hel masse ved det, men det gjorde hun ikke. Problemerne med dem, der sidder på tålt ophold, og vanskelighederne ved at sende dem ud er kendt under den her regering, og de har været kendt under den tidligere regering.

Beskeden herfra er: Det er folk, der er uønsket her i Danmark, og det står dem frit for at rejse ud af landet. Sagerne bliver gennemgået, og overholder de hverken opholds- eller meldepligt, er der mulighed for at give bøder. Der er også mulighed for, altså under særligt skærpende omstændigheder, fængsel i op til 1 år. Så regimet og indsatsen fortsætter med uformindsket styrke.

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Så er det spørgeren for sidste gang.

Kl. 14:34

Inger Støjberg (V):

Jo, men nu er sagerne sat i bero – det er vi enige om; det har ministeren i hvert fald sagt flere gange her.

Men det viser bare, hvad det er, vi er på vej tilbage til. Vi er på vej tilbage til tiden med Nyrups politik, hvor det sejlede på udlændingeområdet. Vi er vendt tilbage til en løsagtighed på udlændingeområdet, som ikke engang kan komme bag på nogen, vil jeg sige, for sådan er det, hver eneste gang Socialdemokraterne sætter sig på regeringsbænkene. Hver eneste gang ser man en løsagtighed i forbindelse med udlændingepolitikken.

Man kan jo høre det alene på den måde, ministeren svarer på: Det står dem frit for at rejse tilbage til det land, hvor de kommer fra – hvis de ellers vil. Jamen man må da sætte hårdt ind over for de her mennesker, vil jeg sige til ministeren. Nu har man sat sagerne i bero: Så må vi se på det; der er måske mulighed for noget bødestraf, og måske kan de komme i fængsel, men ellers kan de, hvis de ellers skulle have lyst til at rejse ud af landet, gøre det.

Man kan jo høre det på retorikken: Det er løsagtighed fra ende til anden, hver eneste gang Socialdemokraterne kommer i regering.

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg kan sige, at regeringen på ingen måde har ændret politikken i forhold til tålt ophold, så det undrer mig lidt, at fru Inger Støjberg hidser sig op på den måde, som hun gør her. Men vi er jo efterhånden vant til, at selv om grundlaget ikke er til stede, er man i stand til det. Det må man sådan set selv stå på mål for; det skal jeg ikke blande mig i overhovedet.

Pointen er den, at det her er personer, som er uønskede i Danmark. Det er personer, som skal rejse ud af landet, og sagerne bliver gennemgået løbende. Er der brud på både opholds- og meldepligten, er der også sanktioner for det.

Så linjen er sådan set ganske klar. Det er også nødvendigt, for det er alvorlig kriminalitet, der er blevet begået her, og derfor skal der også være en klar konsekvens forbundet med det.

Kl. 14:36

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Bent Bøgsted fra Dansk Folkeparti.

Kl. 14:36

Spm. nr. S 1543

5) Til beskæftigelsesministeren af:

Bent Bøgsted (DF):

Hvad kan ministeren oplyse om, hvornår præcis arbejdet gik i gang med det reviderede skøn over, hvor mange ledige der stod til at miste deres dagpengere?

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:36

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Det faglige og fagøkonomiske arbejde med et nyt og revideret skøn for, hvor mange der ville kunne opbruge dagpengere i første halvår af 2013 blev påbegyndt i starten af december måned 2012.

Kl. 14:36

Bent Bøgsted (DF):

Tak. Det var et kort svar. I starten af december 2012 bliver der sagt. Det, der får mig til at spørge igen, selv om vi har været igennem lidt af det, er, at ministeren blev stillet et spørgsmål den 23. november, hvilket altså er længe før december og endnu længere før den 13. december, hvor ministeren valgte at svare, at tallene ikke var klar. Så er der det med, at sidste gang vi havde det i salen, sagde ministeren:

»Mens arbejdet pågår med at lave et revideret skøn, får jeg et spørgsmål fra Folketinget om, hvor mange der står til at miste deres dagpenge i hver af månederne i 2013, og hvor mange af disse der er forsørgere.«

Der blev svaret den 13. december, hvor arbejdet med et nyt skøn fortsat pågik. Ministeren svarede, at spørgsmålet kom til ministeren den 23. november, mens arbejdet pågik med at revidere skønnet. Det var det, ministeren svarede sidste gang.

Jeg synes ikke, det rigtig hænger sammen, for hvis det allerede var i gang på det tidspunkt – jeg skal ikke gøre mig klog på, hvor lang tid det tager at udrede sådanne tal – altså den 23. november, og det ikke var færdigt den 13. december, så virker det, som om det er meget lang tid, der er gået med at udrede de spørgsmål. Spørgsmålet er, om ministeren egentlig har styr på tidsrammen for, hvornår arbejdet gik i gang. Hvornår startede arbejdet med at revidere det her skøn af tallene, og hvornår var det endeligt afsluttet?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:38 nisteren først fik spørgsmålet, mens arbejdet pågik med at lave et revideret skøn, hænger det ikke rigtig sammen, vil jeg sige til ministeren.
Kl. 14:42

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Det er jo spørgsmål, der er blevet svaret på i flere omgange. Arbejdet er blevet igangsat i starten af december måned, og jeg blev på et møde den 17. december orienteret om nye skønsmæssige tal, som så efterfølgende blev konsolideret i forhold til et intervallskøn, som vi har kendt i forhold til tidligere skøn. Det er svaret, det er det svar, jeg har afgivet ved flere lejligheder, og som jeg også gerne afgiver her i dag.

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:39

Bent Bøgsted (DF):

Spørgsmålet er kommet til ministeren den 23. november, og det, der kan undre, er, at ministeren siger, at arbejdet gik i gang i begyndelsen af december, men i svaret på spørgsmålet fra den 15. marts svarer ministeren på et spørgsmål fra undertegnede:

»Mens arbejdet pågår med at lave et revideret skøn, får jeg et spørgsmål fra Folketinget om, hvor mange der står til at miste deres dagpenge...«.

Ministeren siger, at de gik i gang i begyndelsen af december, men det viser sig, at spørgsmålet er stillet den 23. november. Det hænger jo ikke rigtig sammen, for så har ministeren fået spørgsmålet, før revideringen gik i gang.

Kl. 14:39

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Når et fagligt arbejde igangsættes i ministeriet, vil ministeren normalt blive oplyst om det. Jeg tror ikke, det er sådan, at man i alle tilfælde, når et fagøkonomisk, fagpolitisk arbejde går i gang, bliver oplyst om det som minister, for der er mange beregninger, der er meget arbejde i gang i de enkelte ministerier. Jeg blev oplyst om, at det her arbejde blev påbegyndt, fordi dagpengespørgsmålet har min store interesse som socialdemokratisk beskæftigelsesminister.

Men det ændrer ikke på, at arbejdet bliver påbegyndt i starten af december 2012, og at jeg først får forelagt det, der kan gå hen og blive det endelige skøn, den 17. december. Det er det, jeg har svaret Folketinget i flere omgange. Det ændrer sig sådan set ikke af, at der i mellemtiden bliver svaret på et spørgsmål til Folketinget. Nu går spørgeren så op i, hvornår spørgsmålet er oversendt fra Folketinget. Jeg svarer medio december på spørgsmålet, og da er skønnet ikke færdigt. Det var det sådan set heller ikke, da spørgsmålet blev oversendt.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Her slutter spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Bent Bøgsted.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:40

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Der er ikke noget ændret i mit svar, for det skøn, som er omdrejningspunktet for diskussionen her, blev forelagt mig den 17. december. Inden det skøn blev forelagt mig som beskæftigelsesminister, inden det efterfølgende blev omsat til et intervallskøn, i lighed med hvordan det tidligere er blevet opgjort, og inden de økonomiske konsekvenser er beregnet, har jeg ikke haft lejlighed til at bruge tallet. Jeg kan jo ikke læne mig op ad et skøn eller et talmateriale, som ikke blevet forelagt mig som minister. Derfor er svaret det samme, uanset hvad der måtte være stillet af spørgsmål fra Folketingets side, nemlig at arbejdet blev igangsat i december måned i Beskæftigelsesministeriet.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:41

Bent Bøgsted (DF):

Det er ikke helt det, det drejer sig om her, for det, det drejer sig om her, er også, at ministeren har svaret, at spørgsmålet tilgik ministeren, mens arbejdet pågik. Det spørgsmål er stillet den 23. november, og jeg går ud fra, at ministeren får det at vide, når man påbegynder en revision af et sådant skøn, og ikke først får at vide, at der pågår en revision af tallene, når tallene ligger der. Men ministeren siger hele tiden, at arbejdet blev begyndt først i december, uden at vi skal sætte en dato på. Men når det så fremgår af systemet, at ministeren fik spørgsmålet den 23. november, og ministeren i sit svar siger, at mi-

Spm. nr. S 1544

6) Til beskæftigelsesministeren af:

Bent Bøgsted (DF):

Hvad kan ministeren oplyse om, hvornår præcis Finansministeriet blev involveret i arbejdet med det reviderede skøn over, hvor mange ledige der stod til at miste deres dagpenget?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:43

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Embedsmændene i Finansministeriet blev første gang involveret i arbejdet med det nye og reviderede skøn den 7. december 2012, og det fremgår af den korrespondance, som er udleveret, ligesom finansministeren redegjorde for det på det samråd, der blev afholdt den 20. marts 2013.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:43

Bent Bøgsted (DF):

Tak. Det er jo rart at vide, hvornår finansministeren blev inddraget i det her spørgsmål om, hvordan tallene er. For når man kigger på, hvordan og hvorledes finansministeren har reageret, kan man se, at i en mail af 10. december 2012 skriver en embedsmand fra Finansministeriet til Beskæftigelsesministeriet:

»Derudover vil min anbefaling være, at man sidder på tallene en stund, indtil de centrale medlemmer af regeringen har set dem. I

hvert tilfælde vil jeg sætte pris på, om jeg kan nå at lægge en sag op i morgen inden jeres minister omtaler de nye skøn.»

Det var så beskæftigelsesministeren, der blev talt om.

På et samråd i sidste uge – det var i forhold til det her, tilbage fra den 27. marts 2013 – afviste finansministeren ellers over for Folketingets Finansudvalg, at hans ministerium har afgivet en sådan ordre eller instruks.

Så det er et spørgsmål om, hvornår finansministeren bliver oplyst om det her. Er det først den 7. december 2012, at finansministeren bliver orienteret om, at der er et nyt skøn på vej? Eller er Finansministeriet orienteret tidligere?

For når ministeren siger, at det arbejde pågik, da hun fik spørgsmålet – det var den 23. november 2012, der var man i gang med arbejdet, og ministeren har stået her og fortalt, at ministeren selvfølgelig blev orienteret om, at der var sådan en revision i gang – er spørgsmålet bare: Er det først den 7. december 2012, eller er det tidligere, at finansministeren får at vide, at der er et skøn på vej?

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:45

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Men arbejdet var ikke i gang den 23. november 2012. Jeg forstår ikke, hvorfor spørgeren bliver ved med at henvise til det, når svaret på spørgsmålet er, at arbejdet igangsættes i starten af december; det er altså efter november måned.

Så arbejdet med at lave det reviderede skøn igangsættes i starten af december måned, og jeg bliver her i spørgsmålet spurgt konkret til, præcis hvornår Finansministeriet blev involveret i arbejdet med det reviderede skøn. Og svaret er, at det er den 7. december 2012.

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det spørgeren.

Kl. 14:46

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo naturligt at spørge om, når ministeren har oplyst til mig som svar på et spørgsmål – det var den 15. marts 2013 – at mens arbejdet pågår med at lave et revideret skøn, får hun et spørgsmål fra Folketinget, og det spørgsmål blev stillet den 23. november 2012. Så er det klart, at man studser.

Så siger ministeren nu her, at det først er i begyndelsen af december, at arbejdet går i gang. Vil det så sige, at det var et forkert svar, ministeren gav mig den 15. marts 2013, altså at arbejdet var påbegyndt, da spørgsmålet tilgik ministeriet? Eller har det spørgsmål ligget skjult et eller andet sted og er først kommet til ministeriet her i december, eller hvad er der sket i den forbindelse?

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:46

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Svaret er uændret, nemlig at arbejdet med at lave et revideret skøn igangsættes i starten af december måned, og jeg svarer Folketinget på et spørgsmål i december måned.

Jeg vil bare i al stilfærdighed sige, at der jo afsendes så mange spørgsmål fra Folketinget, at jeg ikke bliver forelagt de spørgsmål, der indkommer fra folketingsmedlemmer, førend der er et udkast til et svar fra Beskæftigelsesministeriets side. Det er helt almindelig praksis, og sådan foregår det i øvrigt hver eneste gang.

Det vil sige, at når hr. Bent Bøgsted eller en anden oversender et spørgsmål den 23. november 2012, får jeg ikke det spørgsmål og det efterfølgende svar at se, før der ligger et udkast fra ministeriets side.

Derfor er forklaringen fortsat den samme: at arbejdet med at lave et revideret skøn over, hvor mange der falder ud af dagpengesystemet i første halvår 2013, igangsættes i starten af december måned. Der er intet ændret i svaret.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:47

Bent Bøgsted (DF):

Så er spørgsmålet stadig: Hvornår fik finansministeren at vide af Beskæftigelsesministeriet, at der var et nyt skøn på vej?

Desuden vil jeg spørge: Hvornår blev beskæftigelsesministeren orienteret om, at der lå det her spørgsmål?

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:48

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Altså, Finansministeriet bliver, som jeg har svaret nu tre gange, tror jeg, involveret i arbejdet med det nye og reviderede skøn den 7. december 2012. Hvis der bliver spurgt til en specifik dato for, hvornår jeg bliver forelagt et forslag til svar på et spørgsmål, skal jeg have lov til at vende tilbage med den præcise dato for det. For der bliver stillet rigtig mange spørgsmål, og det er med god grund og er en del af Folketingets arbejde.

Men bliver jeg spurgt her uden at have forberedt mig derpå, hvornår jeg præcis bliver forelagt en sag med et helt specifikt § 20-spørgsmål fra spørgerens side, så skal jeg have mulighed for at undersøge det.

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Her sluttede spørgsmålet.

De næste to spørgsmål til social- og integrationsministeren af fru Mette Hjermand Dencker er udsat til næste uge.

Vi går videre til spørgsmål 9 til social- og integrationsministeren af fru Karina Adsbøl fra Dansk Folkeparti.

Kl. 14:48

Spm. nr. S 1545

7) Til social- og integrationsministeren af:

Mette Hjermand Dencker (DF):

Er ministeren bekendt med de misforhold, der har præget familieplejen i Hjørring Kommune i forbindelse med kritik af døgncenteret Motellet og det private dagtilbud Drejepunktet, og som har fået massiv omtale i Nordjyske Stiftstidende, og hvilke tanker gør ministeren sig i den anledning?

(Spørgsmålet er udsat til næste spørgetid).

Kl. 14:48

Spm. nr. S 1549

8) Til social- og integrationsministeren af:

Mette Hjermand Dencker (DF):

Er ministeren indstillet på at ændre rammerne for kommunernes familiepleje, således at det ved hjælp af løbende og hyppige evalueringer udarbejdet i samarbejde med folkeskolerne sikres, at anbragte børn passer deres skolegang?

(Spørgsmålet er udsat til næste spørgetid).

Kl. 14:49

Spm. nr. S 1546

9) Til social- og integrationsministeren af:

Karina Adsbøl (DF):

Hvad er ministerens holdning til forholdene på Handicapcenter København, en enhed under Københavns Kommunes socialforvaltning, der gennem flere år har været præget af massive fejl og svigt, med frustrerede børn og forældre til følge, og vil ministeren gå ind i sagen, så forholdene kan blive normaliseret?

Skriftlig begrundelse

Der henvises til artiklen »Handikapfamilier gør oprør mod København« bragt på politiken.dk den 29. marts 2013. Artiklen kan læses på <http://politiken.dk/indland/ECE1933135/handikapfamilier-goer-oproer-mod-koebenhavn/>.

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Social- og integrationsministeren.

Kl. 14:49

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at det har været bekymrende at læse om de familier til handicappede børn, som har henvendt sig til Københavns Kommune. De har oplevet at få dårlig behandling. Det er den følelse, som de har af det, og jeg forstår sådan set på det, der er sket i Københavns Kommune, at man derfra vedkender sig, at det ikke fungerer godt nok, og at man siger, at man ønsker en bedre dialog med forældrene.

Det, der har været tale om, har været, at man har rettet op, efter at man fik Deloitte til at lave en rapport i 2009, der viste, at man havde mangelfuld styring i Københavns Kommune, og resultatet af det forsøg på opretning har altså været, at rigtig mange forældre har følt sig dårligt behandlet, at man har lavet en eller anden form for leansystem, der gør, at forældrene oplever at skulle give de samme svar igen og igen. Der har været stor kritik af det, og Københavns Kommune har også selv sagt, at de synes, at der er et problem, og at de håndterer det, og derfor vil jeg sige, at jeg sådan set betragter sagen på den måde, at Københavns Kommune anerkender, at de har et problem, og at de vil løse det. Derfor ser jeg ikke grund til at gå yderligere ind i det.

Kl. 14:50

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:50

Karina Adsbøl (DF):

Jamen det undrer mig lidt, at ministeren ikke ser nogen grund til at gå ind i de her sager. For det er jo faktisk ikke kun Københavns Kommune, vi har hørt om tidligere. Der har jo været rigtig mange sager. Nu har vi endda modtaget et brev fra de her forældre, og de skriver jo netop:

»Beslutninger og bevillinger trækkes ned over hovedet på forældrene med trusler om forældrebetaling og tvangsforanstaltninger, hvis man ikke tilslutter sig deres vurderinger med tilhørende beslutninger.«

Så det undrer mig, at ministeren tager det så stille og roligt, og at man siger: Jamen Københavns Kommune retter ind, og vi har haft den her debat tidligere. Dansk Folkeparti har haft indkaldt til forespørgselsdebatter omkring problemstillingerne i det her. Vi har indkaldt til samråd omkring det her, og jeg synes, det her område er så vigtigt, at ministeren må gøre noget i forhold til det.

Ministerens har tidligere sagt, at lov er lov, og at loven skal overholdes. Men hvad vil ministeren gøre, når loven ikke bliver over-

holdt? Hvad vil ministeren gøre for at sikre de her familier, at loven bliver overholdt, at der er nogen, der lytter til dem, og at de bliver hørt? Har ministeren til hensigt at skrive ud til kommunerne, at nu skal de altså overholde loven? Ministeren har jo tidligere skrevet ud til kommunerne om hjælpemidler, hvor vi også har haft det her problem. Så jeg undrer mig over, at ministeren ikke vil gå ind i sagen.

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 14:51

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Nu bliver der spurgt konkret til Københavns Kommune. Generelt vil jeg gerne sige, at jeg løbende har en drøftelse med kommunerne. Det har jeg med ledelsen af Kommunernes Landsforening. Men jeg er også fra tid til anden både rundt at besøge borgmestre og på besøg i det, som hedder KKR, som er Kommunernes Kontaktråd. Og i forbindelse med at have været på besøg der har jeg rejst lige præcis spørgsmålet om handicapområdet og bedt kommunerne om at have fokus på det her område. Så jeg har haft dialog med kommunerne i forhold til, hvordan der kan gøres noget ved det. Og som Karina Adsbøl siger, hænder det også, at jeg skriver til dem.

Når jeg bliver spurgt om, om jeg vil gå ind i det, så må jeg sige, at hvis jeg skal vurdere, om der er grundlag for at gå ind i det specifikt i Københavns Kommune, som jo er det, der bliver spurgt til, så har jeg ikke rigtig nogen mulighed for at gå ind i noget, de allerede er ved at håndtere. Det er klart, at jeg følger med, jeg har været meget bekymret over at læse den henvendelse fra forældrene, og jeg synes, det er godt, at Københavns Kommune vedkender sig, at det, der er foregået, ikke har været godt nok. Men det, der er foregået i Københavns Kommune, har jo ikke kun handlet om lovgivningen eller om reglerne. Det har også handlet om dårligt arbejdsmiljø, en sag, som medarbejderne har haft det rigtig dårligt med.

Kl. 14:52

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:52

Karina Adsbøl (DF):

Jamen det her er jo netop et kæmpeproblem. For hver gang der sker de her store fejl i en kommune eller i flere kommuner, er det jo ligesom, at kommunen går ud og beklager og siger, at man vil rette op på det. Og så sker der ikke noget. Altså, jeg mangler lidt, at man gør noget.

Det, de her forældre skriver, er, at de ligesom bliver truet med forældrebetaling og tvangsforanstaltninger m.m. Men en kommune kan sådan set bryde loven, og så kan den sige: Undskyld, vi retter op. Og så sker der ikke mere.

I forhold til tvangsbøder har vi tidligere debatteret, at der er mulighed for at give tvangsbøder. Dem har der aldrig nogen sinde været givet nogen af. Og jeg undrer mig bare over, at man gang på gang kan se i medierne i forskellige sager – om det er i Rebild eller i Tønder, og også inden for handicapområdet – at man går ud og beklager, og så er alt fint.

Ministerens vil heller ikke gå ind i sagen. Ministeren vil ikke gøre noget, og derfor bliver jeg ved med, hver gang jeg har muligheden for det, at indkalde til samråd og stille spørgsmål om det. For jeg synes, det er rigtig, rigtig vigtigt. Vi har modtaget breve fra handicaporganisationerne ... og nu er min tid gået, kan jeg se.

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 14:53

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg kan bekræfte, at vi modtager breve, og jeg kan sådan set også bekræfte, at jeg ser meget alvorligt på det her, og derfor har jeg en dialog med Københavns Kommune. Og jeg har en dialog med kommunerne generelt om, hvordan der kan rettes op.

Jeg har noteret mig i den her sag, at Københavns Kommune selv anerkender, at de har et problem, og at der bliver rettet op. Det, der har handlet om, har ikke kun været lovgivningen, det har været dårligt arbejdsmiljø. Det har været nogle medarbejdere, som har været bange for ledelsen. Der er blevet udstedt strakspåbud af Arbejdstilsynet, og de har lavet et leansystem, som har gjort, at medarbejderne ikke sidder med en fast sagsstamme, men med forskellige. De ting er de gået i gang med at rette op på i København, ligesom de også har erkendt, at de har haft en dårlig dialog med forældrene.

Man har forsøgt at rette op på nogle synder fra fortiden, som De-loitte påpegede i en rapport, og i det forsøg på at få rettet op på de synder fra fortiden har man fået rigtig lange ventelister og også fået opbygget nogle problemer med dårlig dialog og dårligt arbejdsmiljø. Det håndterer man nu, og jeg kan love for, at jeg følger med i, at man også kommer i mål med den håndtering, for der skal ikke være nogen tvivl om, at lov er lov og lov skal holdes, og det gælder naturligvis også for mennesker med handicap. De skal have de ting, de er berettigede til.

Kl. 14:54

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det spørgeren for sidste gang.

Kl. 14:55

Karina Adsbøl (DF):

Jamen der sker jo åbenbart ikke noget ved at bryde loven, og det undrer mig lidt. Hvis jeg kører for stærkt, får jeg en fartbøde, men det virker, som om man her bare kan bryde loven, uden at der sker noget, der er ingen sanktioner, der har aldrig været givet nogen tvangsbøder eller andet. Jeg undrer mig, og jeg undrer mig meget over det. Jeg er godt klar over, at ministeren har en dialog i gang, men jeg undrer mig, når vi i Socialudvalget kan få breve, hvor der står, at der sker et systematisk brud på lovgivningen, eller at man bevidst fortolker love og regler forkert. Vi hører om de her sager, som gang på gang er oppe i medierne, at der ikke er nogen sanktioner. Der sker ikke noget, ud over at man siger, man retter ind. Det er da foruroligende, mener jeg helt bestemt.

Hvad angår de her forældre, må jeg bare spørge ministeren: Hvordan vil ministeren fremadrettet sikre, at de her forældre får den hjælp til deres børn? Der må jo ske noget! Jeg ved godt, at ministeren har lanceret en handlingsplan på det her område, og ministeren må i hvert fald også i den tage det med om, om der skal være nogle sanktionsmuligheder, eller hvad der skal ske.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ministeren.

Kl. 14:56

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, det er rigtig vigtigt at have fokus på handicapområdet, og det er rigtigt, at regeringen er på vej med en ny handicappolitisk handlingsplan, som skal følge op på, at vi skal have sat nogle rigtig gode spor for, hvordan vi skal håndtere handicappolitikken i de kommende år. I den forbindelse har jeg en rigtig god dialog med forskellige handicaporganisationer og også med enkelte foreninger, og jeg har meget fokus på den del, der handler om, at mennesker, som har et handicap, eller mennesker, som er forældre til et barn, som har

et handicap, skal opleve, at samfundet er der for dem, at vi hjælper, og at de får præcis de ting, de er berettigede til.

Derfor er handicapområdet et område, som jeg har utrolig meget fokus på, og det nytter ikke noget, hvis borgeren har den opfattelse, at man ude i kommunerne ikke får den hjælp, som man er berettiget til. Derfor har vi jo også sat ind med forskellige initiativer, i forhold til hvordan man kan klage, i forhold til at få ændret nogle af de strukturer, for det er vigtigt, at alle får den hjælp, som de er berettiget til – hverken mere eller mindre. Men man skal have den hjælp, man er berettiget til, og man skal gerne have den første gang, så man ikke skal ud i en klagesag, og derfor har vi også lavet hele reformen af vores klagestruktur.

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til social- og integrationsministeren af hr. Eyvind Vesselbo fra Venstre.

Kl. 14:57

Spm. nr. S 1547

10) Til social- og integrationsministeren af:

Eyvind Vesselbo (V):

Mener ministeren, at der med udgangspunkt i den aktuelle situation er brug for en øget indsats på det sociale område med det formål at undgå en fortsat optrapning af bandekonflikten?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Social- og integrationsministeren.

Kl. 14:57

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg bliver spurgt, om der er brug for en øget indsats på det sociale område med det formål at undgå en fortsat optrapning af bandekonflikten. Og til det vil jeg sige ja.

Lige nu ser vi jo desværre en optrapning af bandekonflikten, som gør, at rigtig mange mennesker føler sig utrygge; at folk, som bor i nogle af de områder, der er hårdt plaget, synes, at det er meget utrygt at gå ud efter mørkets frembrud og også på andre tider af døgnet. Derfor kan man sige, at der ikke er anden vej end at have fokus både på den politimæssige indsats og på en øget social indsats.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at jeg sammen med justitsministeren har holdt møde med de omegnsborgmestre, som er dem, der primært er i vælten, når vi taler om bandekonflikten. Der har vi talt om, hvordan vi kan sammentænke den indsats, som vi gør, både i forhold til politiet rent konkret og i forhold til at inddrage ministre som mig selv eller ministeren for boligområdet eller ministeren for skatteområdet, sådan at vi kan have en eller anden koordineret indsats, i forhold til hvad vi gør helt konkret for at hjælpe kommunerne, når de gerne vil ud at have mere fat i bandeområdet.

Først og fremmest vil jeg sige, at én ting jo er ungdomskriminalitet, noget andet er bandekriminalitet. De to ting hænger ikke nødvendigvis sammen, men der kan selvfølgelig godt være et overlap. Men selv om bandekriminelle primært er nogle, som er over 18 år og derfor ikke falder inden for området med dem, som man kan have en socialt forebyggende indsats over for i mit regi, så vil jeg gerne sige, at de jo tit har nogle små brødre, og at de også selv på et tidspunkt har været mindre, hvor man kunne have ønsket at der var sat ind med en større social indsats.

Man har forskellige muligheder som kommune, eksempelvis for at give ungepålæg og give forældreplæg. Jeg har fået lavet nogle tal på, hvor mange gange de muligheder egentlig bliver brugt. Jeg har kun tal, som viser, hvordan det var under den tidligere regering, for vi har ikke andre tal end dem, der løber frem til regeringsskiftet, men man kan sige, at det bliver brugt forsvindende lidt. Derfor har jeg

opfordret kommunerne til at komme i gang med at bruge forældre-
læg og ungepålæg i en kombination med de sociale indsatser, der
skal være, for jeg mener faktisk, at det også er en af de modeller, vi
skal anvende, for at styrke den forebyggende indsats.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:59

Eyvind Vesselbo (V):

Tak for svaret. Altså, grunden til, at jeg stiller det her spørgsmål, er
jo, at jeg synes, at ministeren har været meget tavs i den her bande-
krigsperiode. Der har jo været rigtig meget debat om bandekrigen.
Der har været meget debat om, hvad der skulle gøres, og der har
man jo hele tiden hævdet – alle de mennesker, der ved noget om det
her – at der skal gøres en social indsats. Og nu er det jo sådan, at
ministeren ikke plejer at være mundlam, når der skal komme fine
ord om, hvad ministeren har tænkt sig gøre.

Nu har jeg måttet trække ministeren herover for ligesom at få mi-
nisteren til at sige noget om det her område. Der kom jo meget, me-
get lidt konkret ud af det her andet end – igen – de fine ord. Det kla-
rer man det ikke med, altså fine ord. Ministeren nævnte mødet med
justitsministeren og borgmestrene i Gladsaxe, Herlev og Ballerup
kommuner, og der kunne jeg godt tænke mig at vide helt konkret –
og ikke bare i form af sådan nogle floskler – hvad det egentlig var,
der kom ud af det møde. Hvilke initiativer skal der sættes i gang, og
hvad har man aftalt med de her kommuner, som også kan bruges an-
dre steder end i de tre kommuner?

Kl. 15:00

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 15:00

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Hr. Eyvind Vesselbo er ikke helt opdateret, for vi har holdt flere mø-
der, og jeg har holdt møder med flere borgmestre, og der er også
flere møder i kalenderen fremover.

Det, vi har aftalt helt konkret, er at følge op på en indsats. Som
hr. Eyvind Vesselbo godt er bekendt med, har vi jo forlænget den
kriminalitetsbekæmpende indsats – jeg tror, at det hedder lovforslag
L 160 – hvor vi helt konkret er gået ind og har forlænget nogle af de
indsatser, der ellers stod til at løbe ud. Det drejer sig om, at kommu-
nerne får mulighed for at få hjælp til at have en sammenhængende
børnepolitik, hvor der er fokus på kriminalitetsbekæmpelse; det
drejer sig om at give penge til Ankestyrelsen, så man kan følge 300
enkeltsager og sætte ind med noget systematisk målretning; og det
drejer sig om at give midler til VISO, som så har mulighed for at
hjælpe kommunerne. Så det er den ene ting, vi har gjort, nemlig at
sørge for, at bevillingerne er der, så kommunerne kan få hjælp.

Så er der den anden del, der handler om, hvad det egentlig er for
nogle regler, der gør sig gældende. Jo, hvis politiet træffer en ung,
skal kommunen underrettes, og der vil jeg rigtig gerne i dialog med
kommunerne om, hvordan man håndterer det i kommunerne, når
man får at vide, at nu har politiet haft fat i kraven på en af de yngre
medborgere. Hvordan tager man fat i familien, hvordan tager man
fat i hele situationen? Derfor synes jeg, at det her område er et af
dem, som man kan gøre meget mere ved, og det skal vi gøre i samar-
bejde med de kommuner, som har de her unge mennesker.

Kl. 15:02

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Spørgeren.

Eyvind Vesselbo (V):

Det blev igen nogle floskler, altså et eller andet med, at nu skal vi
følge op; nu skal vi snakke lidt med kommunerne; nu får Socialmini-
steriet nogle flere penge, så VISO kan gå ud at orientere folk om,
hvad de ved i forvejen. Altså, det er jo ikke nogle konkrete ting.

Når ministeren siger, at hun gerne vil opprioritere det her, hvor-
for er det så sådan, at jeg er nødt til at hive ministeren herover i salen
for at få ministeren til at åbne munden om den her sag overhovedet?
Der er sat penge af, siger ministeren. Ja, men på hvilke områder er
der sat penge af til at få nedbragt den kriminalitet og de sociale pro-
blemer, der er på det her område? Det har vi heller ikke hørt noget
om. Og jeg har stadig ikke hørt noget om, hvad det er, der helt konk-
ret skal ske i forbindelse med det møde, der har været med Gladsax-
es, Herlevs og Ballerups borgmestre.

Jeg er sådan set ligeglad med, hvor mange møder ministeren hol-
der; det var slet ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om *indholdet*
af møderne og om *resultatet* af møderne, og det har vi stadig ikke
fået noget svar på.

Kl. 15:03

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 15:03

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Resultatet af møderne var, at vi skal fortsætte samarbejdet om at
styrke den indsats. Det kan godt være, at hr. Eyvind Vesselbo mener,
at det er fluffy, men det drejer sig faktisk om at sige til kommunerne:
Vi har et fælles ansvar; vi har nogle borgere, som er utrygge.

Vi har en generelt faldende ungdomskriminalitet, men vi har i
nogle områder – og især når det drejer sig om bandekriminaliteten –
massive problemer, som skal håndteres. Det er sociale problemer,
det er politimæssige problemer, og derfor skal de løses i fællesskab
mellem kommunerne, politiet og mig som social- og integrationsmi-
nister og med inddragelse af øvrige ministre eller fagpersoner, der
har viden om det.

Jeg vil gerne sige, at for mig at se er det utrolig vigtigt, at vi gør
noget ved de her problemer. De har været undervejs i rigtig mange
år. Vi har forskellige redskaber: Vi har forældreplæg, vi har unge-
pålæg. Jeg kunne godt tænke mig, at vi sætter ind med sociale sank-
tioner. Jeg kunne godt tænke mig, at vi får styrket forældrenes mu-
lighed for at være forældre, så de rent faktisk ved, hvordan de skal
håndtere deres børn. Til det har jeg opfordret alle kommunerne, sidst
ved KL's topmøde, til at bruge flere forældreprogrammer, for vi kan
se, at det giver mening, og at det hjælper de forældre, som ikke kan
håndtere deres børn, til at lære at kunne det. Dermed hjælper de også
børnene ud af kriminalitet.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:04

Eyvind Vesselbo (V):

Det blev så heller ikke ret meget mere konkret, men jeg vil så godt
spørge ministeren om noget, der bør kunne gives et klart svar på: Er
sociaministeren og integrationsministeren, som jo er en og samme
person, tilfreds med kommunernes indsats på bandeområdet?

Der er jo lige i dag en artikel i Jyllands-Posten, der viser, at det
kun er 1 pct. af dem, man har målt, i den store målgruppe – og der er
nok endnu flere – der er kommet ud af bandekriminaliteten. Er mini-
steren tilfreds med det, som kommunerne gør på det her område? Og
hvor har ministeren tænkt sig helt konkret at sætte ind, sådan at den

her exitplan, som drejer sig om at få unge ud af bandekriminaliteten, kan komme til at virke?

Kl. 15:05

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:05

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Exitstrategien ligger jo i regi af Justitsministeriet, men jeg vil gerne sige, at det for mig er rigtig vigtigt, at vi hjælper med alt det, vi overhovedet kan, for at få det her til at lykkes. Kommunerne står – nogle af dem – i en meget, meget vanskelig situation, hvor de har nogle problemer, som er massive for dem, og hvor de i den grad har brug for hjælp til at få håndteret de udfordringer. Det drejer sig om, at man skal have politiet til at få fat på dem, som styrer banderne, slå ned på bagmændene, gå efter dem med alt det, som man godt kender, når justitsministeren tager ordet i den her sag, gå efter pengepungen, stresse banderne og sætte ind med massive politimæssige indsatser hele tiden. Den del af det ligger hos justitsministeren.

Den del af det, der ligger hos mig, handler om den forebyggende indsats. Der må man sige helt generelt, at vi bliver nødt til at arbejde endnu bedre sammen og gøre endnu mere. Kommunerne har i dag allerede en forpligtelse til, når politiet tager fat i en ung, at lave en handleplan for, hvad der skal ske. Og der synes jeg godt at man kan tage en dialog med kommunerne om, hvad der ligger i de handleplaner. Bliver de udført godt nok? Kan vi stramme op på det her område? Der har jeg løbende en dialog med KL og kommunerne om, hvordan man kan gøre det, for der er ikke nogen tvivl om, at vi skal blive langt bedre til at lave en målrettet og koordineret indsats, hvor man inddrager de sociale myndigheder, SSP, politiet og kommunerne, for vi skal det her til livs.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til social- og integrationsministeren af hr. Eyvind Vesselbo.

Kl. 15:06

Spm. nr. S 1548

11) Til social- og integrationsministeren af:

Eyvind Vesselbo (V):

Har ministeren til hensigt at opprioritere den tidlige sociale indsats i familier, daginstitutioner og skoler med særlig fokus på de områder og miljøer, hvor bandekriminaliteten er mest udbredt, for at forebygge rekrutteringen til banderne?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:07

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Den sociale indsats i forhold til familier og daginstitutioner og skoler, hvor der skal være særlig fokus på områder og miljøer, hvor bandekriminaliteten er mest udbredt, skal naturligvis opprioriteres. Jeg vil gerne sige, som jeg også var inde på lige før, at vi har lavet et lovforslag, L 160, hvor vi lige præcis sætter penge af til at fortsætte nogle af de initiativer, som jeg også nævnte. Det drejer sig bl.a. om at forlænge Ankestyrelsens kontrol med kommunernes konkrete sagsbehandling i forhold til unge kriminelle. Det betyder helt præcist, at de tager 300 sager og følger op på, hvordan kommunerne har reageret, når politiet har fortalt, at de har haft fat i de unge mennesker.

Det betyder også, at vi giver penge til at forlænge VISO's eksisterende rådgivningsfunktion, så kommunerne stadig og fortsat kan få gratis rådgivning til, hvordan de skal forebygge kriminalitet blandt børn og unge.

Derfor kan man sige, at mange af de ting, der ligger i det her, jo viser, at der er behov for at fortsætte en tidlig indsats, en indsats, som skal bekæmpe ungdomskriminalitet. Jeg har også, som jeg sagde tidligere, haft et møde med de forskellige borgmestre, og det er også en dialog, jeg agter at fortsætte, for vi skal naturligvis have styr på, hvordan rekrutteringen er til de her bander. Det drejer sig bl.a. om at inddrage hele familien, når vi kan se, at der er nogle unge mennesker, der er på vej ud i noget skidt.

Vi har generelt lavet mange forskellige politiske aftaler og planer. En af dem, som vi har lavet, er overgrebspakken, hvor vi bl.a. drøfter, hvad vi egentlig gør med børn, som har et bekymrende skolefravær. Og når vi har besluttet, at det er vigtigt at få handlet på, er det, fordi vi kan se, at unge mennesker, som havner i bandemiljøet eller f.eks. havner i anden kriminalitet, tit er unge mennesker, som har en dårlig forældreopbakning. De har et misbrug af en eller anden karakter, og de har ringe skoledeltagelse.

Derfor kan vi sige, at vi kender nogle af risikofaktorerne, og derfor ved vi også, hvad det er, vi skal være opmærksomme på. Derfor har vi også i overgrebspakken besluttet, at skolerne skal indberette, hvis der er et barn eller en ung, som har et bekymrende skolefravær, det vil sige at vi også ad den vej kan få mere viden om, hvem det er, vi skal have særlig fokus på.

Kl. 15:09

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det spørgeren.

Kl. 15:09

Eyvind Vesselbo (V):

Tak for svaret. Det er jo rigtigt, at der faktisk er mange muligheder i Social- og Integrationsministeriet for at gøre noget ved den tidlige indsats, ligesom vi talte om i det tidligere spørgsmål omkring bandekriminaliteten, når den er ved at komme i gang. Men problemet er, at det jo ikke er nok at sætte penge af på nogle konti og så sige, at nu har vi sat nogle penge af, så går det nok. Problemet er jo, at mange af de penge, der er sat af på de konti, der kunne bruges til at gøre en social indsats, ikke bliver brugt. De står og samler støv. Jeg har været inde at kigge på en lang række af de konti på Social- og Integrationsministeriets budget, som kunne bruges til det her, og der står 260 mio. kr., som er overført fra det ene år til det andet, som ikke er blevet brugt.

Det kan godt være, at ministeren smiler, men det er da en alvorlig sag, at man sætter penge af, der ikke bliver brugt. Værre er, at på mange af kontiene er der ikke nogle penge i de kommende år, så hvordan har ministeren tænkt sig at prioritere det her område, når der ikke er sat penge af det kommende år, og hvorfor bruger ministeren ikke de penge, der er sat af?

Kl. 15:10

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:10

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det er utrolig svært for mig at stå og redegøre for, hvad hr. Eyvind Vesselbo har været inde og kigge på af forskellige konti. Men jeg kan sige, at vi har en historik udi det her, for det er ikke første gang, at hr. Eyvind Vesselbo har kigget på forskellige konti og ment at have fundet millioner og milliarder. Erfaringen siger mig bare, at det sjældent er sådan, at hr. Eyvind Vesselbos opfattelse af, hvor mange

penge der er til rådighed, matcher, hvor mange penge der rent faktisk er til rådighed.

Jeg vil da opfordre hr. Eyvind Vesselbo til at sende det over. Så kigger vi kontiene igennem. Men altså, min erfaring siger mig, at det kommer der ganske ofte ikke meget ud af.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:11

Eyvind Vesselbo (V):

Nu kan man jo altid skyde tilbage og lade, som om det her med bandekriminalitet ikke er noget problem, og at det bare er et spørgsmål om, at jeg står og finder nogle tal på finansloven. Nu er det sådan, at der er en klar dokumentation i finansloven, så hvem af os, der taler rigtigt, kan jo klart bevises. Det er én ting.

Den anden ting er, at det der med at fralægge sig ethvert ansvar ved bare at sige, at der ikke er noget i den her sag, gjorde ministeren også under et tidligere spørgsmål. Hun sagde: Det der område ligger under justitsministeren, så det er ikke mig.

Ja, det er pinligt at høre på, fordi det er ministerens opgave som social- og integrationsminister at tage fat i det her, og derfor kan man ikke undskylde sig med, at noget ligger i Justitsministeriet. Men det viser jo måske, at det var en fejl at nedlægge Integrationsministeriet, for her kan man nu stå – som man bl.a. sagde til mig, da jeg spurgte – og sige: Det er ikke mit ansvar, det er et andet ministerium. Her er katastrofen, for så er der ikke nogen, der tager ansvar for noget som helst.

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det ministeren.

Kl. 15:12

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, det bliver mere og mere usagligt. For det første vil jeg gerne sige, at det ikke kun er et integrationsproblem, at vi har bandekonflikt. Vi har mennesker i de her bander med meget forskellig baggrund, og de er bestemt ikke alle sammen nogle af dem, som vil være omfattet af noget som helst, der handler om integration. Mange af dem er mennesker, som har sociale problemer. Det er til gengæld en ting, de har tilfælles, og derfor giver det rigtig god mening, at den sociale og forebyggende indsats er koordineret i et ministerium, som i dag hedder Social- og Integrationsministeriet. For vi ved, at mange af dem, som har en anden etnisk baggrund, også har nogle sociale udfordringer, og derfor giver det rigtige god mening.

At hr. Eyvind Vesselbo synes, det er pinligt, at jeg henviser til, at det er justitsministeren, som har ansvaret for exitprogrammerne og bandekriminaliteten i regi af Kriminalforsorgen, kan jeg ikke rigtig sige andet til, end at sådan er det jo. Og når jeg bliver spurgt til, hvordan jeg synes det går på andre ministres områder, kan jeg jo ikke andet end blive nødt til sige, at det ikke ligger hos mig. Men det betyder ikke, at jeg ikke tager ansvar for det. Det betyder faktisk heller ikke, at vi ikke samarbejder. Jeg håber, hr. Eyvind Vesselbo lagde mærke til, at jeg fortalte, at vi havde holdt et fællesmøde, justitsministeren og jeg, sammen med de her borgmestre, fordi vi jo godt ved, at den sociale og den politimæssige indsats går hånd i hånd i den her sag.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det spørgeren.

Eyvind Vesselbo (V):

Jamen det kunne være, havde jeg nær sagt, at ministeren skulle gå hånd i hånd med nogle flere, nemlig med nogle partier i Folketinget, og Venstre stiller gerne op, ja, ikke ligefrem til at gå hånd i hånd med ministeren, men politisk vil vi i hvert fald meget gerne være med til at gøre nogle ting, så vi kan få strammet op på det her område.

Jeg vil da gerne spørge ministeren, hvad ministeren mener om, at der i sidste uge blev fundet våben i en ungdomsklub i København, og hvad ministeren har tænkt sig at gøre i sådan en situation. For det er jo faktisk det, jeg prøver at nå frem til. Det kan godt være, at ministeren er utilfreds med de ting, jeg drager frem her, og så prøver at tilbagevise dem ved at sige, at der ikke er noget problem osv., og at det kun er noget, jeg kommer med, men sådan er det jo ikke. Der er jo nogle reelle problemer ude i virkeligheden, som man ikke bare kan feje til side her. Hvad mener ministeren om, at der er fundet våben i en ungdomsklub i København?

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det ministeren.

Kl. 15:14

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at våben og ungdomsklubber ikke hænger sammen. Våben hænger i det hele taget ikke særlig godt sammen med ret meget. Det skaber utrolig stor usikkerhed, og det skaber også utrolig stor bekymring, at der er børn og unge, der omgås våben, for det er altså farlige ting, og de kan komme til at gøre ting, som ud over at ødelægge andre menneskers liv også vil ødelægge deres eget. Så med hensyn til at børn og unge er i kontakt med våben, vil jeg sige: Om det er knive eller pistoler eller andre våben, og om de har i sinde at bruge dem eller bliver presset ud i en situation, hvor de pludselig gør det, selv om de ikke havde planlagt det, er sådan set et fedt. Våben og unge mennesker hører ikke sammen.

Men jeg bliver også nødt til at sige en gang til, at det er ulovligt at gå rundt med våben i Danmark. Det er jo en overtrædelse af straffeloven, og overtrædelser af straffeloven håndteres af Justitsministeriet og politiet, ikke af mig. Jeg har ansvaret for den sociale indsats, og jeg vil utrolig gerne tage ansvar for, at man på alle måder styrker den sociale og forebyggende indsats, vi kan gøre for unge mennesker, som er i risiko for at havne i kriminalitet. Jeg takker sådan set for Venstres fremstrakte hånd og vil da gerne kvittere for det og sige, at jeg håber på, at vi f.eks. i forbindelse med satspuljeaftalen kan lave noget, som også handler om at styrke den sociale indsats over for kriminalitetstruede børn og unge, for det er en indsats, der har behov for at blive løftet.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til social- og integrationsministeren af hr. Hans Andersen fra Venstre.

Kl. 15:15

Spm. nr. S 1567

12) Til social- og integrationsministeren af:

Hans Andersen (V):

Hvad mener ministeren om, at lovens krav om dokumentation ifølge Københavns socialborgmester (Politiken, den 30. marts 2013) står i vejen for, at Københavns Kommune kan nedbringe ventetiden for og sikre en ordentlig behandling af familier med børn med autisme?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Social- og integrationsministeren.

Kl. 15:15

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det siger sig selv, at en kommune skal sørge for at tilrettelægge sine sagsoplysninger og sin sagsbehandling, så det bliver mest smidigt og hensigtsmæssigt i forhold til den enkelte borger og familie, og det mener jeg ikke er sket, men det mener jeg bør kunne ske med de regler, vi har, for området.

Reglerne betyder, at merudgiftsydelsen udmåles efter en konkret vurdering af de sandsynliggjorte merudgifter for den enkelte familie med et barn med handicap. At merudgifterne skal være sandsynliggjorte, betyder, at kommunen ikke kan kræve dokumentation for udgifterne.

Når en kommune skal fastsætte en ydelse, skal den lave et overblik over omfanget af de behov, som barnet efter al sandsynlighed vil få i det kommende år, og hvad det medfører af merudgifter. Udgifter, som forældrene kan dokumentere, skal selvfølgelig indgå i den hjælp, der udmåles. Den enkelte familie bør ved opfølgning kunne sandsynliggøre eller eventuelt dokumentere de væsentligste udgifter, som de har haft, siden ydelsen blev fastsat. Det vil gøre det nemmere at få fastsat en rimelig merudgiftsydelse.

På baggrund heraf finder jeg ikke grundlag for at gå ind i den konkrete sag, som kommunen jo efter det oplyste selv vil søge at løse ved at indkalde til et møde for at drøfte kritikken.

Kl. 15:16

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:16

Hans Andersen (V):

Tak for svaret. Ministeren redegjorde for, hvordan man arbejder med merudgiftsydelsen generelt. Men vi må bare konstatere, at sådan fungerer det ikke i Københavns Kommune, og selv om man i Københavns Kommune i dag går ud og siger, at nu skal man i dialog, har socialborgmester Mikkel Warming været ude at sige, at der er en række krav, jævnfør lovgivningen, der er årsag til, at han ikke som socialborgmester kan levere en ordentlig service. Og så vil jeg bare spørge ministeren direkte: Har socialborgmesteren ret, eller giver det her anledning til, at ministeren vil ændre lovgivningen?

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:17

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Vi følger sådan set altid med i, om der er nogle ting, der skal reguleres eller ændres, det gør vi også på det her område. Det er klart, at en sag som den her jo naturligvis også aktualiserer behovet for at se på det.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige: Den lovgivning, som man i Københavns Kommune kritiserer, er en lovgivning, der fungerer mange andre steder. Hvis det nu kun havde været lovgivningens skyld, at der var nogle problemer, så havde det nok også været et mere generelt problem.

Det, vi har set i forhold til handicapområdet i Københavns Kommune, har jo været, at der er blevet lavet nogle forskellige undersøgelser. Deloitte lavede en undersøgelse i 2009, som viste, at der ikke rigtig var styr på området. Der har Københavns Kommune så efterfølgende forsøgt at rette op, og i forbindelse med den genopretning har de fået utrolig lange sagsbehandlingstider, hvilket naturligvis påvirker de forældre, der står i det her, forfærdelig negativt.

Københavns Kommune har selv erkendt, at de har problemer, og har sagt, at de vil gå i dialog med de forældre, som synes, at de bliver dårligt behandlet, og derfor kan man sige, at Københavns Kommune lige nu håndterer sagen selv. Men jeg tror ikke, man kan sige, at det kun skyldes lovgivningen, at det er gået galt i København.

Arbejdstilsynet har bl.a. givet et strakspåbud, der er medarbejdere, som er bekymrede for reaktioner fra ledelsen, der er mange ting, der ikke har været gjort godt nok i København. Men når det så er sagt, vil jeg sige, at jeg synes selvfølgelig altid man skal se på, om lovgivningen skal ændres. Det er en ting, vi altid gør løbende.

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:18

Hans Andersen (V):

Jeg må så konkludere, at social- og integrationsministeren ikke giver socialborgmesteren ret i, at det er lovgivningen, der er årsag til, at handicapområdet i Københavns Kommune i den grad jo efterlyser forbedringer i forhold til de familier, der har brug for hjælp.

Så må jeg spørge social- og integrationsministeren: Hvordan vil ministeren så sikre, at der faktisk bliver fulgt op på det i Københavns Kommune? For tilbage i 2009 er der påpeget problemer, og problemerne er sådan set blevet større siden 2009; der er en række ting her, som efterlyser handling. Hvordan vil ministeren sikre, at der faktisk bliver handlet i forhold til det her?

Kl. 15:19

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:19

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Der er jo ikke tale om ny lovgivning, så derfor kan man sige, at det, som de i Københavns Kommune har meget svært ved, jo ikke er en ny lovgivning, der er kommet. Det er en forholdsvis gammel lovgivning, som de godt kan finde ud af i rigtig mange andre kommuner.

Men når det så er sagt, vil jeg også gerne medgive, at det er komplicerede regler. Derfor synes jeg også, der er god grund til hele tiden at se på, om man kan ændre nogle ting, og om den del af Københavns Kommunes kritik i virkeligheden ikke godt kunne føre til, at man kigger tingene igennem en gang til. Jeg er altid åben over for at kigge på tingene.

Men jeg vil også gerne sige, at de problemer, der har været i Københavns Kommune, og den opfattelse af at blive dårligt behandlet, som familierne til de handicappede børn har, synes jeg ikke at man alene kan sige skyldes lovgivningen. Det skyldes en hel masse andre ting i den måde, som Københavns Kommune har struktureret sit arbejde på. Og derfor synes jeg, det er rigtigt, at Københavns Kommune selv tager fat og laver de ting om, der ikke fungerer, og sørger for at tage en dialog med de forældre, som er berørt af det. For der kan jo ikke være nogen tvivl om, at det ikke er i orden, at forældre skal være så pressede og føle sig så dårligt behandlet.

Det anerkender Københavns Kommune, og det har jeg noteret mig. Og på spørgsmålet om, hvordan jeg vil følge op på det, vil jeg svare, at jeg selvfølgelig kigger med og ser, hvordan indsatsen i Københavns Kommune forandres.

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:20

Kl. 15:23

Hans Andersen (V):

Jeg hører det sådan, at ministeren siger, at det ikke alene er lovgivningen, der er årsag til den manglende hjælp til familierne i Københavns Kommune. Nej, det håber jeg så sandelig ikke, for det første svar, jeg fik fra ministeren, var sådan set, at det ikke handlede om lovgivningen – at det ikke var lovgivningen, der var problemet.

Men så skal jeg bare høre ministeren: Hvilket grundlag har ministeren egentlig for at kunne sige, at nu håndterer Københavns Kommune så de her problemer? For vi har hørt socialborgmesteren et antal gange sige, at nu skal der nok ske forbedringer, og så sker de ikke alligevel.

Jeg lyttede til et tidligere svar i dag om samme emne, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, ud fra hvilket grundlag det er ministerens opfattelse, at leansystemet bliver afviklet. Altså, på hvilket grundlag kan ministeren stå her i dag og sige, at nu tror hun sådan set på, at Københavns Kommune handler anderledes?

Kl. 15:22

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 15:22

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Hvordan Københavns Kommune konkret ændrer deres struktur, i forhold til om de vil fortsætte med lean, eller hvordan de vil gøre det anderledes, er jeg ikke på stående fod i stand til at svare på. Men det, jeg kan sige, er, at Handicapkontoret, som ligger i Social- og Integrationsministeriet, er i dialog med Københavns Kommune, og dermed er jeg også forsikret om, at det her bliver håndteret.

Det her drejer sig om nogle forældre, som har skrevet et brev, hvori de gør opmærksom på de urimeligheder, som de føler at de bliver udsat for. Jeg har også forstået, at Københavns Kommune sådan set har lagt sig fladt ned og anerkender, at den indsats, de har leveret, ikke har været i orden. Og derfor har de indkaldt de her forældre til et møde for at få skabt en dialog om, hvordan man i fremtiden skal indrette handicapområdet og tage hånd om de her sager. Og så har jeg som minister ikke rigtig nogen anden rolle at spille, end at jeg kan se til og følge med, så jeg kan se, om det lykkes i Københavns Kommune at sørge for, at borgerne får en sagsbehandling, der er fleksibel og smidig, sådan som den gerne skulle være, men hvor borgerne også føler, at de bliver godt behandlet og – vigtigst af alt – får de ting, de er berettiget til, på det tidspunkt, hvor de har behov for det.

Så jeg følger med i det og er tryk ved, at Københavns Kommune selv tager sagen alvorligt.

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til social- og integrationsministeren af hr. Hans Andersen fra Venstre.

Kl. 15:23

Spm. nr. S 1569

13) Til social- og integrationsministeren af:

Hans Andersen (V):

Hvad synes ministeren er en rimelig behandlingstid for sager om tilskud til familier med børn med handicap?

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil opfordre til, at der indlægges pausefisk, så man kan finde nye talepapirer frem.

Jeg kan ikke sige generelt, hvilken sagsbehandlingstid der er rimelig. Nogle sager er jo enkle og tager kort tid at behandle, mens andre er svære og af den grund må tage længere tid. Det er jo udtrykkeligt fastsat i retssikkerhedsloven, at kommunalbestyrelsen skal behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt, og derfor kan man sige, at går vi over i den anden grøft og siger, at der skal være nogle særlige krav om, hvad sagsbehandlingstiden skal være, risikerer vi meget nemt, at det vil blive opfattet som minimumstider, og det synes jeg egentlig heller ikke vi kan være interesseret i, for det vil også betyde, at nogle borgere ikke får hjælp så hurtigt, som de egentlig havde brug for.

At have en sætning, der lyder, at det skal være så hurtigt som muligt, forpligter, og det giver også i forhold til den vurdering, der har været fra Ankestyrelsen, mulighed for, at man, hvis en kommune smøler, kan klage over det, fordi det så vil blive betragtet som et afslag.

Kl. 15:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Hans Andersen.

Kl. 15:24

Hans Andersen (V):

Tak for det. Spørgsmålet udspringer jo af situationen i Københavns Kommune og den aktuelle debat om forholdene for familier med handicappede børn, og der kan man bare sige, at det er gået den gale vej med sagsbehandlingstiden. Den var 4 uger, men så kunne det ikke overholdes, og så sagde de, den skulle være 8 uger, men det kunne de i Københavns Kommune heller ikke overholde, og nu drøfter de vel, om den skal være 10 uger. Så spørger jeg bare ministeren, om ministeren finder, at 10 uger er en rimelig sagsbehandlingstid.

Det skal jo ses i lyset af, at hvis man så anker den beslutning, der bliver truffet, foregår den efterfølgende sagsbehandling i Det Sociale Nævn, hvor sagsbehandlingstiden er endnu længere. Så jeg vil bare høre, om ministeren finder, at 10 uger er en rimelig sagsbehandlingstid.

Kl. 15:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:25

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at det godt kan lyde af meget lang tid, især hvis man står som forælder til et handicappet barn og har behov for, at der bliver truffet en afgørelse.

Når jeg ikke vil gå ind og kommentere, hvor lang tid en sagsbehandling skal være, er det, fordi jeg synes, at den lovgivning, vi har, er meget god. Den forpligter kommunerne til hurtigst muligt at træffe en afgørelse. Vi har også en principafgørelse fra 2004 fra Ankestyrelsen, som fastslår, at en uforholdsmæssig lang sagsbehandlingstid er at sidestille med et afslag, som borgeren kan klage over. Det vil sige, at kommunerne faktisk er forpligtet til at behandle sagerne hurtigt, og borgeren har den ret, at hvis man føler sig dårligt behandlet, ved at sagsbehandlingstiden trækker ud, er det noget, man kan klage over.

Jeg vil gerne sige, at for mig at se handler det om, at vi skal helt væk fra, at borgerne overhovedet skal klage. De skal have det, de er berettiget til, i første hug. Derfor har vi også lavet en aftale for at få ændret den klagestruktur, der er. Nu spurgte hr. Hans Andersen selv

til de sociale nævn, og det handler jo om, at man skal have det rigtige i første omgang, så man ikke skal ud i en klagesag, men så man er sikker på, at man får det, man er berettiget til, hverken mere eller mindre.

Kl. 15:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Hans Andersen.

Kl. 15:26

Hans Andersen (V):

Det er jeg sådan set enig i, men problemstillingen er jo så i Københavns kommune, at hvis man kan klage over, at sagsbehandlingstiden trækker ud, er der helt sikkert forældre og familier i Københavns kommune, der vil gøre det. Men frustrationen er der jo, for det fremmer ikke ens sag, som det er lige nu – så er der bare sagsbehandlingstid i det sociale ankenævn.

Jeg tænker bare: Er det her tilfredsstillende? Københavns Kommune, landets største kommune, har på handicapområdet åbenbart en sagsbehandlingstid, der nu nærmer sig 10 uger som mål. Og det er jo ikke den faktuelle, den er meget, meget længere, og det er til stor frustration for de borgere, der skal opleve det her. Så kan man sige, at alternativet er, at borgeren klager, men det hjælper jo ikke; borgernes sag bliver ikke afgjort. Synes ministeren, at 10 uger er en hurtig eller en langsom sagsbehandlingstid?

Kl. 15:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 15:27

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, det er ualmindelig lang tid, og hvis jeg selv var forælder til et barn, som havde behov for hjælp, ville jeg finde det meget frustrerende, og jeg ville også sætte mig ned og skrive en klage til den ansvarlige minister og den ansvarlige borgmester. Det har forældrene i de her sager gjort, og Københavns Kommune har sagt, at de gerne vil mødes med dem og have en dialog for at tale om, hvordan man kan få rettet op. Jeg kan godt forstå, forældrene reagerer, og jeg kan også godt forstå, at Københavns Kommune lægger sig fladt ned og siger, at de gerne vil i dialog med de her forældre, som altså ikke føler, de er blevet ordentligt behandlet.

Der er mange andre ting end lovgivningen, som har været gældende, når man taler om, hvorfor det er gået galt i Københavns kommune, og hvorfor de er havnet i den situation, de er i nu; de her regler bliver håndteret mange andre steder. Men generelt kan man sige, at handicapområdet er et område, der er meget debat om, for rigtig mange kommuner kigger på, hvad de egentlig har af muligheder inden for det her område. Det følger jeg meget tæt med i, for hvis der er en ting, jeg er opmærksom på, er det, at mennesker med handicap skal have de ydelser, som de er berettiget til, hverken mere eller mindre, at sagsbehandlingstiden skal være så kort som muligt, som det også er beskrevet i lovgivningen, og at mennesker, som har et handicap eller har handicappede børn, skal opleve, at samfundet er der for dem. Det er faktisk det, det handler om.

Kl. 15:28

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Hans Andersen.

Kl. 15:28

Hans Andersen (V):

Så fik vi da et konkret svar fra ministeren: 10 uger er simpelt hen for lang tid. Ministeren noterer også, at nu vil Københavns Kommune

rette op, de har lagt sig fladt ned, og ministeren har nu gentagne gange sagt, at hun følger med.

Så vil jeg bare afslutningsvis spørge, om ministeren så har tillid til, at Københavns Kommune kan håndtere det her handicapområdet – for jeg sætter spørgsmålstegn ved det. Historien gentager sig og gentager sig, ingen tager et politisk ansvar. Det er jo derfor, at ministeren i sidste ende må påtage sig det ansvar at få rettet op på det her. Og jeg spørger bare: Har ministeren tillid til, at Københavns Kommune kan håndtere handicapområdet?

Kl. 15:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 15:29

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Der er jo flere sager, hvor Københavns Kommune har markeret sig fra den ikke særlig heldige side, når det drejer sig om handicapområdet, i den senere tid. Der er også situationen om Møllen, situationen om, om Københavns Kommune har haft nogle borgere placeret på nogle bosteder uden at være opmærksom på, at de steder ikke var godkendt, at man ikke havde ført det tilsyn, der skulle have været ført. Det er dybt kritisabelt. Og der er ikke andet at gøre end at sige: Det er simpelt hen ikke godt nok. Jeg har rettet den kritik til Københavns Kommune. Jeg har også rettet den offentligt og har ikke noget imod at gøre det.

Når vi taler om sagsbehandlingstider og det, der foregår på handicapområdet, har jeg dog noteret mig, at Københavns Kommune har anerkendt, at den har problem, og at den vil rette op, og det anerkender jeg. Vi følger med fra ministeriets side i, hvordan det går. Jeg vil gerne sige, at jeg tager det meget alvorligt, at der har været de svigt i Københavns Kommune, svigt, som jeg på ingen måde synes er acceptable, og som har betydet, at mennesker, som er handicappede, har været udsat for magtanvendelse, uden at det har været håndteret – det drejer sig eksempelvis om dem, som har boet på Møllen.

Der er mennesker, som man ikke har kunnet finde i systemerne – en fuldstændig uacceptabel situation. Og nu er der det med, at man har lavet et system, hvor medarbejderne i den grad lider under, at man heller ikke har inddraget dem i den dialogproces, der har været om, hvordan der skulle rettes op. Så der er arbejde forude for Københavns Kommune, og jeg kan love spørgeren, at jeg følger med.

Kl. 15:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der var slut på spørgsmål 13. Tak til hr. Hans Andersen, og tak til social- og integrationsministeren.

Vi går videre til spørgsmål 14, og det er til ministeren for sundhed og forebyggelse stillet af fru Jane Heitmann fra Venstre.

Kl. 15:31

Spm. nr. S 1542

14) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Jane Heitmann (V):

Hvad er ministerens holdning til danskernes stigende medicinforbrug?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Værsgo til ministeren.

Kl. 15:31

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Der findes ingen medicin uden bivirkninger, ligegyldigt om vi snakker om receptpligtig medicin eller håndkøbsmedicin. Derfor skal der også efter min opfattelse være en rigtig god grund til det, når man tager medicin. Når vi taler om den receptpligtige medicin, er det al-

tid en læge, som vurderer, om patienten har brug for medicinen, og hvor meget patienten har brug for. Det er ikke tilfældet for håndkøbsmedicin. Her vurderer borgeren som udgangspunkt selv sit behov.

På baggrund af spørgerens spørgsmål vil jeg sige, at det ikke er helt entydigt at konkludere noget om, hvad det, at flere personer tager medicin – hovedpinepiller, ADHD-medicin, antidepressiv medicin – egentlig er udtryk for. Dels kræver det jo en konkret faglig vurdering i hvert enkelt tilfælde, dels kan udviklingen jo være udtryk for, at nogle mennesker har manglet medicinsk behandling tidligere, og at medicinen nu hjælper de mennesker med at klare hverdagen og familielivet.

Men jeg vil da gerne sige helt klart til spørgeren og hvem, der ellers måtte følge med derhjemme, at jeg er på det hold, som mener, at vi skal være meget opmærksomme på udviklingen i danskernes medicinforbrug og på, om vi har de rigtige værktøjer til at ramme det, der er det rette faglige niveau for behandling med lægemidler.

Lægen spiller selvfølgelig en helt afgørende rolle, når det handler om medicin, der kræver recept. Og jeg har en helt klar forventning om, at lægen i hvert eneste tilfælde med sine professionelle øjne og sin faglighed ser nøje på, om der er behov for, at man griber receptblokken og udskriver medicin til en patient. Lægerne skal også løbende se på, om det samlede medicinforbrug hos deres patienter nu er fornuftigt.

Hvad angår håndkøbsmedicin, bestemmer borgerne i højere grad selv. BT bragte som bekendt forleden en nyhed om, at vi danskere i gennemsnit spiser 175 hovedpinepiller om året. Jeg synes, at det lyder af rigtig meget. Jeg synes, at det lyder som et meget højt tal. Derfor er det også mit håb, at den nye beslutning fra Sundhedsstyrelsen om, at store pakninger af svag, smertestillende medicin ikke længere skal kunne købes i håndkøb, kan få en effekt på danskernes forbrug af svag, smertestillende medicin generelt.

Den beslutning beror på en formodning om, at der vil kunne komme færre selvmord og færre forgiftninger med levertransplantationer og andre skader til følge, og at vi i det hele taget vil se færre selvmordsforsøg med de svage, smertestillende lægemidler. Det er ny viden, og jeg er glad for, at Sundhedsstyrelsen også har valgt at handle på den. Jeg håber, at den beslutning også kan være med til at skabe noget opmærksomhed og debat om vores generelle medicinforbrug og ikke mindst den måde, vi lærer vores børn at det er naturligt at omgås lægemidler på. Det er vigtigt at slå fast, at medicinen ikke er og ikke skal være bolsjer.

Kl. 15:33

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Det er også vigtigt at slå fast, at de 2 minutter er gået.

Så er det fru Jane Heitmann.

Kl. 15:33

Jane Heitmann (V):

Tak, og tak til ministeren. I dag er det onsdag den 10. april, og landets apoteker tilbyder en gratis medicingennemgang. Baggrunden er jo, som ministeren ganske rigtigt var inde på, at danskernes medicinforbrug er steget med næsten 50 pct. de seneste 10 år. Og jeg synes faktisk, at det er et uhyggeligt tal, at 44 pct. af danskerne indtager receptpligtig medicin hver eneste dag. Jeg synes også, at det er et uhyggeligt tal, at danskerne i gennemsnit spiser 175 smertestillende piller, som ministeren også var inde på.

Spørgsmålet er selvfølgelig, om danskernes medicinforbrug, både hvad angår receptpligtig medicin og håndkøbsmedicin, er ude af kontrol. Med et stigende medicinforbrug følger også en stigende risiko for fejlmedicinering. Fakta er jo rent faktisk, at 100.000 danskere indlægges hvert eneste år på grund af fejlmedicinering, som muligvis kunne have været forhindret. Men det er nu ikke det værste. Det

værste er faktisk, at 5.000 af de danskere rent faktisk dør som følge af medicineringsfejl.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvad vil ministeren helt konkret gøre for at nedbringe den uhyggelige statistik?

Kl. 15:34

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:34

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Jeg vil starte med at sige til formanden, at det er ganske rigtigt, at 2 minutter er 2 minutter, det er sikkert og vist, og det skal man respektere.

Så vil jeg sige til det, spørgeren siger om, at det er uhyggeligt, at der bliver taget så meget receptpligtig medicin, som der gør, og at det jo rejser en grundlæggende diskussion om, om lægerne passer deres arbejde og tager det alvorligt. Det skal være på baggrund af en konkret faglig vurdering, hver gang lægen griber receptblokken, og der skal være tilstrækkelig langt hen til receptblokken til, at man på vej derhen har overvejet, om der er alternativer. Kunne der være alternativer, der ikke var medicin, såsom kostomlægning, samtaleterapi, eller hvad det nu kunne være, der kunne være et alternativ til medicin? Den opgave forventer jeg sådan set lægerne er voksen.

Men jeg bliver også bekymret, når jeg ser tallene, og tror, at vi også har brug for en bredere debat danskerne imellem om, hvilken holdning vi egentlig har til det at tage medicin, og hvilken holdning vi har til det også selv at være med til at spille med på de alle de tanger, der kan være med til at løse problemerne, ud over medicin.

Men har man en sygdom, som gør, at man har behov for medicin for enten at blive rask eller for i det hele taget at kunne have en hverdag, og vurderer lægen, at der skal udskrives en recept, så man får medicin, mener jeg, at det hverken er farligt eller forkert, eller hvad det nu var for et udtryk, spørgeren brugte. Så er det nødvendigt, og så ville det være et svigt, hvis lægen ikke udskrev det. Så jeg tror også, at det er vigtigt at holde fast i nuancerne her.

Kl. 15:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Jane Heitmann.

Kl. 15:36

Jane Heitmann (V):

Jeg vil give ministeren fuldstændig ret i, at vi naturligvis skal holde fast i nuancerne her. Men det ændrer ikke på, at der har været nogle cases, bl.a. fra lægevagten, hvor man jo har udskrevet medicin, og hvor man i hvert fald ikke har set patienten. Men nu er det jo ikke det, vi skal diskutere i dag.

Det, som jeg sådan set sagde var uhyggeligt, var, at hvert år indlægges 100.000 danskere på grund af fejlmedicinering, som muligvis kunne have været forhindret. Og vi ved, at hvert år dør 5.000 af de patienter rent faktisk, fordi de er medicineret forkert.

Det, som jeg sådan i al stilfærdighed spurgte ministeren om, og som ministeren overhovedet ikke kom ind på i sit svar – nu får ministeren chancen igen – var: Hvad vil ministeren reelt gøre for at nedbringe den statistik, som jeg betegnede som uhyggelig?

Kl. 15:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:37

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Nu har jeg ikke lige lejlighed til at have de konkrete tal, som spørgeren refererer til. Men jeg vil sige, at jeg er meget enig med spørgeren

i, at vi skal være rigtig optaget af det, der på fagsprog hedder polyfarmaci, altså det, at der er borgere, der er afhængige af flere forskellige slags medicin, og hvad det kan betyde af bivirkninger, at man er på flere forskellige slags medicin. Vi vil også i fremtiden se stadig flere borgere med stadig flere kroniske sygdomme, som gør, at de har behov for flere forskellige typer medicin. Det har vi brug for at være meget opmærksomme på.

Når det kommer til fejlmedicinering og i det hele taget fejl i vores sundhedsvæsen, som kan have alvorlig udgang – spørgeren nævner selv konkrete tilfælde, hvor det kan føre til dødsfald – skal vi jo tage det rigtigt, rigtigt alvorligt. Derfor er det jo også vigtigt, at den enkelte læge ved, at når man udskriver medicin, er man også ansvarlig for at kigge på det samlede billede hos den patient, man udskriver medicin til.

Det fælles medicinkort, som har været undervejs i nogen tid, og som er et elektronisk værktøj, som gør, at man, ligegyldigt hvor patienten er, vil kunne få et samlet overblik over, hvilken medicin patienten tager aktuelt, tror jeg vil betyde rigtig meget her, både for læger og for nogle af de tragiske sager, vi har set, hvor det ikke har været læger, men hvor det har været sygeplejersker eller SOSU-assistenten, der har skullet administrere medicinen, og hvor der også er sket tragiske fejl.

Kl. 15:38

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Jane Heitmann.

Kl. 15:38

Jane Heitmann (V):

Tak. Jeg er sådan set fuldstændig enig med ministeren i, at det lige præcis er det samlede billede, man skal kigge på. Jeg kan så også konstatere her, at ministeren ikke har et reelt bud på, hvordan man bringer den statistik ned. Men lad nu det ligge.

Vi har den seneste tid været vidner til en række alvorlige fejlmedicineringer inden for psykiatrien. Og i Danmark tager 8 pct. af danskerne antidepressiv medicin, hvilket jo gør danskerne til storforbrugere sammenlignet med borgere i andre europæiske lande.

Vi har også kunnet konstatere, at mange patienter inden for psykiatrien fejlmedicineres, tilsyneladende fordi lægerne ikke ved, hvordan de skal håndtere de mange præparater, som patienterne får. Og i min verden er det fuldstændig uacceptabelt.

Når nu ministeren ikke vil komme ind på, hvordan man kan nedbringe statistikken for fejlmedicinering, kan ministeren måske her komme ind på og give os et svar på, hvordan ministeren vil få opdateret lægernes viden, sådan at det sikres, at når lægerne skal udskrive medicin, gør de det på et velkvalificeret, fagligt niveau, så det sikres, at vi ikke skal have de her gentagne sager om patienter, især i psykiatrien, der fejlmedicineres.

Kl. 15:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 15:39

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Jeg må nok sige, at jeg tror, at fru Jane Heitmann får svært ved at finde særlig mange læger, der genkender det billede, fru Jane Heitmann prøver at tegne af, at der sådan bliver udskrevet medicin på må og få og efter, hvordan man lige synes, og uden at man har styr på de faglige retningslinjer og anbefalinger; hvad der står i produktresuméer osv. Det er ikke et generelt billede, jeg kan genkende. Hvis fru Jane Heitmann mener, at det er det, der er det generelle udgangspunkt for os, tror jeg simpelt hen ikke, at vi har den samme oplevelse af sundhedsvæsenet.

Det er jo ikke rigtigt, at jeg ikke har noget bud på, hvad der skal til her. Men det afgørende er jo at sige, at lægen har et ansvar, når lægen udskriver medicin, for at have et samlet overblik over, hvilken medicin den patient, lægen står over for nu, får: Hvad kan det have af betydning, at jeg nu udskriver endnu et medikament – for bivirkninger, for, at man i det hele taget får det ud af medicinen, man skal?

Det fælles medicinkort er en løsning. Regeringen har igangsat forsøg med plejehjemslæger for at se, om det kan være med til at hjælpe de ældre borgere, som typisk er nogle af dem, der får rigtig mange forskellige typer medicin. Der er en stribe ting sat i gang, men vi kommer ikke væk fra, at den, der har det afgørende ansvar her først som sidst, er lægen, og generelt oplever jeg, at det er lægerne bevidste om. Og de steder, hvor vi kan gøre det bedre, synes jeg sådan set vi tager fat sammen med lægeverdenen.

Kl. 15:40

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Det var slut på spørgsmål 14. Tak til fru Jane Heitmann.

Det næste spørgsmål, spørgsmål 15, er stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse, og det er stillet af fru Sophie Løhde, Venstre.

Kl. 15:41

Spm. nr. S 1570

15) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Sophie Løhde (V):

Hvordan mener ministeren, at danske læger udskriver medicin for at påvirke aktiekurser på bekostning af deres patienters helbred, siden ministeren vil forbyde læger at købe aktier i selskaber, der producerer lægemidler, og har ministeren ikke tillid til myndighedernes godkendelse af læger, der ønsker at investere i medicinalbranchen, hvor lægerne kun får en tilladelse, hvis Sundhedsstyrelsen vurderer, at aktieposten ikke gør dem inhabile i deres faglige virke som læge?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Værsgo, ministeren.

Kl. 15:41

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Tak for det, hr. formand, og hej til spørgeren.

Det er jo rigtigt, at jeg har rejst spørgsmålet om, hvorvidt læger fortsat skal have adgang til at eje aktier i lægemiddelvirksomheder. I samme åndedrag har jeg nu også sagt, at jeg helt åbent venter på stillingtagen fra den arbejdsgruppe, som i øjeblikket arbejder med anbefalinger til mig om bl.a. det spørgsmål, og hvor samarbejdet mellem læger og industri er den overordnede ramme for deres arbejde.

Jeg syntes, det var meget relevant at få forslaget om, at læger ikke skal eje aktier, med i debatten i forbindelse med høringen af deres anbefalinger. Derfor sparkede jeg det ind i diskussionen, da deres forslag blev sendt i høring, så det kunne komme med i den samlede debat og ikke komme på bagkant af diskussionen.

At læger kun skal tænke på deres patienters helbred, når de ordinerer lægemidler, er ikke en eller anden ny problemstilling, som jeg sådan har grebet ud af luften og fundet på. Lovkrav om tilladelse fra Sundhedsstyrelsen inden aktiekøb, inden ...

Kl. 15:42

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Vi skal lige bede om, at man er helt stille, når man er på tilhørerpladserne, ellers forvirrer det og skaber for meget uro.

Kl. 15:42

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Tak. Ja, bliver der råbt oppe fra tilhørerpladserne.

Det er ikke en problemstilling, jeg sådan har grebet ud af den blå luft og selv fundet på, altså at læger skal have deres patienters helbred og intet andet for øje, når de ordinerer lægemidler. Det her med et lovkrav om tilladelse fra Sundhedsstyrelsen inden aktiekøb og inden anden industritilknytning i øvrigt er et lovkrav, der har eksisteret de sidste 80 år. Det må man sige går lidt forud for min tid. Det er så mit ansvar som minister at sikre, at kravene til lægernes habilitet også passer til virkeligheden i dag. Det var derfor, at jeg sidste år nedsatte en arbejdsgruppe, som skulle vurdere kravene og komme med anbefalinger til fremtidens samarbejde mellem sundhedsvæsenet og bl.a. lægemiddelindustrien. Jeg får gruppens endelige rapport i slutningen af maj.

Den her diskussion om regulering af aktiekøb er jo ikke nogen nem sag – det tror jeg også at jeg har sagt meget tydeligt i debatten – for der er jo modsatrettede hensyn, som man må tage højde for og balancere imellem. Der er for det første hensynet til at sikre patienterne en uvildig behandling, så lægen ikke er påvirket af økonomiske interesser i forbindelse med valg af lægemidler. Og for det andet skal det hensyn, altså lægens ubeklækkelige uvildighed, holdes op mod hensynet til lægers frihed til at investere deres private midler i netop lægemiddelindustrien.

Jeg vil sige, at ud fra arbejdsgruppens anbefalinger vil jeg på alle måder og hele vejen rundt og ikke kun i det her spørgsmål gøre, hvad jeg kan, for at finde nogle robuste løsninger og nogle fremtidssikrede løsninger, for jeg mener faktisk, at alle parter vinder på det, og at alle parter har behov for det.

Vi står midt i en demokratisk proces med en høring og en arbejdsgruppe, jeg har nedsat, der arbejder. Derfor har jeg heller ikke nogen fælles løsning med i dag, selv om spørgeren sikkert ville være glad, hvis jeg lancerede regeringens planer her i spørgetiden. Der er alle gode kræfter i arbejdsgruppen, og de har haft en bred høring og modtaget synspunkter fra alle relevante aktører. Jeg vil i øvrigt også drøfte arbejdsgruppens anbefalinger med Sundhedsudvalget, hvor jeg ved at spørgeren sidder, inden der konkluderes, og så vil jeg se konstruktivt på samlede løsninger. Og jeg vil bare sige, at der vil patientens behov for tryk og tillid være i højsædet.

Kl. 15:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Sophie Løhde.

Kl. 15:44

Sophie Løhde (V):

Tak for besvarelsen. Hvis den sidste del af ministerens besvarelse skal tages som udtryk for, at ministeren alligevel ikke mener, hvad ministeren selv har været ude at foreslå, så er jeg faktisk oprigtig glad over at stå her i dag med ministeren. Jeg kan så bare have mine bange anelser, for ministeren har jo været ude i diverse medier og i ramme alvor foreslået, at vi skal have et forbud mod, at læger kan købe en aktie i selskaber, der producerer lægemidler.

Forbuddet går jo i øvrigt fuldstændig stik imod anbefalingerne fra den ekspertgruppe, som ministeren selv omtaler, og når nu ministeren selv er så venlig at fremhæve, at der allerede i dag er et eksisterende regelsæt, som har eksisteret, med ministerens ord, i 80 år – det skal jeg ikke rejse tvivl om – så er det, jeg også stiller mig selv spørgsmålet: Hvad er det for en baggrund, som ministeren har for at kunne rejse tvivl om myndighedernes eksisterende godkendelsesprocedure, hvor der jo i dag er nogle regler, som gør, at man som læge skal godkendes for at kunne investere i medicinalbranchen, og hvor man vel at mærke kun kan få tilladelsen fra Sundhedsstyrelsen, hvis de vurderer, at det ikke gør lægen inhabil som læge i forhold til sit faglige virke?

Det er den ene del. Den anden del vedrører jo spørgsmålet om, hvad hele formålet med det her forbud er. Jeg har læst, at ministeren har brugt som argument alle vegne, at det her handler om at sætte

patientsikkerheden først, og hvis ministeren mener, hvad hun selv siger, så betyder det jo også, at ministeren i ramme alvor må mene, at der i dag er læger, som udskriver medicin for at kunne påvirke aktiekursen på bekostning af deres patienters helbred.

Det synes jeg ikke alene er udtryk for en meget, meget grov påstand mod landets læger, nemlig at de bare sidder og udskriver medicin på bekostning af patienternes helbred for at kunne tilgodese en eller anden ikkeeksisterende mulighed for at kunne påvirke aktiekurser. Jeg synes samtidig, at det er udtryk for en minister, som retter en helt ekstremt stor mistænkeliggørelse mod samtlige landets læger på et for mig at se temmelig usagligt grundlag.

Så hvorfor er det, at ministeren med det eksisterende regelsæt i baghånden enten ikke stoler på sin egen myndighed i forhold til de eksisterende godkendelsesregler eller ikke stoler på landets læger, men har den grundholdning, at de bare alle sammen åbenbart er en samling banditter, der tænker mere på pengepungen end på patienten?

Kl. 15:47

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:47

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Er det ikke Enhedslisten her i Folketinget, der har et slogan om banditter i habitter? Det er i hvert fald ikke det, der har været mit ærinde i forhold til den danske lægestand.

Jeg vil sige, at jeg fra starten har gjort klart, at der var tale om et indspark fra mig i debatten. Der var ikke tale om et lovforslag, jeg lancerede. Der var tale om, at jeg gerne ville have diskuteret beløbsgrænsen. For det er jo ikke rigtigt, når spørgeren siger, at arbejdsgruppen blankt har afvist at snakke om et forbud. Arbejdsgruppen anbefaler jo netop et forbud mod at eje aktier over 300.000 kr. Der var min umiddelbare reaktion og det, jeg sparkede ind med i debatten, at for mig lyder 300.000 kr. umiddelbart som et højt beløb.

Når arbejdsgruppen mener, det kan være relevant at snakke om et forbud, så lyder det for mig som et højt beløb med 300.000 kr. pr. virksomhed, som lægen må investere af sine egne midler direkte i lægemiddelindustri, når vi nu er enige om – og det må man jo sige, når spørgeren spørger, hvad det så er, der ikke virker ved de nuværende regler, hvorfor vi overhovedet går i gang med det her, og hvad det hele handler om – at der fra alle sider er et ønske om at få nogle opdaterede, moderne habilitetsregler, der kan sikre åbenhed, der kan sikre, at en læge kan indgå i et vigtigt samarbejde med industrien om forskning og ny viden om medicin med færre bivirkninger; at vi kan helbrede flere mennesker, der bliver syge; og at lægen skal kunne indgå i det samarbejde uden at få beklækket sin habilitet.

Der var fra industriside et ønske om at få moderniseret habilitetsreglerne, så de igen kunne tiltrække læger og gøre dem interesseret i det samarbejde og ikke oplever, at læger trækker sig, fordi de er bange for, at der kan sætte spørgsmålstegn ved deres habilitet, og ikke mindst oplever en usikkerhed på patientsiden omkring habiliteten. Jeg ved ikke, om man skal tage spørgerens spørgsmål som udtryk for, at spørgeren ikke anerkender, at der er brug for at få opdateret og moderniseret habilitetsreglerne. Jeg oplever til gengæld, at den efterspørgsel har været der fra alle andre parter.

Kl. 15:48

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Jeg skal prøve at gøre både spørgeren og ministeren opmærksom på, at vi har en tid, der skal overholdes i forbindelse med spørgsmålene her. Talen går lidt for lystigt imellem de to parter. Det kan godt være, at det er meget vigtigt, men det er alligevel sådan, at man i første omgang har 2 minutter hver og man så derefter har 1 minut, og det skal vi prøve at overholde.

Så er det fru Sophie Løhde.

Kl. 15:52

Kl. 15:49

Sophie Løhde (V):

Tak. Altså, hvis der er nogens habilitet, der bliver beklippet, så er det jo, når ministeren er ude at beklippe samtlige lægers habilitet ved i den grad at mistænkeliggøre dem. Det er jo ikke korrekt, når ministeren siger, at hun bare vil rejse en debat om beløbsgrænsen. Ministeren var ude at foreslå et forbud.

Men jeg er glad, hvis ministeren har fortrudt sin egen udmelding. Og det er jo næsten det, jeg lytter mig til at hun lidt gør i dag, for det lyder, som om hun faktisk er blevet lidt flov over det her. Hvis det er rigtigt, glæder det mig ekstremt meget. For som ministeren allerede ved, er der jo et eksisterende regelsæt – som jeg fuldstændig anerkender at man kan diskutere – som i al sin enkelhed går ud på, at man som læge i dag ikke kan eje en aktie i en medicinalvirksomhed, medmindre Sundhedsstyrelsen rent faktisk har godkendt det, og at de skal tage stilling til, at en læge ikke skal kunne tage uvedkommende hensyn ved valget af lægemidler i sine ordinationer.

Så er det, jeg spørger ministeren: Har ministeren ikke tillid til myndighedernes og dermed til Sundhedsstyrelsens eksisterende godkendelser og dermed også til, at Sundhedsstyrelsen rent faktisk har godkendt, at nogle læger kan eje nogle aktier i nogle medicinalvirksomheder, men mener ministeren, at det sætter spørgsmålstegn ved lægernes habilitet? Og endelig: Hvad er det for nogle konkrete sager, og hvor mange har ministeren kendskab til, hvor der skulle eksistere et konkret problem med, at danske læger udskriver medicin for at påvirke aktiekurserne på bekostning af deres patienters helbred? Det må ministeren jo have et svar på.

Kl. 15:50

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:50

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Nu må vi se, om jeg kan gøre formanden tilfreds med længden af min besvarelse. Nej? Så vil jeg prøve at se, om jeg kan være dygtigere, men mit ur tæller ikke, og så er det svært at være dydig. Det tæller stadig ikke; så må jeg bare benytte mig af det og snakke løs.

Jeg bliver nødt til at sige til fru Sophie Løhde, at det jo altid kan stille en godt i en debat, hvis man lægger sig fast på nogle fordrejede synspunkter fra den anden parts side. Jeg er ikke ude på at beklippe lægers hæderlighed konkret. Jeg har heller ikke sagt, at den enkelte læge meget direkte kan påvirke aktiekurser.

Men det, jeg går ud fra at spørgeren også kan være enig med mig i, er, at der på tidspunktet, hvor den her arbejdsgruppe bliver nedsat, fra alle sider – og sådan oplever jeg stadig det er i dag – bliver efterlyst nogle klarere og tydeligere habilitetsregler, fordi læger oplever, at der bliver rejst tvivl om deres habilitet, når de samarbejder med industrien, også når det er vigtige ting, ting, som vi alle sammen har en interesse i og et behov for at der bliver samarbejdet om, nemlig ny viden om medicin, der er mere skånsom, og som har færre bivirkninger, ny medicin, der kan kurere sygdomme, som vi i dag ikke kan kurere, osv. Det har vi brug for at lægerne går ind i. Industrien har brug for læger, der vil gå ind i det samarbejde. Samtidig har vi brug for, at patienterne kan være fuldstændig trygge ved lægernes habilitet, at der ikke er nogen dobbeltroller osv.

Diskussionen om aktier er en del af det, men hvis spørgeren slet ikke vil anerkende, at der uagtet det 80 år gamle regelsæt har været et bredt ønske om at få opdateret reglerne, få gjort dem klarere, få gjort dem tydeligere, få skabt mere rene linjer, så er jeg altså bange for, at vi ikke har været en del af den samme offentlige debat. Og så er det meget svært at besvare.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Sophie Løhde.

Kl. 15:52

Sophie Løhde (V):

Jeg har også været en del af en offentlig debat, og jeg har ikke kunnet finde nogen, som har syntes, at ministerens forslag om et forbud mod, at læger kan eje aktier, var en god idé. Tværtimod har jeg hørt adskillige hælde det ned ad brættet, og de fleste har nok også måttet sige, at det var noget af et usagligt forslag, som kom fra landets sundhedsminister.

Men jeg er glad for, at ministeren nu i dag jo også må erkende, at der ikke eksisterer noget problem i den danske sundhedssektor. Og dermed kan ministeren jo ikke i dag diske op med en masse konkrete eksempler på, at danske læger skulle være taget på fersk gerning i at have udskrevet en masse medicin for at kunne hjemtage nogle hurtige aktiegevinster på bekostning af deres patienters helbred.

Så med andre ord har vi nu at gøre med en problemstilling, som med ministerens løsningsforslag reelt ikke eksisterer. Alligevel synes ministeren, det er vigtigt – for sådan at markere sig i den offentlige debat – at foreslå et initiativ, som i den grad mistænkeliggør og miskrediterer alle landets læger i det her samfund. Det er det, jeg synes er det triste ved det her forslag. Og derfor må jeg også spørge:

Hvis alt det her handler om tillid, så må det jo være, fordi ministeren ikke har tillid til landets læger i dag, med de dispositioner, som de foretager hver evig eneste dag, eller alternativt, at ministeren ikke har tillid til den styrelse, som i dag vurderer hver enkelt konkret sag.

Kl. 15:53

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:53

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Først vil jeg ganske kort sige, at jeg har fuld tillid til Sundhedsstyrelsen i den her sag. Men jeg kan også bare konstatere, at det faktisk er et meget, meget lille antal læger, der har ansøgt om lov til at eje aktier i lægemiddelindustrien. Ergo er der noget, der tyder på, at de eksisterende regler ikke følges, eller at de ikke efterleves. Så kan jeg også bare konstatere, at på trods af de regler har den her problemstilling altså været så meget til stede, at også min forgænger som sundhedsminister har måttet være enig i, at vi skulle have kigget på habilitetsreglerne bredt.

Jeg ved såmænd ikke, men nogle gange kommer jeg i tvivl om, om fru Sophie Løhde egentlig hører efter, når hun ikke har ordet og det er ministeren, der har ordet for besvarelse, når jeg så efterfølgende skal høre, hvordan der bliver samlet op på det, jeg faktisk har sagt. Og jeg kan også blive i tvivl om, om fru Sophie Løhde kun læser de avisartikler, der bekræfter hendes verdensbillede, og om hun kun læser de høringsvar, der bekræfter hendes verdensbillede. For det er jo ikke rigtigt, at der ikke er nogen, der er enige i, at der kan være en idé i at kigge på, om grænsen, hvor vi snakker om et forbud, i stedet for 300.000 kr. skulle hedde 0. Det har Danske Patienter bakket op om, det har Forbrugerrådet bakket op om, og det er der høringsvar der bakker op om.

Kl. 15:54

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Det var slut på spørgsmål nr. 15.

Så går vi videre til spørgsmål nr. 16, som også er stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse af fru Sophie Løhde fra Venstre,

og så håber vi, det går bedre med hensyn til tiden den her gang, i hvert fald med hensyn til det at overholde den.

Så er det ministeren.

Kl. 15:54

Spm. nr. S 1572

16) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Sophie Løhde (V):

Hvordan mener ministeren, at en læge kan påvirke aktiekursen for Novo Nordisk ved at udskrive medicin fra det børsnoterede selskab, nu, hvor ministeren mener, at læger tilgodeser selskaber, de selv har aktier i, på bekostning af patientsikkerheden?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:54

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Det er menneskeligt at fejle, og jeg bliver nødt til at sige, at jeg simpelt hen ikke kan se et ur, der går. Nu kom det, tak.

For dem, der måtte følge med derhjemme, kan jeg vel godt afsløre, at vi bliver i samme boldgade.

Som jeg har sagt allerede, er jeg fuldstændig med på, at en læge næppe kan påvirke aktiekursen for Novo Nordisk ved at udskrive medicin fra selskabet. Det har jeg sagt her i dag, og det har jeg sådan set også hele tiden sagt i den offentlige debat. I hvor høj grad en enkelt læge kan påvirke aktiekursen i en lægemiddelvirksomhed ved at ordinere deres produkter, vil jo selvfølgelig afhænge af virksomhedens størrelse: Jo mindre virksomheden er, jo større er risikoen for, at der er mulighed for en direkte påvirkning.

Men det er jo altså heller ikke muligheden for at påvirke aktiekurserne i Novo Nordisk, der er afgørende for min holdning til lægers adgang til at eje aktier, og det er heller ikke afgørende for min holdning til, at det er en vigtig og relevant diskussion at tage, når der nu fra alle sider bliver efterlyst rene linjer og klare og moderne habilitetsregler.

Mit udgangspunkt er, at patienter generelt skal kunne have tillid til lægers habilitet. Habiliteten skal ikke vurderes i forhold til den enkelte patient fra sag til sag som hos f.eks. advokater, hvor der vurderes i forhold til den enkelte klient fra sag til sag. Lægers uvildighed skal være i orden hele tiden, også inden en mulig patientkontakt. Det gælder, hvad enten en patient behandles akut eller efter aftale.

Derfor er jeg bare meget optaget af, at vi, når vi kommer over på den anden side af det her, altså når arbejdsgruppen har fremlagt deres endelige rapport, når jeg har hørt Sundhedsstyrelsen, og når regering har resolveret i sagen, får et system, der er driftssikkert, og som sikrer og garanterer lægers habilitet og dermed også tryk og tillid hos patienterne. Jeg er optaget af, at vi kan komme derhen, hvor læger trygt kan deltage i et nødvendigt samarbejde med industrien uden at være bange for at få beklippet og sat spørgsmålstejn ved deres habilitet, hvor industrien igen oplever, at det er nemt at gøre læger interesseret i et nødvendigt samarbejde, og hvor der er fuld åbenhed omkring det. På den måde kan vi komme væk fra mistænkeliggørelsen og sikre, at patienterne altid kan være trygge ved og have tillid til habiliteten hos de læger, der behandler dem, om det så er akut eller planlagt.

Kl. 15:57

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Sophie Løhde.

Kl. 15:57

Sophie Løhde (V):

Jeg vil egentlig godt kvittere for ministerens besvarelse, hvor jeg hører ministeren sige, at ingen læge med sin receptblok kan påvirke

værdien af et stort børsnoteret selskab. Det glæder mig utrolig meget at høre, at ministeren nu også er kommet frem til den konklusion. Men det gør mig jo så samtidig temmelig bekymret, at ministeren mener, det er nødvendigt med et forbud mod, at læger kan eje en aktie i en medicinalvirksomhed, for hvorfor i alverden går man ud og foreslår det, når der ikke eksisterer et problem – det er jo det, ministeren siger? Hvad er det så for et problem, man forsøger at adressere med det her tåbelige forbud, som ministeren har fundet på?

Altså, jeg synes jo, at når man går ud på den her måde og er med til, og det er det, ministeren er, at miskreditere en lang række læger, fordi man jo dermed antyder, at der er nogle, der udskriver medicin ikke af hensyn til patientens ve og vel, men af hensyn til deres egen aktiebeholdning, så er der en problemstilling, i forhold til hvad det er for en tilgang, ministeren har til landets læger i det her samfund.

Det er også derfor, jeg er nødt til at spørge: Hvad er det for en stribe af konkrete sager, som ministeren nu i dag kan lægge frem ved at sige: Det er på baggrund af de og de sager, at jeg er nødt til som ansvarlig minister at foreslå det her forbud?

Altså, når ministeren indrømmer, at der ikke eksisterer noget problem, i forhold til at ingen læge kan påvirke aktiekursen for Novo Nordisk, for det er ganske enkelt usandsynligt, så må der jo være nogle andre konkrete sager, som ministeren kan lægge frem. Eller er det her bare symbolpolitik, fordi ministeren en dag havde trang til at mene et eller andet, så man skulle slå lidt i luften, og det skulle så være noget, der var lidt slagkraft i, og så kan man altid sådan trække det tilbage, når det er, at kritikken melder sig?

Kl. 15:58

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 15:58

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Det er nu engang sådan lidt besynderligt onsdag efter onsdag at skulle komme i salen og så blive præsenteret for en udlægning af, hvad man selv har sagt, og hvad man selv skulle mene, som man ikke kan genkende. Jeg har sådan set ikke på noget tidspunkt i den her debat brugt det som afsæt, at den enkelte læge, når han eller hun udskriver en konkret medicin, så kan påvirke Novo Nordisk-aktiekursen. Det har jeg sagt i dag, det har jeg sagt tidligere, og hvis fru Sophie Løhde har hørt andet, så overrasker det mig meget.

At ingen mennesker på denne klode mener, at et forbud kan være relevant, er ganske enkelt ikke rigtigt. Arbejdsgruppen anbefaler et forbud, vil jeg sige til fru Sophie Løhde, men grænsen hedder 300.000 kr., og over 300.000 kr. skal det ifølge arbejdsgruppen ikke være tilladt at eje aktier. Hvis det ikke er et forbud, må fru Sophie Løhde lave en eller anden akademisk begrebsafklaring for mig.

Den diskussion, jeg har rejst, er, om de 300.000 så er det, der skal være beløbsgrænsen, og når det, der har været efterlyst fra mange sider, har været fuldstændig rene linjer, så kunne beløbet 0 kr. være en mulighed. Det bakker Danske Patienter op, det bakker Forbrugerrådet op. Det viser mig, at det ikke er en eller anden fantastidé. Det er et indspark i debatten, og jeg tror faktisk, at det indspark har været med til at gøre, at når vi ender med at konkludere her, har vi fået mange gode forslag i spil, som kan sikre, at vi får et system, der sikrer habilitet som det vigtigste af alt, sikrer åbenhed, sikrer klare linjer, sikrer tryk og tillid.

Kl. 16:00

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Sophie Løhde.

Kl. 16:00

Kl. 16:03

Sophie Løhde (V):

Ministeren har jo ikke været ude at foreslå en grænse på 300.000. Ministeren har været ude at foreslå et totalforbud, altså, at en læge ikke må eje en aktie i en medicinalvirksomhed. Jeg har da taget hele artikelsamlingen fra Politiken med, hvor ministeren er ude at foreslå det.

Det, som arbejdsgruppen har foreslået, er en grænse på de 300.000, og ministeren har så suppleret det med at sige: Nej, det er ikke godt nok, for jeg har overhovedet ingen tillid, beløbets størrelse er underordnet for mig, det er nødvendigt med et totalforbud.

Mig bekendt har Danske Patienter altså været en del af den her arbejdsgruppe, og arbejdsgruppen har *ikke* anbefalet et totalforbud. Men jeg lytter mig til, at ministeren i dag, også i erkendelsen af, at det simpelt hen ikke er muligt for en læge at påvirke aktiekursen i f.eks. et stort børsnoteret selskab som Novo Nordisk, så giver udtryk for, at ministeren godt ved, at man forsøger at komme med en løsning på et problem, som, havde jeg nær sagt, gudskelov ikke eksisterer. Hvorfor? Det er, fordi vi i det her samfund har en masse dygtige læger og sundhedspersoner, som – undskyld mig – godt kan finde ud af at skelne mellem tingene og hver dag gøre en god indsats.

Så derfor at være med til på den her måde som minister at mistænkeliggøre en masse mennesker på et grundlag, som er ikkeeksisterende, synes jeg er lidt trist for debatten.

Kl. 16:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:01

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Det er altså lidt morsom at skulle se, at den diskussion, fru Sophie Løhde vil have mig til at konkludere i, ikke er den diskussion, jeg har rejst. Og det er jo meget flot at konkludere i en diskussion, der ikke er den, jeg har rejst. Det er rigtigt, at det ikke er mig, der har sagt det med 300.000-kronersgrænsen, hvilket fru Sophie Løhde nu siger. Det er arbejdsgruppen, der har snakket om et forbud over 300.000 – som fru Sophie Løhde så bedre kan lide i sin mave at kalde en grænse – for det er jo det, det er. Det er et forbud for læger mod at eje aktier for over 300.000.

Mit indspark har været, om beløbet skulle være et andet. Til det har Danske Patienter og Forbrugerrådet, som ganske rigtigt har været en del af arbejdsgruppen, sagt, at det synes de egentlig også, ligesom andre fra arbejdsgruppen har givet udtryk for andre holdninger. Og derfor er jeg da også rigtig spændt på og ser meget frem til at få den endelige rapport fra arbejdsgruppen, hvor man har kunnet diskutere de nye indspark ikke kun fra min side, men også fra alle de andre høringsparter side, og komme med et samlet forslag til et system, der kan sikre habilitetsreglerne; der sikrer patienternes grundlæggende tryghed og tillid til lægens habilitet; der sikrer, at læger føler, at de kan gå ind i et samarbejde med industrien om forskning, der kan give os ny medicin med færre bivirkninger, så vi kan helbrede flere sygdomme; og der sikrer, at industrien kan rekruttere disse læger.

Alle disse parter vinder på det her, og alle disse parter har efterlyst det her, så hvis Sophie Løhde overhovedet ikke vil anerkende, at den her øvelse, vi er ude i, har været efterlyst, så ved jeg snart ikke, hvad jeg skal stille op.

Kl. 16:03

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Sophie Løhde.

Sophie Løhde (V):

En gang imellem bliver man jo i tvivl om, hvorvidt ministeren er helt obs på, hvad ministeren selv har været ude at foreslå. Men igen: Jeg tager den her manøvre med, at ministeren sådan lidt undskylder, hvad hun selv har været ude at sige i avisen, som et rigtig, rigtig godt tegn på en minister, der sådan set er ved at bakke ud af det og nu prøver på at finde en anden pæn undskyldning for, hvordan hun kan lande og dermed sådan lige sige: O.k., det var måske ikke det smarteste forslag, jeg er kommet ud med.

Ministeren har foreslået et totalforbud, dvs. nultolerance. Ministeren har specifikt udtalt: For mig er det ikke beløbets størrelse, der er afgørende. Derfor mente ministeren, at det var nødvendigt med et totalforbud, og det er det, jeg vender mig imod, når jeg tillader mig at stille spørgsmålet: Hvad er det for en mistænkeliggørelse af samtlige landets læger, som ministeren har kastet sig ud i her?

Det er derfor, jeg tillader mig at stille spørgsmålet, om ministeren ikke i dag vil gøre rede for den stribe af konkrete sager om, at læger er taget på fersk gerning i at give patienterne en hel masse medicin med det for øje at påvirke værdien af en eller anden aktie, de havde købt, hvilket i øvrigt kun teoretisk kan lade sig gøre.

Ministeren må jo have en hel stribe af sager, som hun i dag kan smække på bordet, siden hun finder det nødvendigt at gå ud og mistænkeliggøre og miskreditere en masse mennesker på den her måde.

Kl. 16:04

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:04

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Så vil jeg godt prøve at sige det helt klart en gang til, og det kommer til at blive en næsten ordret gentagelse af noget, jeg har sagt:

En læges uvildighed skal være i orden hele tiden, også inden en patientkontakt. Inden for advokatverdenen vurderer man uvildighed og habilitet i den enkelte kontakt. Ved læger har vi brug for generelt at have en grundlæggende tillid til habiliteten, der må ikke kunne sættes spørgsmålstegn ved det. Derfor har der været efterlyst klare retningslinjer, rene linjer, åbenhed, og at vi kigger på habilitetsreglerne, at vi får dem opdateret, moderniseret.

Så citerer spørgeren jo ministeren, og det er altid godt, for så kan man faktisk høre, hvad ministeren selv har sagt, og ministeren har selv sagt: For mig er det ikke beløbet, der er afgørende. Arbejdsgruppen har snakket om et forbud mod at eje aktier for over 300.000 kr. Jeg har spillet ind i debatten, at måske skulle den grænse bare hedde 0 kr., for så var vi jo ude over hele diskussionen om, hvor meget man kan eje, før det betyder noget – bevidst, ubevidst – for ens dispositioner, for, at der kan sætte spørgsmålstegn ved ens habilitet, for, at den kan beklækkes.

Diskussionen går jo så på: Skal grænsen hedde 100.000, skal den hedde 300.000, skal der ikke være nogen grænse, noget forbud, eller skal beløbet hedde 0 kr.? Det har vi nu fået en masse indspark til i høringsfasen. Så sætter arbejdsgruppen sig sammen, og der sidder både mennesker, der synes, at 0-kronersgrænsen er en god idé, der sidder mennesker, der synes, at 300.000-kronersgrænsen er en god idé, og nogen, der synes, at der ikke skal være en grænse. Så ser jeg meget frem til at høre, hvad de kommer med af anbefalinger til mig, og så lover jeg at inddrage spørgeren og resten af sundhedsudvalget, inden jeg konkluderer noget.

Kl. 16:06

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Det var slut på spørgsmål 16. Tak til ministeren for sundhed og forebyggelse, og tak til fru Sophie Løhde.

Vi går videre til spørgsmål 17, og det er stillet til forsvarsministeren af hr. Nikolaj Villumsen, og jeg skal gøre opmærksom på, at hr. Frank Aaen er medspørger.

Kl. 16:06

Spm. nr. S 1562

17) Til forsvarsministeren af:

Nikolaj Villumsen (EL) (medspørger: **Frank Aaen (EL)**):

Mener ministeren, at Danmark har levet op til sit moralske ansvar over for de afghanske tolke ved at forsøge at undgå et arbejdsgiveransvar – og dermed på længere sigt at give asyl til et større antal personer, som det skete med de irakiske tolke i 2007 – når Danmark i modsætning til andre lande har valgt at indskyde henholdsvis en enhed under det britiske militær (Labour Support Unit) og et privat firma fra USA (Mission Essential Personnel) mellem det danske militær og tolkene, og vil ministeren anbefale en anden konstruktion ved fremtidige danske militærinterventioner?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Værsgo til ministeren.

Kl. 16:06

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

[Lyddufald] ... først og fremmest et spørgsmål om jura, og hvis vi holder os tæt til juraen, så vil jeg henvise til forsvarschefens redegørelse, hvoraf det fremgår:

»De tolke, som de danske enheder anvender i Afghanistan, har enten været stillet til rådighed via en aftale mellem Danmark og Storbritannien eller mellem forsvaret og et amerikansk civil firma. Således har Danmark eller forsvaret ikke haft et direkte kontraktforhold til de lokalt ansatte tolke og dermed ikke et generelt arbejdsgiveransvar.«

Men hele pointen her er, at vi jo ikke holder os tæt til juraen, men at vi siger, at her er der også et etisk og moralsk ansvar, hvor vi ikke vil lade nogen i stikken. Det har jeg ved flere lejligheder givet udtryk for og senest jo i mit brev til Forsvarsudvalget forud for samrådet om forsvarets anvendelse af tolke den 2. april.

I den forbindelse kan jeg så benytte lejligheden til at nævne, at regeringen vil intensivere dialogen med vores samarbejdspartnere, først og fremmest Storbritannien, om den fremadrettede håndtering af lokalt ansatte tolke og andre lokalt ansatte. En tæt dialog med Storbritannien vil være afgørende for, at de tolke, som dansk forsvar anvender og har anvendt i Afghanistan, er og har været ansat af en myndighed – eller et firma fra de pågældende lande, for så vidt angår de amerikanske tolke.

Indsatsen i Afghanistan handler, synes jeg, om at hjælpe afghanerne til grundlæggende selv at tage vare på sikkerheden i deres eget land og for deres egne borgere. Det er jo også derfor, vi bruger mange ressourcer på at uddanne soldater og politibetjente. Det er et vigtigt arbejde, som vi også fortsætter med de kommende år, og foruden vores soldaters indsats bliver Afghanistan jo den største enkeltmodtager af ulandsbistand fra Danmark.

Kl. 16:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:08

Nikolaj Villumsen (EL):

Jeg er glad for, at ministeren bekræfter, at vi har at gøre med et moralsk ansvar, altså at Danmark har et ansvar for ikke at lade nogen af de afghanere, der har hjulpet de danske styrker i Afghanistan, i stikken. Derfor kunne jeg også godt tænke mig at høre, om ministeren er enig i, at den konstruktion for håndteringen af tolkene i Afghanistan, som VKO valgte i 2007, ikke lever op til det moralske ansvar, men

snarere og tværtimod kan betegnes som en ny britefinte, hvor man har forsøgt at løbe fra ansvaret for tolkenes sikkerhed.

Kl. 16:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:09

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Det bliver jo motivgranskning i, hvad der har været VKO's motiver, da de indgik den aftale, som den nuværende regerings partier ikke var en del af, og derfor er det lidt svært for mig at sige, hvad VKO i virkeligheden havde af motiver i den forbindelse. Jeg synes, at man vel kan sige, at det behov for tolkebistand, der er forbundet med en operation, ikke nødvendigvis kan overføres fra en operation til en anden, og at vi jo – som vi også skal snakke om om lidt – skal lære af de operationer, vi deltager i, og drage de fornødne erfaringer og inddrage dem i fremtidige operationer.

Kl. 16:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:09

Nikolaj Villumsen (EL):

Nu er det jo ikke forbudt have en holdning til, hvad andre partier træffer af beslutninger, og derfor kunne jeg også godt tænke mig at høre ministerens holdning til og ikke motivgranskning i den beslutning, som i 2007 blev truffet af VKO, og hvor man lod det være op til britiske og amerikanske myndigheder og private firmaer at ansætte tolkene i stedet for selv at ansætte dem og dermed stå for deres sikkerhed.

En anden ting, som jeg godt kunne tænke mig at høre ministerens svar på, er, om ministeren mener, at de aftaler, som er blevet indgået med briterne og amerikanerne, i tilstrækkelig grad har taget højde for tolkenes sikkerhed, altså så Danmark sikrede sig, at tolkene ikke blev udsat for fare, men var beskyttede.

Kl. 16:10

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:10

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Man kan i hvert fald sige, at her, hvor vi står nu, er vi i en situation, hvor vi fremadrettet, som jeg også nævnte før, jo kommer til at intensivere vores dialog med ikke mindst briterne, fordi vi har anvendt og fortsat anvender tolke, som har været ansat eller er ansat af det britiske firma. Det er også derfor, at noget af det, som kommer til at ske i tiden, der kommer, er, at jeg vil intensivere dialogen med briterne. Mit indtryk er, at briterne endnu ikke har besluttet sig for, hvordan de vil forholde sig til tolkene, men udtrykkeligt har bedt Danmark om, at de tiltag, der bliver taget, bliver taget koordineret. Det synes jeg er et fornuftigt ønske, for så er vi sikre på, at der sker en rimelig og fornuftig håndtering af de tolke, som vi har lånt af briterne, og som jo også har været anvendt af briterne.

Kl. 16:11

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:11

Frank Aaen (EL):

Jamen jeg er da glad for, at ministeren så klart anerkender, at vi har et ansvar for de tolke, vi har brugt under krigsførelsen i Afghanistan. Jeg behøver ikke at spørge om, hvad VKO så mener i virkeligheden.

Hvad synes ministeren om forswarets motiver? Hvorfor har forsaret valgt den model, der hedder, at de tolke, vi havde brug for, blev ansat af andre lande eller af et privat firma? Det må forsaret da have et motiv til, og det må en minister jo kunne redegøre for, altså hvad forsarets motiv var til tage det valg. Og hvordan synes ministeren det er gået?

Altså, vi vidste, vi havde et ansvar. Når vi vidste, at folks sikkerhed kom i stor fare, når de skulle arbejde for danske soldater, hvordan er det så gået med at beskytte de tolke, som kom i stor fare?

Kl. 16:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:12

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Svaret på spørgsmålet om, hvad forsarets motiver har været, kan vel bedst findes i den redegørelse, som forsarschefen, Peter Bartram, har lavet, hvor han på side 3 i andet afsnit om baggrund skriver:

»Sammenlignet med sine nærmeste samarbejdspartnere i Afghanistan har dansk forsars behov for tolkekapacitet været forholdsvis minimalt. Der blev følgelig på bilateral basis truffet aftale om, at danske enheder fik mulighed for at trække på britisk eller amerikansk tolkekapacitet ud fra et størstebriuger-princip og en dansk beslutning om ikke at opbygge en national kapacitet på området.«

Kl. 16:13

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:13

Frank Aaen (EL):

Jeg bliver altid ked af det, når ministeren taler uden om det, der er det centrale. Det centrale er, at der i det danske forsvar var den konklusion, at de mennesker, der arbejder for Danmark som tolke, er i en særlig usikker situation. Så laver man en aftale med briter og amerikanere – vi kan jo så diskutere særskilt, om det var klogt – hvor vi i hvert fald kan se, at man ikke har gjort noget for at sørge for de tolkes sikkerhed. Altså, det er jo derfor, vi har problemet i dag, nemlig at man hverken i ansættelsesvilkårene hos dem, man lejede tolkene af, eller på anden vis har taget højde for, at der skulle være sikkerhed for tolkene, så de ikke havnede i den situation, som mange af dem nu er havnet i.

Hvad var forsarets motiv til ikke at tage højde for problemstillingen? Det synes jeg er meget vigtigt at få svar på. Og hvordan synes ministeren det er gået? Hvordan synes ministeren egentlig det er gået med den klare hensigt om, at man skulle tage højde for tolkenes vanskelige situation?

Kl. 16:14

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:14

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Med hensyn til spørgsmålet om håndtering af tolkene og tolkenes sikkerhed tror jeg man bliver nødt til at sondre mellem de situationer, hvor tolkene er på arbejde i tilknytning til tolkefunktionen, og så de situationer, hvor de er ude over arbejdsperioden, altså hvor de ikke længere er i funktion. Jeg synes, som der også er redegjort for, at der har været gjort meget for at sikre, at når tolkene var på patrulje med danske enheder, har deres risiko ikke været større, men sam-

menlignelig med den risiko, som i øvrigt gjaldt for dem, som deltog i kampfandlinger.

Derudover er der jo i redegørelsen også beskrevet ret udførligt, hvordan briterne som bl.a. en sikkerhedsforanstaltning transporterer tolkene til Kabul i forbindelse med leave osv. Jeg siger ikke, at værket så er fuldbragt, men jeg siger, at det er elementer, som man bør have med, og jeg synes i hvert fald, at man bør sondre.

Kl. 16:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:15

Nikolaj Villumsen (EL):

Jeg synes, der er lidt ærgerligt, at ministeren ikke er klarere i dag. Dagen er jo en anledning til, at ministeren klart kunne sige, hvad han mener om den aftale, som VKO indgik i 2007. Jeg synes, at det er særlig relevant i forhold til fremtiden, altså at vi sikrer, at der hverken nu eller fremover er nogen, der lades i stikken. Så jeg håber, at ministeren kan lokkes til at komme med sin holdning. Det skader aldrig at have en holdning til ting, der er så afgørende, og som handler om liv og død.

Ligeledes savner jeg et svar fra ministeren om de aftaler, der er blevet indgået med briterne og amerikanerne, om ministeren virkelig synes, at de i tilstrækkelig grad har taget højde for tolkenes sikkerhed.

Så må jeg sige, at jeg synes, det er fint, at ministeren har en dialog med briterne, men kan ministeren ikke bekræfte, at det er en dansk afgørelse og ikke en britisk afgørelse, der skal træffes, når vi forhåbentlig skal sikre, at der ikke er nogen, som har hjulpet de danske styrker, der lades i stikken?

Kl. 16:16

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:16

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Jeg synes, at vi kan glæde os over det fælles mål, nemlig at sikre, at der ikke er nogen af de tolke, som Danmark har anvendt, der lades i stikken.

Det er jo rigtigt, at det selvfølgelig i sidste ende er en rent dansk beslutning. Men jeg synes også, at det er rigtigt, at når man har haft et samarbejde som det, vi har haft med briterne, og når de anmoder om, at vi koordinerer, hvad vi gør her, ville det være underligt, hvis vi ikke gjorde det, herunder jo ikke mindst af hensyn til de tolke, der er tale om.

Kl. 16:17

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Det var slut på spørgsmål 17.

Det næste spørgsmål er stillet til forsvarsministeren, og det er ligeledes af hr. Nikolaj Villumsen, Enhedslisten, og med hr. Frank Aaen som medspørger.

Kl. 16:17

Spm. nr. S 1565

18) Til forsvarsministeren af:

Nikolaj Villumsen (EL) (medspørger: **Frank Aaen** (EL)):

Hvilke elementer mener ministeren, der skal indgå i det »evalueringsforløb med forsaret« i sagen om de afghanske tolke, som ministeren bebudede i dagbladet Information den 4. april 2013?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:17

Kl. 16:20

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

[Lyddufald] ... ske en evaluering. Jeg synes, at det er naturligt, at man i forbindelse med større processer, som det her forløb jo har været, helt generelt sikrer sig, at man identificerer, hvad det er, der er sket, og gør nytte af sine erfaringer. Hvorfor det? Fordi jeg tror, at det er den måde, man bliver bedre på. Det tror jeg i øvrigt gør sig gældende i mange af livets relationer, men i hvert fald bredt i den offentlige sektor, som er det, jeg har bedst kendskab til. Jeg har ikke lagt mig fast på, hvilket indholdet eller hvilke temaer der skal være tale om i evalueringen. Det er selvsagt et emne, som jeg jo også skal drøfte med forsvarschefen.

Kl. 16:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:18

Nikolaj Villumsen (EL):

Jeg synes, det er positivt, at ministeren vil lave en evaluering, og man kan jo sige, at når man kigger på sagens forløb, kan man se, at der også er god grund til – oven på den megen misinformation – at lave en evaluering. Men jeg kunne nu godt tænke mig at høre, hvad indholdet skal være, og jeg håber, at ministeren vil kunne nikke genkendende til nogle ting, som jeg synes bør komme med.

Helt konkret vil jeg gerne spørge ministeren, om han mener, at det bør evalueres, om tolkene og andre lokalt ansatte, som har hjulpet de danske styrker, har fået tilstrækkelig beskyttelse. Lad os bare starte med det, så kan ministeren svare meget klart. Og forhåbentlig kan ministeren også lige evaluere, om de her kontrakter og aftaler med briterne og amerikanerne, hvilket ministeren ikke svarede på ved sidste spørgsmål, i tilstrækkelig grad har sikret tolkenes beskyttelse.

Kl. 16:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:19

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Jeg troede lige, at vi befandt os i den lykkelige situation, at spørgeren havde ét spørgsmål, men så blev der alligevel lige lagt et par ekstra på i sidste ende.

Det centrale i spørgsmålet i den her sammenhæng er jo, hvad indholdet er af den her evaluering, og da jeg ikke har lagt mig fast på, hvad det er for et indhold, der skal være, eller hvad det er for nogle temaer, der skal indgå i evalueringen, så kan jeg jo af gode grunde ikke svare på spørgsmålet, men det er jo noget, som også skal drøftes med forsvarschefen.

Jeg synes bare helt grundlæggende, at det her med at evaluere processer er en af de måder, som vi i den offentlige sektor bliver bedre af. Altså, når kommuner laver læring på tværs; når man lærer af, hvordan de er gode til at passe børnene i en anden kommune, hvordan de er gode til at lave skoleundervisning; hvordan man er god til at evaluere de processer, som man selv har, ved at snakke med andre om det, så er det en af de bedste måder at udvikle den offentlige sektor på.

Det synes jeg også er noget, som vi skal gøre i det danske forsvaret, og som man jo i øvrigt også gør i vid udstrækning. Det er jo bl.a. derfor, at den indsats, som der gøres for veteranerne, har udviklet sig så meget, som den har, over de seneste år. Det er jo, fordi man hele tiden lærer af de erfaringer, som har været gjort med den danske krigsdeltagelse.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:20

Nikolaj Villumsen (EL):

Så vil jeg prøve at spørge på en anden måde, så vi forhåbentlig kan få et svar fra ministeren, der tager højde for den meget alvorlige situation, som det jo er, når det handler om liv og død for de her tolke, der har hjulpet de danske styrker.

Altså helt konkret: Mener ministeren, at det er relevant at se på, om tolkene har været hjulpet i tilstrækkelig grad? Mener ministeren, at outsourcingen i forhold til ansættelsen af tolkene har været i orden med hensyn til at sørge for tolkenes sikkerhed? Og mener ministeren, at beslutningen om eksempelvis ikke at ansætte lokale tolke er blevet fulgt i tilstrækkelig grad? Er det dele, der bør indgå i en evaluering, eller mener ministeren, at det overhovedet ikke er relevant at se på?

Jeg tænker, at ministeren må have en holdning til de her spørgsmål, som jo er noget, vi har beskæftiget os meget med. Derfor forventer jeg selvfølgelig også, at ministeren kan svare på det, når det er så afgørende en sag, som vi jo begge to ved det er.

Kl. 16:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:21

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Det, der var problemet med spørgsmålet, var, at man værdiladede svarene, og derfor kan spørgsmålet ikke besvares i den form, som det er stillet.

Kl. 16:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:22

Frank Aaen (EL):

Hvis man vil lave en evaluering af et forløb, bliver man nødt til at kigge på, hvad der var grundlaget, forudsætningen, for forløbet, og der tyder alt jo på, at forudsætningen for det forløb, der skulle være, var, at man enten direkte ved selv at ansætte tolke, eller når man lavede aftaler med andre lande eller private firmaer, fik klare regler for, hvordan de tolkes sikkerhed skulle varetages. Kan ministeren oplyse Folketinget om, hvilke forholdsregler man tog, før man lavede aftale med briterne, før man lavede aftale med det amerikanske private selskab om, hvordan sikkerheden for tolkene skulle varetages, både når de var på operation, og når de ikke længere var ansat?

Kl. 16:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:22

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Det er rigtigt, at man kan kigge på forudsætningerne, når man skal bevæge sig ind i en evalueringsproces, men der er jo også mange andre værktøjer at betjene sig af. Eksempelvis kan man kigge på, hvordan andre har gjort det. Altså, jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det da er paradoksalt, at man nogle steder i den offentlige sektor har så stort et sygefravær, som man har, mens man andre steder har et meget lavere sygefravær. Der synes jeg da også der er brug for at sammenligne, og det kan også meget vel være det, som skal indgå i en evaluering som denne, nemlig hvad det er, andre har gjort.

Jeg synes, at det vigtigste er, at vi lærer af de erfaringer, som vi har gjort, og at vi bliver bedre til at håndtere de situationer, som vi måtte blive sat i fremadrettet. Det er ikke det samme, som at alt det, man tager med sig, kan bruges umiddelbart, for der kan være andre forudsætninger. Det kan jo være en helt anden type mission, der er tale om fremadrettet i det her tilfælde med tolkene osv. Men det at lave erfaringsopsamling giver et rigtig, rigtig godt fundament for at blive bedre til at løse de opgaver, som skal løses.

Kl. 16:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 16:24

Frank Aaen (EL):

Det her drejer sig jo altså om, at Danmark er i krig, og at vi får nogen ansat, lejer nogle personer, som kommer i ekstrem fare, fordi de ikke bare er en del af krigen, men faktisk måske også skal leve i det pågældende land bagefter. Og det danske forsvar har jo klart erkendt tilbage i 2007, at dem, der arbejder for Danmark, kommer i en særlig farlig situation.

Det, jeg så spørger om, og som jeg synes skal være udgangspunktet for en evaluering, er, om man så slet ikke gjorde noget i den anledning. Outsourcede man det bare og sagde, at det var briternes eller det amerikanske firmas problem, eller gjorde man sig overvejelser i forsvaret om, hvordan man skulle sikre de tolkes sikkerhed, også den dag, de ikke længere arbejdede for det danske militær? Gjorde man sig sådanne overvejelser? I så fald må vi jo høre om det, for så er det jo udgangspunktet for evalueringen af, hvordan det så gik.

Kl. 16:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:25

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Det kan det jo være. Det er jo lidt det samme som det, hr. Frank Aaen sagde før, nemlig det her med at kigge på forudsætningerne. Det er jo et naturligt element i en evaluering at kigge på, hvad det var for nogle forudsætninger og præmisser, der blev gået ud fra.

Jeg synes, at man skal holde fast i det fundamentale, nemlig at vi har sagt, at vi ikke vil svigte de tolke, som de danske styrker har benyttet sig af i Afghanistan, at vi kommer til at følge op på, hvordan situationen er, at vi har en intensiveret dialog med briterne om deres position. Jeg forestiller mig da i øvrigt, at det her er noget, som Folketingets partier i fællig kommer til at tage stilling til. Jeg opfatter det sådan, at en af de opgaver, som ligger på mit bord, er at have en dialog med Folketingets partier om, hvordan man ser den her situation, og hvad man vurderer ville være relevante værktøjer.

Kl. 16:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Nikolaj Villumsen.

Kl. 16:26

Nikolaj Villumsen (EL):

Altså, jeg må ærlig talt sige, at jeg synes, det er ret skuffende, at ministeren ikke svarer klart på de her egentlig meget konkrete spørgsmål. Jeg troede, vi havde en fælles holdning om, at det var afgørende at komme til bunds i den her sag.

Skal jeg så, når ministeren ikke vil svare på, om der var en ordentlig sikkerhed i de aftaler, man havde lavet med briterne og amerikanerne, forstå det sådan, at det er, fordi han mener, at det er helt i orden, som det var? Skal man så, når ministeren ikke vil sige, om

han vil evaluere på, om der har været en ordentlig kommunikation i forsvaret, forstå det sådan, at ministeren mener, at alt har været fint? Og er det, når vi ikke kan få en holdning fra ministerens side, i forhold til om det er i orden at outsource ansættelsen af tolkene til andre lande og til private firmaer, så også, fordi ministeren mener, at det er helt i orden, eller hvad? Altså, det, som jeg synes er problematisk, er, at hvis vi ikke får kigget på de her ting, så kommer vi jo ikke til bunds i den her sag.

Hvis ikke ministeren vil indlede evalueringer, der går på, om det er foregået korrekt, når man har sat andre lande og private firmaer til at ansætte, når man har indgået aftaler med dem, og hvordan det ellers er foregået med hensyn til at holde styr på de beslutninger, der er blevet truffet i forsvaret, jamen så kommer vi ikke til bunds i den her sag, som jo grundlæggende handler om liv og død for de mennesker, der har hjulpet det danske forsvar i Afghanistan.

Kl. 16:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:27

Forsvarsministeren (Nick Hækkerup):

Jamen der er to elementer, og jeg synes, de bliver blandet sammen af spørgeren, med al respekt, nemlig: Hvad er der gået forud, hvad har der ligget? Og hvad er der behov for at gøre fremadrettet?

Mit fokus er selvfølgelig i allerhøjeste grad på det fremadrettede. For der er jo nogle mennesker, nogle tolke, som vi har betjent os af, som vi har benyttet, som reelt har støttet de danske styrker, og som vi efter min opfattelse nu har en forpligtelse til ikke at svigte. Men vi har en forpligtelse til at finde ud af, hvordan vi så håndterer den situation. Det er det fremadrettede perspektiv.

Det bagudrettede perspektiv er selvfølgelig det med at lave den evaluering, som jeg nævnte indledningsvis, og som jeg jo ikke kan sige hvad skal indeholde, al den stund at jeg endnu ikke ved det, som jeg også sagde indledningsvis.

Kl. 16:28

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så siger jeg tak til forsvarsministeren, og tak til hr. Nikolaj Villumsen og hr. Frank Aaen.

Så går vi videre til spørgsmål nr. 19, og det er stillet til ministeren for ligestilling og kirke af fru Fatma Øktem, Venstre.

Kl. 16:28

Spm. nr. S 1568

19) Til ministeren for ligestilling og kirke af:

Fatma Øktem (V):

Anerkender ministeren, at homoseksuelle fra etniske minoritetsmiljøer er en særlig udsat gruppe sammenlignet med f.eks. kristne og etnisk danske homoseksuelle?

Skriftlig begrundelse

Der henvises til undersøgelsen »Muslimske indvandrere og efterkommeres holdning til frihedsrettigheder«, der er foretaget af Danmarks Statistik for Cepos i oktober-november 2007, hvor mere end hver fjerde adspurgte muslim svarer, at homoseksualitet burde forbydes ved lov i Danmark.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Værsgo, ministeren.

Kl. 16:28

Ministeren for ligestilling og kirke (Manu Sareen):

Tak for det. Spørgsmålet går ud på, om jeg anerkender, at homoseksuelle fra etniske minoritetsmiljøer er en særlig udsat gruppe sammenlignet med f.eks. kristne og etnisk danske homoseksuelle. Fru Fatma Øktem stillede også nogenlunde det samme spørgsmål i vores debat her i sidste uge, da vi debatterede Perspektiv- og handlingsplanen, og jeg skal beklage, at jeg ikke forstod spørgsmålet på daværende tidspunkt. Vi debatterede rigtig, rigtig mange ting, og jeg beklager det som sagt rigtig meget.

Jeg vil selvfølgelig gerne slå helt fast, at det ligger mig meget på sinde, at homoseksuelle i Danmark ikke udsættes for diskrimination, det gælder sådan set alle uanset etnisk baggrund. Det danske samfund bygger på, at alle mennesker er både lige og forskellige, og at ikke to mennesker er ens. Derfor er diskriminering af enhver form selvfølgelig uacceptabelt.

Fru Fatma Øktem henviste til en undersøgelse, som er lavet af CEPOS, og jeg har så efterfølgende læst den. Den undersøgelse, som spørgeren henviste til, og som er fra 2007, giver os helt klart anledning til bekymring, det er jeg helt enig i. For det er naturligvis rigtig bekymrende, at mere end hver fjerde adspurgte indvandrer eller efterkommer fra muslimske lande mener, at lovgivningen i Danmark burde forbyde homoseksuelle at dyrke deres seksualitet. Denne og andre undersøgelser tegner bestemt et billede af, at homoseksuelle i etniske miljøer er særlig udsatte, og at de oplever massiv social kontrol. Derfor er jeg også rigtig glad for, at regeringen med de to strategier har prioriteret indsatsen mod social kontrol og andre æresrelaterede konflikter, som vi også har talt om under debatten.

Den ene strategi er »National strategi mod æresrelaterede konflikter«, og den anden er »Regeringens strategi mod parallelle retsopfattelser«. De to strategier indeholder en lang række initiativer, der skal modvirke social kontrol, og det er jo sådan med hensyn til initiativerne, at de også retter sig mod nydanske homoseksuelle og mod de problemer, som de kan opleve.

Lad mig så lige slå helt fast, at det for mig at se selvfølgelig også er vigtigt, at vi hele tiden tager debatten, og at vi tør udfordre og flytte de grænser, der hele tiden skal flyttes, og som bør flyttes, med hensyn til holdningerne til homoseksualitet og til homoseksuelle og deres rettigheder.

Kl. 16:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Fatma Øktem.

Kl. 16:31

Fatma Øktem (V):

Mange tak. Jeg skal prøve at gøre mine spørgsmål meget direkte og korte og ikke lave for mange indskudte sætninger, så ministeren misforstår mig. For det er fuldstændig korrekt, at vi for 6 dage siden her i salen havde den samme debat, hvor jeg lagde op til, at jeg synes, at diskriminationen af homoseksuelle fra etniske minoritetsmiljøer er meget markant.

Jeg mangler sådan set et eller andet sted ministerens anerkendelse af, at det her er et stort ligestillingsproblem. Jeg stillede netop spørgsmålet til ministeren, og ministeren svarede efterfølgende, at han og regeringen ikke skelnede imellem kristne homoseksuelle og homoseksuelle fra etniske minoritetsmiljøer. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal fortolke ministerens svar nu, om ministeren ser det her som et stort problem, hvilket jeg kan forstå at han gør, efter han har læst rapporten fra CEPOS, der viser, at hver fjerde gerne ser, at der kommer en lovgivning imod homoseksualitet. Det giver selvfølgelig et billede af, hvad det er for et miljø, de her mennesker befinder sig i, og jeg synes jo, at det meget tydeligt fortæller, at det er et stort problem.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om ministeren, hvis det er sådan, at han har ændret holdning med hensyn til ikke at skelne på baggrund af etnicitet, vil gøre noget særligt for den her gruppe, og hvad ministeren vil gøre, hvis det er sådan, at ministeren anerkender, at det her er et stort problem.

Kl. 16:32

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:32

Ministeren for ligestilling og kirke (Manu Sareen):

Jeg synes ærlig talt lige, det er at stramme den at sige det der med at ændre holdning, for præmissen for spørgsmålet var faktisk en helt anden. Og det er jo ikke, fordi jeg på nogen som helst måde har ændret holdning efter at have læst CEPOS' rapport. Forskellen ligger rent faktisk i, at spørgsmålet er kommet på skrift, for, som jeg også sagde oppe fra talerstolen, der var nogle ting i spørgsmålet, der var uklare sidste gang. Men sådan er det jo nogle gange, når man har en debat.

Når det er sagt, så er det jo rigtigt, at der er homoseksuelle, som har nogle vanskeligheder, men jeg tror også, det er vigtigt at skrive sig bag øret, at man selvfølgelig kan gøre en masse ting og komme med en masse tiltag – jeg har også nævnt nogle af dem – men det, som er udgangspunktet i rapporten, er jo det mindset, altså den holdning, folk har. Og der er min tilgang – og det tror jeg vi er enige om – at den kan man jo kun rykke ved at tage debatter ude på sprogskoler og andre steder. Det er også et element i vores tilgang til det, og man har i øvrigt også gjort det igennem lang tid. Jeg kan huske, at jeg allerede for mange, mange år siden startede med det og opfordrede f.eks. imamer til at tage emnet op rundtomkring, hvor de nu kom. Så jeg tror, det er nogle af de værktøjer, man skal bruge, hvis man skal ændre holdninger.

Kl. 16:34

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Fatma Øktem.

Kl. 16:34

Fatma Øktem (V):

Det er jo svært at være uenig i det, ministeren siger. Selvfølgelig er det holdninger, vi skal ændre. I sig selv kan det være et langt, sejt træk.

Men det undrer mig, at der intet står om det her under fokusområdet for 2013 i ministerens perspektiv- og handlingsplan, når vi kan se, at de her tal faktisk viser, at der er en lille gruppe her, der er udsat for chikane. Det kan vi jo høre på dem, når vi taler med dem. De organisationer, der arbejder med dem, siger det tydeligt. De melder det ikke til politiet, og det kan der være flere årsager til. Det er lidt, ligesom da ministeren i lørdags var til en konference, hvor ministeren skulle tale om kristne asylansøgere og muslimske asylansøgere. Ministeren sagde, at det kan have noget med kulturen at gøre, at de ikke melder det til politiet.

Så mon ikke også der er den her gruppe, som vi ikke har de tal for, men hvor vi kan se og høre så meget, at det er en minoritetsgruppe, der bliver udsat for chikane? Det er et område, der virkelig kræver fokus, også fra vi politikeres side. Det er en debat, vi skal sætte i gang. Ministeren anerkender det her, men det undrer mig, at ministeren ikke vælger at tage det som et fokusområde.

Kl. 16:35

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:35

Ministeren for ligestilling og kirke (Manu Sareen):

Vi gør jo rent faktisk bare, som den tidligere regering gjorde. Det her er en undersøgelse fra 2007. Jeg tror, der er en grund til, at man ikke haft det med i de tidligere planer. Som jeg også har sagt, er der nogle ting, man gør. Man har handlingsplaner, strategier for sprogskoler og andre steder, og man opkvalificerer medarbejdere rundtomkring – det skal man selvfølgelig også gøre.

Så skal man selvfølgelig også tage debatten. Det er lige præcis det, som den tidligere regering har sagt rigtig, rigtig mange gange om de her ting, nemlig at man skal tage debatten. Det er jo også det, vi gør. Det er derfor, vi står her. Jeg har taget den for mange år siden, jeg startede for mange år siden, som jeg også nævnte, og det betyder jo ikke, at der ikke sker noget.

Jeg har nævnt de andre ting, der sker på social- og integrationsministerens område, bl.a. det dialogkort, som man tager ud og taler med unge om. De taler bl.a. om homoseksualitet. Vi skal også huske, at der sker rigtig meget rundtomkring i landet, bl.a. i kommunerne. Vi har bl.a. foreningen Sabah, som lige præcis tager det her emne rigtig, rigtig alvorligt. Men vi er enige om, at det skal tages alvorligt, det er klart.

Kl. 16:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Fatma Øktem.

Kl. 16:36

Fatma Øktem (V):

Så er jeg næsten nødt til at gentage mit spørgsmål og sige, at det undrer mig lidt, når ministeren ser det her som et stort problem, at han alligevel ikke vælger at sætte fokus på det, ud over at ministeren siger, at der sker så mange ting. Det er rigtigt nok. Sabah har længe efterlyst, at vi skal sætte gang i debatten, at vi skal være med til at holde en debat i gang. Det kan godt være, at ministeren satte nogle ting i gang eller tog de debatter for mange år siden, men så er jeg nødt til at sige, at han sandelig også stoppede, da han ikke længere var integrationskonsulent eller oppositionspolitiker, men blev minister.

For det eneste tidspunkt, hvor jeg har hørt ministeren tale om det – ud over om homoseksuelle vielser i Danmark – var, da ministeren begyndte at skyde på Vatikanet og dets syn på homoseksuelle. Jeg ville da ønske, at ministeren ville sætte mere fokus på det og adressere det lidt mere, for her har vi sådan set en gruppe, som er udstødt, og som har store udfordringer med hensyn til deres seksualitet.

Kl. 16:37

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:37

Ministeren for ligestilling og kirke (Manu Sareen):

Jeg glæder mig over, at spørgeren har taget sin jahat på i dag, og jeg tager det som en håndsrekning til og indikation af, at vi snart skal drikke kaffe for bl.a. se på, hvad vi sammen kan gøre på det her område. Det drejer sig bl.a. også om Vatikanstaten, som jeg også hører at fru Fatma Øktem er interesseret i.

Men ud over det vil jeg bare sige, at der selvfølgelig sker rigtig meget på det her område. Sabah er nævnt, dialogkort og så fremdeles er nævnt. Jeg håber helt klart, at vi kan tage hinanden i hånden og blive ved med at holde den her debat kørende.

Det er ikke rigtigt, at jeg har standset det. Hvad vi også har gjort – det tror jeg at fru Fatma Øktem har glemt – er, at da vi vedtog lovforslaget om vielser af par af samme køn, gav vi faktisk mulighed

for, at andre trossamfund også kunne vie par af samme køn, så jeg synes, det helt klart er et tegn på, at vi gerne vil den del.

Til sidst vil jeg også lige sige, at Danmark er gået sammen med andre europæiske lande om at få lavet en handleplan, så vi på EU-niveau kan sætte fokus på lige præcis homoseksuelles rettigheder. Jeg tror nemlig på, at det der med at samle kræfterne og skabe en debat og blive ved med at sætte fokus på det lige præcis er vejen frem. Jeg glæder mig til, at vi snart skal drikke kaffe og finde nogle gode løsninger på det her.

Kl. 16:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Det var slut på spørgsmålet. Tak til ministeren for ligestilling og kirke, og tak til fru Fatma Øktem.

Spørgsmål nr. 20 er stillet til ministeren for udviklingsbistand af hr. Hans Kristian Skibby, Dansk Folkeparti.

Kl. 16:39

Spm. nr. S 1571

20) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Hans Kristian Skibby (DF):

Anser ministeren det som værende rimeligt, at Danmark yder over 6.000 kr. om året i udviklingsstøtte pr. statsborger, når eksempelvis USA blot donerer 590 kr. pr. indbygger, Tyskland donerer 900 kr. pr. indbygger, og vort naboland Sverige donerer omkring 3.400 kr. pr. indbygger?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Værsgo til ministeren.

Kl. 16:39

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak for det. Spørgsmålet går på, om det er rimeligt, at Danmark yder over 6.000 kr. om året i udviklingsstøtte pr. statsborger, når USA blot giver 590 kr., Tyskland 900 kr. og selv nabolandet Sverige kun 3.400 kr. pr. indbygger.

Hvis tallene var rigtige, ville jeg måske selv sætte spørgsmålstegn ved det. Det er de så ikke. Danmark giver ca. 2.900 kr. pr. indbygger i udviklingsbistand, og der overgås vi af Luxembourg, som giver 4.200 kr., af Norge, som giver ca. 5.300 kr., og af Sverige, som giver de her godt 3.200 kr. Så her ligger Danmark ikke på en markant førsteplads, men på en fjerdeplads. Det gør vi også, når det gælder niveauet for vores udviklingsbistand i størrelse af vores samlede indkomst, hvor Danmark jo i 2012 gav 0,84 pct. af vores samlede bruttonationalindkomst i udviklingsbistand.

Er det rimeligt? Jeg synes bestemt, det er rimeligt. Jeg synes endda, det er flot. Og det synes jeg, fordi vi her hjælper nogle af verdens fattigste lande, og vi hjælper også med at løse nogle af verdens meget store udfordringer. Det gælder kampen mod fattigdommen; det gælder kampen for menneskerettighederne rundtomkring i verden. Det er de menneskerettigheder, som Danmark også har skrevet under på, og der står vi sammen i verden om at sikre, at de menneskerettigheder overholdes og indfries for hvert eneste menneske i verden.

Det synes jeg at vi kan være bekendt, det synes jeg er en flot indsats, det ønsker regeringen at stå ved, og det ønsker vi endda også at styrke. Det har vi gjort i mere end 50 år. Der er skabt solide resultater fra udviklingssamarbejdet. Det gælder indsatsen mod fattigdom og for menneskerettighederne rundtomkring i verden, men det gælder også en indsats, som i høj grad kommer os selv til gavn. Det er kampen mod konflikter og for de flygtninge, som dermed tvinges ud af deres egne lande på flugt også mod Europas grænser. Det gælder kampen mod pirater og terrorister rundtomkring i verden, som giver konkrete resultater også for Danmark. Og det gælder jo ikke mindst kampen for at skabe vækst og velstand i verden. Det er noget, der

kommer godt igen, også til danske virksomheder, og som også skaber arbejdspladser her i landet.

Så ja, det er bestemt rimeligt. Det er en flot indsats. Det kan vi godt være bekendt.

Kl. 16:41

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:41

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg anerkender selvfølgelig, at der kan være forskellige måder at lave beregninger på, når man skal finde frem til, hvor meget et lands borgere betaler i udviklingsstøtte. Vi ved jo også, at EU-systemet tilsvarende giver omkring 0,62 pct. af den samlede ramme, der er til rådighed i EU. Det betyder jo, at man også ad den vej giver rigtig mange milliarder kroner til udviklingsstøtte.

De tal, jeg har lagt til grund, er jo altså OECD's egne beregninger. Det er tal, der bl.a. er at læse i Daily Mail – altså i en avis i Storbritannien – som har været inde at kigge på, hvad de enkelte lande giver i udviklingsstøtte, og på, hvor mange indbyggere der er i det pågældende land. Det er altså ganske almindelige valide tal, der taget udgangspunkt i.

Det er jo sådan, at ud fra de tal er det korrekt, som også ministeren var inde på, at Tyskland giver 900 kr. pr. indbygger om året, Frankrig giver 1.110 kr. om året pr. indbygger i udviklingsstøtte, og Danmark giver omkring 6.400 kr. om året. Der er faktisk ikke nogen lande i den her opgørelse, der var i den her artikel i Daily Mail, der overhovedet ligger højere end Danmark. Selv vores rige brødre i Norge giver mindre end Danmark. De giver 6.300 kr. pr. indbygger om året.

Derfor er det jo, at vi i Dansk Folkeparti undrer os såre over, at vi i Danmark tilsyneladende vælger at opruste og finde endnu flere penge at give væk i udviklingsstøtte. Det er jo sådan, at når vi kigger tilbage på de to finanslove, som udviklingsministeren har været med til at lægge navn og ry til, kan vi se, at man i 2012 øgede udviklingsbistanden med 234 mio. kr., og i finansloven for i år har man valgt at sætte yderligere 366 mio. kr. af, således at regeringen jo har øget den årlige udviklingsbistand med 609 mio. kr. om året. Det er der selv sagt rigtig mange danskere der ikke rigtig kan forstå fornuften i, når vi kan se, at vi har så mange steder, hvor pengene mangler herhjemme.

Kl. 16:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:44

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak for det. Det er jo sørgeligt at skulle sige det fra Folketingets fineste sal, men man skal ikke tro på alt, hvad der står i avisen. Der er kun én måde at lave de beregninger på, og den viser, at Danmark giver lidt under 3.000 kr. pr. indbygger om året, og at andre lande ligger betydeligt over. Norge er som sagt helt op på 5.300 kr.

Hvordan de tal, som spørgeren, hr. Hans Kristian Skibby, har læst, er endt i avisen, ved jeg ikke. Men statistikken er klar. Der er kun én måde at lave beregningerne på, og der er da bestemt andre lande i verden, der klart overhaler Danmark, når det gælder udviklingsbistand pr. indbygger. Det er heller ikke mere vanskeligt, end at man siger, at vi giver de her godt 15 mia. kr. Vi er omkring 5 millioner mennesker, og så vil jeg overlade udregningen til ordføreren; det er simpel hovedregning. Vi giver i Danmark omkring 3.000 kr. pr. indbygger i udviklingsbistand.

Det er et flot niveau. Danmark ligger som sagt på en fjerdeplads internationalt, og det er der, jeg synes at vi skal være. Det skal vi,

fordi der er store udfordringer i verden, og fordi det her kommer til gavn for verdens fattige mennesker, der har hårdt brug for hjælp. Der er dem i verden, som på trods af krisen i Danmark har det langt værre, end vi har det. Men vi gør det også, fordi det er en investering i en bedre verden, og den bedre verden kommer godt igen til os selv. Det er fred og færre flygtninge; det er mindre fattigdom; det er mere vækst; det er mere velstand, og det kommer godt igen for Danmark. Det er der utallige eksempler på. Det står vi ved i regeringen. Det er til gavn for verden, og det er til gavn for os selv.

Kl. 16:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:45

Hans Kristian Skibby (DF):

Altså, jeg vil nødig skulle sige, at ministeren tager fejl. Det må ministeren selvfølgelig selv stå på mål for. Men jeg vil bare henvise til, at de tal, som jeg har fået, er OECD's egne tal. Det er OECD's. Hvis ministeren så siger, at de tal, man får fra OECD, ikke er rigtige, synes jeg selvfølgelig, at der er grund til bekymring, al den stund at Danmark jo er med til at betale for OECD's arbejde. Men jeg har i hvert fald ikke nogen grund til at sige, at de tal, vi har fået fra OECD, skulle være ukorrekte.

Danmark giver jo også udviklingsstøtte andre steder end dér, hvor det direkte afspejles i de tal, som ministeren er inde på. Vi giver jo igennem EU-systemet. Det er sådan, at EU giver 0,62 pct. af EU's budget i udviklingsstøtte. Det er mig bekendt noget, der ligner 650 mia. kr. om året. En del af den regning betales også af danske skatteborgere. Der vil jeg så gerne spørge, om ministeren har de penge med i sin beregning?

Kl. 16:46

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:46

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Ja, det har ministeren, al den stund at den del af EU's udviklingsbistand, som kommer fra Danmark, indregnes i den samlede udviklingsbistand, som Danmark yder. Jeg må igen bare opfordre til, at spørgeren måske laver en simpel lille beregning, som siger godt 15 mia. kr. og 5 millioner mennesker, det giver cirka 3.000 kr. pr. indbygger. Det er det rigtige tal. Det har jeg også fra OECD. Så vi må jo sætte os ned og sammenligne vores respektive indberetninger fra OECD, men der er ikke nogen tvivl om tallene, der er ikke nogen tvivl om niveauet: I Danmark yder den enkelte dansker et beløb på ca. 3.000 kr. – 2.900 kr. tror jeg er det sådan helt præcise tal. Det giver vi pr. indbygger, pr. dansker i udviklingsbistand. Det er det rigtige tal.

Det er jo heller ikke svært bare med simpel hovedregning at sige, at når nordmændene giver en større procentdel af deres indkomst, end vi gør, og de i øvrigt er rigere, end vi er, er det nok ret sandsynligt, at nordmændene så giver mere pr. indbygger, end vi gør. Derfor passer de tal, som den ærede spørger har, ganske enkelt ikke.

Jeg mener, at det niveau, Danmarks bistand er på, er rimeligt. Det er et flot niveau, vi kan være det bekendt. Det gør en forskel i verden, og det gør en forskel for os danskere.

Kl. 16:47

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:48

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg har heldigvis en kopi til ministeren af en del af den artikel, der har været i den britiske avis. Der står ordret, at det er med kildehenvisning til OECD's årsrapporter, så jeg har altså meget svært ved forstå, hvorfor tallene så ikke skulle være valide. Men det må jo så naturligtvis komme an på en nærmere undersøgelse.

Men så vil jeg gerne spørge ministeren om noget andet set i forhold til det, og det er, at EU jo har sagt, at man faktisk er nødt til at spare på udviklingsstøtten. Det er jo sådan, at i det arbejdsrapport, som ligger til forhandling i øjeblikket – måske ved ministeren lidt mere om, hvor langt man er med det arbejdsrapport i EU, hvor EU's Ministerråd har gang i nogle budgetforhandlinger – og som i hvert fald var fremme så sent som den 7. februar i år, står der, at man har planer om at lave en beskæring af EU's udviklingsprojektstøtte på omkring 100 mia. dkr.

Så vil jeg gerne spørge ministeren: Når selv EU kan finde på at diskutere, at der ikke er så mange penge, som der har været, desværre, til at give væk, kan ministeren så ikke også godt forstå, at det måske godt kunne danne baggrund for, at der i Danmark blev rejst en lignende principiel diskussion om, om Danmark har råd til at give de omkring 17 mia. kr., som vi samlet set giver årligt i udviklingsstøtte?

Kl. 16:49

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 16:49

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak. Jeg vil igen anføre, at beløbet på de 6.000 kr. er forkert, uanset hvad der står i det notat, som spørgeren står med i hånden. Og hvis der står, at kilden er OECD, kunne man måske foranlediges til at tro, at den person, der har tastet det ind, har begået en lille fejl i indtastningen af beløbet fra OECD's valide statistik til en avisartikel, som spørgeren så har læst.

Jeg vil bare igen sige, at det her er simpel hovedregning. Jeg giver gerne en lille grundig introduktion og vil sågar tilbyde at stille en lommeregner til rådighed for spørgeren, for det er simple beregninger, der siger, at det er ca. 3.000 kr. Og andre lande giver mere, end vi gør, pr. indbygger og i procent og i beløb. Så Danmark ligger flot, men vi lægger ikke forrest.

Så vil jeg om EU's beskæringer i udviklingsbistanden sige, at det nu igen er et citat, som jeg ikke helt kan placere. Men der blev skåret i EU's samlede udviklingsbistand i forhold til det udkast, Kommissionen havde lavet. Men EU's samlede internationale engagement er øget med det budget, der er. Det samme er briternes, for de tror også på, at et stærkere engagement i verden bliver til gavn for Europa, og det samme gør nordmændene. Så der er lande, der går foran, der er lande, der på trods af den økonomiske krise øger deres udviklingsbistand, briterne endda markant. Det gør de, fordi de tror på, at det er en rigtig investering for Europa, det er en rigtig investering for verden, og det er en rigtig investering for Storbritannien.

Kl. 16:50

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak.

Så går vi til det sidste spørgsmål på dagsordenen. Det er til ministeren for udviklingsbistand af hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:50

Spm. nr. S 1573

21) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Hans Kristian Skibby (DF):

Har ministeren ikke forståelse for, at der er flere og flere danske skatteborgere, som har svært ved at forstå regeringens prioritering, når man bruger flere danske skattekrone i udlandet og sparer på kernevevfærden herhjemme?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren, værsgo.

Kl. 16:50

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak for det. Spørgsmålet fra hr. Hans Kristian Skibby går lidt i samme retning som det tidligere spørgsmål, nemlig om jeg har forståelse for, at der er flere og flere danske skatteborgere, som har svært ved at forstå regeringens prioritering, når man bruger flere danske skattekrone i udlandet og sparer herhjemme.

Jeg kan notere mig, at et stort antal danskere, ca. 70 pct., bakker op om udviklingsbistanden – der er kommet en ny undersøgelse. Det er en tredjedel af danskerne, der mener, at niveauet er for højt, men der er solid opbakning bag det danske udviklingssamarbejde. Det er noget, vi i Danmark står sammen om, og det er noget, danskerne bakker op om, og det glæder jeg mig over.

Jeg tror, at det er den rigtige strategi. Vi kan notere os, at ud af de ti hurtigst voksende lande i verden er der seks lande, som Danmark har haft et samarbejde med. Det begynder at gå godt i verdens fattige lande; mange af dem buldrer nu derudad, stadig væk ekstremt fattige, men de buldrer derudad. De skaber vækst, de skaber velstand. Det har hjulpet, at vi har fået børnene i skole; det har hjulpet, at vi har fået sundhedsklinikkerne til at fungere; det har hjulpet, at vejene er blevet etableret, og at demokratierne og menneskerettighederne bider sig fast i de her lande.

Derfor oplever de vækst, altså på basis af demokrati og markedsøkonomi, det har Danmark været med til, og det kan vi være stolte af. Og det bliver til gavn for Danmark, det bliver til gavn for danskerne på den lange bane. Vi ved det historisk fra lande som Sydkorea, som nu er et industriland med stor vækst og stor samhandel med Danmark. Vi ved det fra Vietnam, og vi ved det fra striber af de andre udviklingslande. Nu begynder det at gå godt, nu begynder det at gå fremad. Det er til gavn for Danmark, og det synes jeg spørgeren skulle anerkende, og spørgeren skulle være stolt af, at vi har fået så mange mennesker ud af fattigdom. Fattigdom, andelen af mennesker, der lever i fattigdom, er halveret i de sidste 20 år.

Det er et flot resultat, der har krævet et stærkt internationalt samarbejde. Danmark er gået forrest, det kan vi godt være bekendt, og det synes jeg spørgeren skulle glæde sig over.

Kl. 16:52

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:53

Hans Kristian Skibby (DF):

Der er mange måder at glæde sig på i et land. I Danmark har vi også mange bekymringer og mange udfordringer. Vi behøver bare at kigge os omkring – nu er der ikke så mange her i salen i dag, men der foregår mange debatter her i Folketingssalen, hvor det bliver diskuteret, hvordan Danmark kommer bedre igennem den her internationale finanskrisen. Vi snakker vækstinitiativer, vi snakker massive besparelser på kontanthjælpsområdet, dagpengereformer, efterlønsreformer og alle mulige andre tiltag, som går ind og kigger på de vel-færdsgoder, som danskerne har. Vi har mennesker, som ikke kan betale deres regninger, vi har folk, der mister deres arbejde. Det er ret konkrete ting; det er danske udfordringer i Danmark.

Det er derfor, jeg spørger ministeren, om ikke ministeren godt kan se, at der er en vis skepsis i befolkningen over for, at vi har en regering, som vælger at udvide den danske udviklingsstøtte med 609

mio. kr. om året, når vi står herhjemme og skærer ned og sparer på det, vi andre kalder for almindelig borgernær kernevelfærd. Det er det, der sker, det er den faktuelle kendsgerning. Og det er selvfølgelig det, som jeg gerne vil have at ministeren skal forholde sig til i forhold til de spørgsmål, som vi stiller her i dag.

Kl. 16:54

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:54

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Lad mig sige til spørgeren, at jeg bestemt tager både skeptikerne og kritikerne alvorligt. Når folk skriver til mig eller henvender sig til mig og udtrykker den bekymring, som spørgeren også her udtrykker, tager jeg det alvorligt, og jeg svarer ofte personligt og indgår i en dialog om Danmarks internationale engagement. Jeg tager den skepsis og kritik alvorligt.

Men jeg kan notere mig, at syv ud af ti danskere bakker markant op om den danske udviklingsbistand. Der er et stort folkeligt engagement bag det, at Danmark skal være en stærk stemme i verden, imod fattigdom, for menneskerettigheder, for demokrati, for forandringer i verden, for at løse de store problemer, der er i verden, i kampen mod pirater og terrorisme, i kampen for at skabe fred og fordragelighed, så folk kan leve i tryk og i værdighed, også i kampen for at skabe vækst og velstand i verden, som så kan komme godt igen til os selv. Danskerne bakker op bag det, og jeg synes, spørgeren skulle være stolt af det og anerkende det.

Selvfølgelig skal vi tage skeptikerne alvorligt, men jeg tror, at danskerne godt ved, at der er problemer i Danmark, og dem skal vi løse. Der går regeringen foran. Der har måske været knap så meget engagement i de sidste 10 år, men regeringen går foran i forsøget på at løse de problemer, Danmark står over for. Det bliver anerkendt bredt i verden, men det bliver også anerkendt, at vi samtidig går foran med at løse de problemer, som verden står over for.

Uagtet at der er store problemer i Danmark – det erkender jeg – er der jo større problemer i verden, og Danmark skal være med. Vi er et rigt land, vi er et stabilt land, vi har masser af viden, virksomheder og mennesker, der kan bidrage, det skal vi være stolte af, og det skal vi bruge ude i den store verden.

Kl. 16:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:55

Hans Kristian Skibby (DF):

Ministeren har ret i, at Danmark er et rigt land. Men det skulle det også gerne blive ved med at være. En af forudsætningerne for at kunne give udviklingsstøtte er, at vi har overskud i Danmark. Med de budgetter for statens finanser, som regeringen lægger frem, må ministeren, i øvrigt uden at være finansminister, i Folketingssalen kunne redegøre for, at det faktisk er et budget med et massivt milliardunderskud. Det er jo ikke sådan, at vi har overskud. Vi har faktisk underskud i Danmark, og jeg håber også, at ministeren er klar over det.

Så sent som i dag er der jo kommet meldinger fra EU om, at Danmark stadig væk er på den her kritiske liste over EU-lande, som der særlig bliver holdt øje med, fordi vi har en svag økonomi. Jeg håber, at ministeren er klar over det. Det er faktisk sådan, at EU's økonomikommisær bl.a. med baggrund i det europæiske semester, som det jo hedder, går ind og kigger på de europæiske lande og deres nøgletal, hvordan det går med deres gældsafvikling, gældsudvikling, arbejdsløshedstal, statsunderskud og alle mulige andre nøgletal for samfundsøkonomien, herunder den danske, i øvrigt. Der er altså

stadig væk nogle advarselslamper, der blinker. Det gør de bl.a., fordi vi har underskud i Danmark.

Det kan godt være, at ministeren kan prale af, at der er et flertal i en meningsmåling, som siger, er det fantastisk, men jeg tror simpelt hen ikke på det, og jeg vil gerne have, at ministeren som minimum i hvert fald giver en tilbagemelding om, hvordan den meningsmåling er blevet tilvejebragt, for den vil jeg frygtelig gerne have lov til at se.

Kl. 16:57

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 16:57

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Den oversender vi gerne. Den er offentligt tilgængelig. I de målinger, der løbende bliver lavet af, hvad danskerne synes om udviklingsbistand, bakker syv ud af ti danskere op om det danske udviklingssamarbejde. Cirka en tredjedel af danskerne mener, at vi giver for meget. Det tal er faktisk faldet lidt fra sidste år til i år, kun marginalt, fra godt en tredjedel til lidt under en tredjedel. Men danskerne bakker generelt op om udviklingssamarbejdet. Det er noget, danskerne bakker op om, er stolte af, og det sender et klart signal til regeringen om, at det skal vi bestemt fortsætte med.

Men vi anerkender da, at der er krise i Danmark. Derfor går vi meget langsomt frem. Målet for regeringen er fortsat at nå 1 pct. af vores samlede indkomst i internationalt samarbejde, i udviklingsbistand, men vi går meget forsigtigt og langsomt frem, hvad spørgeren også kan notere, hvis han kigger i OECD-statistikkerne. Der står, at vi går meget langsomt frem. Sidste år gik vi endda en lille smule tilbage på grund af, kan man sige, nogle statistiske tilfældigheder. Målet er at øge udviklingsbistanden, men vi går meget forsigtigt og langsomt frem, fordi vi selvfølgelig anerkender, at der er en krise i Europa.

Men lukker vi os inde og lukker vi verden ude nu, bliver det endnu sværere at komme ud af krisen, fordi det er verden og ikke mindst verdens fattige lande, der skal trække os og Europa ud af krisen. Det er der, væksten og velstanden er; det er der, vores fremtidige muligheder ligger. Hvis vi lukker verden ude og lukker os inde nu, begår vi derfor en meget stor fejl, og så bliver det endnu vanskeligere at komme ud og få overskud og få styr på den danske økonomi.

Kl. 16:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:59

Hans Kristian Skibby (DF):

Hvis man kigger tilbage, som jeg også tidligere har nævnt i den diskussion, vi har her i dag, kan man se, at der i EU-systemet varsles en nedbringelse af udviklingsstøtten. Hvis man kigger på de meldinger, der var så sent som den 7. februar i år fra EU's Ministerråd, ser man, at der i hvert fald for en måned siden i de arbejdsrapporter, der ligger, blev lagt op til, at den såkaldte H4-pulje skal reduceres fra de nuværende 525 mia. kr. til 455 mia. kr. i budgetåret 2014. Det er altså en begrænsning af udviklingsstøtten på 70 mia. kr. Hvad angår Udviklingsfonden, som EU også råder over – det er et andet udviklingstiltag – vil man ifølge arbejdsrapporten gå fra 225 mia. kr. ned til 195 mia. kr. Det er en besparelse på 30 mia. kr. Alt i alt lægger EU's Ministerråd op til en besparelse på 100 mia. kr. i EU's udviklingsstøtte.

Så spørger jeg igen: Kan ministeren ikke også godt forstå, at der er rigtig mange borgere her i landet – meningsmålinger eller ej – som spørger, om det ikke også er rimeligt, at vi i Danmark begynder at kigge på at rette ind efter den trend med, at der desværre ikke er så

mange penge til rådighed, og selvfølgelig barberer lidt af vores udviklingsstøtte i stedet for at øge den?

Kl. 17:00

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 17:00

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Det er jo rigtigt, at der er blevet skåret i EU's internationale engagement i forhold til det oprindelige budgetudspil, der kom fra Kommissionen. Men faktum er, at EU's samlede internationale engagement, altså hvor meget Europa ligesom bruger i verden, altså globalt, er steget med den nye budgetaftale, der er blevet lavet. Det er ikke steget meget, men en smule. Det er blot for at sige, at EU samlet også erkender, at der er brug for et stadig stærkere internationalt engagement.

EU har en rådsbeslutning, der siger, at udviklingssamarbejdet skal øges, fordi det er en investering i mindre fattigdom i verden, men det er også en investering i Europa. Det presser vi på for sker. Danmark presser på for, at andre lande skal yde mere.

Jeg synes bestemt, det er en udfordring, når andre lande skærer ned i en krisetid, ikke bare fordi det går ud over verdens fattigste mennesker og nogle af dem har hårdt brug for hjælp, men også fordi jeg tror, at det i virkeligheden vil være sværere for Europa at komme ud af krisen, hvis vi lukker os ude, hvis vi lukker os inde i Europa og ikke engagerer os internationalt. Briterne, nordmændene og også danskerne ønsker et stærkere internationalt engagement for verdens skyld og for vores egen skyld.

Det er den vej, vi ser, også ud af krisen, fordi det er i verden, at væksten sker og velstanden og mulighederne er. Vi arbejder tæt sammen og stadig tættere sammen i forsøget på at skabe synergi i vores udviklingssamarbejde, vores investeringer og vores handel for at styrke den indsats, så den bliver til gavn for verden og den bliver til gavn for os selv.

Kl. 17:02

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Det var slut på spørgsmål nr. 21. Tak til ministeren for udviklingsbistand, tak til hr. Hans Kristian Skibby, og tak til de seere, der fulgte debatten. Der kommer en ny og spændende dag i morgen.

Hermed er spørgetiden afsluttet.

Kl. 17:02

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 11. april 2013, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 17:02).